

Bruksela, dnia 29.6.2017 r.
COM(2017) 343 final

2017/0143 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
w sprawie ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego (OIPE)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2017) 243 final}
{SWD(2017) 244 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

1.1. Przyczyny i cele wniosku

W całej Unii Europejskiej (UE) osoby fizyczne, które pragną uzupełnić swoje świadczenia emerytalne, oszczędzają z myślą o emeryturze na wiele różnych sposobów, na przykład inwestując w nieruchomości czy wykupując ubezpieczenia na życie lub innego rodzaju produkty z zakresu inwestycji długoterminowych. Inną opcję stanowią indywidualne produkty emerytalne. Rynki emerytur indywidualnych są jednak rozwinięte w nierównomiernym stopniu, a indywidualne produkty emerytalne nie są w takim samym stopniu przystępne cenowo w poszczególnych państwach członkowskich UE. Osoby, które pragną zgromadzić większe oszczędności z myślą o emeryturze, potrzebują większych możliwości wyboru odpowiednich indywidualnych produktów emerytalnych, których podstawę stanowią inwestycje na rynkach kapitałowych. Dodatkowym wyzwaniem politycznym jest konieczność zapewnienia długoterminowej wystarczalności dochodu emerytalnego, na który składają się świadczenia z emerytury państwowej, zakładowej i indywidualnej.

Rozdrobnienie rynku uniemożliwia dostawcom indywidualnych produktów emerytalnych maksymalizację dywersyfikacji ryzyka, innowacji i korzyści skali. Ogranicza to ofertę oraz atrakcyjność tych produktów i powoduje, że osoby oszczędzające z myślą o emeryturze ponoszą większe koszty. Taki stan rzeczy przyczynia się także do braku płynności i głębokości rynków kapitałowych w porównaniu z innymi jurysdykcjami takimi jak Stany Zjednoczone Ameryki, gdzie fundusze emerytalne odgrywają większą rolę jako inwestorzy instytucjonalni. Ponadto niektóre z istniejących indywidualnych produktów emerytalnych nie zapewniają wystarczająco rozbudowanej funkcjonalności¹ i charakteryzują się ograniczoną dostępnością i możliwością transgranicznego przenoszenia. Należy również zwrócić uwagę na bardzo niski poziom aktywności dostawców tych produktów czy też oszczędzających na rynkach innych niż krajowe.

Unijna inicjatywa w zakresie emerytur indywidualnych mogłaby zatem uzupełnić obecne rozbieżne przepisy obowiązujące w UE i na poziomie krajowym poprzez wprowadzenie ogólnoeuropejskich ram emerytalnych dla osób, które pragną korzystać z tej dodatkowej możliwości gromadzenia oszczędności. Ramy te nie zastąpią ani nie zharmonizują istniejących krajowych systemów emerytur indywidualnych. Zapewnią one natomiast obywatelom nowy dobrowolny system oszczędzania, gwarantujący odpowiednią ochronę konsumentów w odniesieniu do istotnych cech produktu. Jednocześnie ramy te będą na tyle elastyczne, aby umożliwić różnym dostawcom tworzenie produktów dostosowanych do ich modeli prowadzenia działalności. Zachęcą one dostawców do inwestowania w zrównoważony sposób w realną gospodarkę w długoterminowej perspektywie, a zwłaszcza w projekty i przedsiębiorstwa infrastrukturalne, co pozwoli zapewnić im środki na pokrycie długoterminowych zobowiązań z tytułu świadczeń z ogólnoeuropejskich indywidualnych produktów emerytalnych (OIPE).

Ogólnie rzecz biorąc, przedmiotowy wniosek zakłada stworzenie znaku jakości unijnych indywidualnych produktów emerytalnych oraz pozwoli zwiększyć zaufanie konsumentów. Dzięki nowym przepisom konsumenci zdobędą większe możliwości wyboru dostawców,

¹ Dotyczy to na przykład dystrybucji, polityki inwestycyjnej, możliwości zmiany dostawcy, transgranicznego świadczenia usług czy możliwości przeniesienia produktu. Dla przykładu niektóre istniejące indywidualne produkty emerytalne nie dopuszczają zmiany dostawcy.

a dostawcy zyskają równe warunki działania. Wniosek ten może się również przyczynić do utworzenia jednolitego rynku emerytur indywidualnych i pobudzenia konkurencji między dostawcami z korzyścią dla konsumentów.

W planie działania Komisji na rzecz unii rynków kapitałowych z września 2015 r.² stwierdzono, że „możliwy do wyboru znormalizowany produkt w zakresie europejskiej emerytury indywidualnej pozwoliłby zapewnić regulacyjny wzór, w oparciu o odpowiedni poziom ochrony konsumentów, na zastosowanie którego dostawcy usług emerytalnych mogliby się decydować przy oferowaniu produktów w całej UE. Rozszerzenie europejskiego rynku emerytur „trzeciego filaru” przyczyniłoby się także do zapewnienia wsparcia inwestorom instytucjonalnym w zakresie pozyskiwania środków finansowych oraz zwiększenia inwestycji w gospodarkę realną”. W swoim planie działania Komisja zapowiedziała również, że „oceni możliwość stworzenia dzięki ramom polityki prężnego europejskiego rynku prostych, efektywnych i konkurencyjnych emerytur indywidualnych i określi, czy konieczne jest wsparcie tego rynku przy pomocy prawodawstwa UE”.

Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 19 stycznia 2016 r.³ wyraził zaniepokojenie brakiem dostępnych i atrakcyjnych (długoterminowych) produktów inwestycyjnych o odpowiednim poziomie ryzyka oraz niedrogich i odpowiednich produktów oszczędnościowych dla konsumentów. Uwypuklając konieczność zapewnienia inwestorom i konsumentom szerokiego wyboru, Parlament Europejski podkreślił, że „należy stworzyć warunki sprzyjające innowacjom w zakresie produktów finansowych, które doprowadzą do większej różnorodności i większych korzyści dla gospodarki realnej, a także bardziej zdecydowanie zachęcą do inwestycji, oraz które mogą przyczynić się do zapewnienia odpowiednich, bezpiecznych i trwałych emerytur (np. paneuropejski produkt emerytalny (PEPP)) o prostej i przejrzystej strukturze”.

W czerwcu 2016 r. Rada Europejska wezwała do dokonywania „szybkich i zdecydowanych postępów, aby zapewnić przedsiębiorstwom łatwiejszy dostęp do finansowania i wspierać inwestycje w gospodarkę realną poprzez postępy w realizacji agendy unii rynków kapitałowych”⁴.

We wrześniu 2016 r. w swoim komunikacie pt. „Unia rynków kapitałowych – przyspieszenie reformy”⁵ – w świetle silnego poparcia, jakie dla planu działania na rzecz unii rynków kapitałowych wyrazili Parlament Europejski, Rada i zainteresowane strony – Komisja stwierdziła, że „rozważy propozycje prostego, skutecznego i konkurencyjnego unijnego produktu z zakresu indywidualnego zabezpieczenia emerytalnego”.

Następnie w swoim komunikacie pt. „Śródkresowy przegląd planu działania na rzecz unii rynków kapitałowych” Komisja zapowiedziała, że przedstawi „wniosek ustawodawczy dotyczący ogólnoeuropejskiego produktu z zakresu indywidualnego zabezpieczenia emerytalnego – do końca czerwca 2017 r. Wniosek ten położy podwaliny pod bezpieczniejszy, bardziej opłacalny i przejrzystszy rynek przystępnych i dobrowolnych prywatnych emerytalnych programów oszczędnościowych, którymi będzie można zarządzać na skalę ogólnoeuropejską. Pomoże on zaspokoić wymagania osób pragnących zwiększyć poziom swoich oszczędności emerytalnych adekwatnie do potrzeb, sprostać wyzwaniu

² COM(2015) 468 final, s. 19.

³ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie bilansu obecnej sytuacji i przyszłych wyzwań związanych z regulacją usług finansowych w UE: wpływ unijnych ram dotyczących regulacji finansowych i unii rynków kapitałowych oraz dalsze działania na rzecz ich usprawnienia, 2015/2106(INI), pkt 20.

⁴ Konkluzje Rady Europejskiej z dnia 28 czerwca 2016 r. (EUCO 26/16), pkt 11.

⁵ COM(2016) 601 final, s. 4.

demograficznemu, uzupełnić ofertę istniejących produktów i programów emerytalnych oraz zwiększyć opłacalność indywidualnego oszczędzania na emeryturę poprzez zaproponowanie atrakcyjnych możliwości inwestowania długoterminowego w ramach emerytur prywatnych”⁶.

Niniejszy wniosek dotyczący ram w zakresie ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego przewiduje wprowadzenie uzupełniającego dobrowolnego systemu funkcjonującego obok systemów krajowych, który umożliwi dostawcom stworzenie indywidualnych produktów emerytalnych o zasięgu ogólnoeuropejskim. Proponowane we wniosku rozwiązania mają na celu przekierowanie większej puli oszczędności gospodarstw domowych z tradycyjnych instrumentów takich jak lokaty oszczędnościowe na rynki kapitałowe.

Celem przedmiotowego wniosku jest również zadbanie o to, by konsumenci byli w pełni świadomi głównych cech tego produktu. Jeśli chodzi o politykę inwestycyjną, konsumenci będą mieli możliwość wyboru między domyślnym, bezpiecznym wariantem inwestycyjnym a alternatywnymi wariantami inwestycyjnymi charakteryzującymi się różnymi profilami ryzyka i zwrotu. Konsumenci skorzystają dzięki możliwości przenoszenia tego produktu w całej UE, pełnej przejrzystości związanych z nim kosztów oraz możliwości zmiany dostawcy (które koszty będą odgórnie ograniczone).

Jeśli chodzi o dostawców, założono, że wniosek umożliwi szerokiemu gronu tych podmiotów (bankom, ubezpieczycielom, zarządzającym aktywami, instytucjom pracowniczych programów emerytalnych, firmom inwestycyjnym) oferowanie OIPE oraz zapewni im równe warunki działania. OIPE, w tym związane z nim doradztwo, mógłby być oferowany przez internet i nie wymagałby stworzenia sieci oddziałów, dzięki czemu mógłby uzyskać łatwiejszy dostęp do rynku. Przepisy regulujące prowadzenie działalności na podstawie „paszportu” pozwoliłyby dostawcom wchodzić na nowe rynki krajowe. Znormalizowanie podstawowych cech tego produktu powinno również ograniczyć koszty ponoszone przez dostawców oraz pomóc im kumulować składki z różnych rynków krajowych, dzięki czemu mogliby oni przeznaczać tak zgromadzone środki na inwestycje o zasięgu ogólnounijnym.

Elastyczność innych cech tego produktu, takich jak warunki gromadzenia składek emerytalnych, ma w zamierzeniu umożliwić konsumentom skorzystanie z krajowych ulg podatkowych dostępnych w państwie członkowskim ich miejsca zamieszkania, przy założeniu, że dostawcy dostosują oferowane przez siebie OIPE do krajowych kryteriów, które należy spełnić, aby skorzystać z tych ulg.

Aby zachęcić państwa członkowskie do objęcia OIPE ulgami podatkowymi, wraz z niniejszym wnioskiem Komisja przyjęła zalecenie w sprawie traktowania pod względem podatkowym indywidualnych produktów emerytalnych, w tym ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego.

1.2. Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki

W dziedzinie emerytur UE wprowadziła w ostatnich latach szereg środków o charakterze ustawodawczym. Najważniejsze z nich to:

- dyrektywa w sprawie ochrony praw do dodatkowych świadczeń emerytalnych lub rentowych pracowników i osób prowadzących działalność na własny rachunek przemieszczających się we Wspólnocie z 1998 r.⁷;

⁶ COM(2017) 292 final, s. 6.

- dyrektywa w sprawie możliwości przenoszenia uprawnień do dodatkowych emerytur z 2014 r.⁸, mająca na celu wspieranie mobilności pracowników poprzez ograniczenie przeszkód będących wynikiem niektórych przepisów regulujących emerytury zakładowe;
- dyrektywa w sprawie instytucji pracowniczych programów emerytalnych z 2016 r.⁹, która usprawnia zarządzanie, zaostroża obowiązki ujawniania informacji oraz wymogi transgraniczne w odniesieniu do instytucji pracowniczych programów emerytalnych.

Dalsze środki o charakterze nieustawodawczym wprowadzone przez Komisję w dziedzinie emerytur obejmują projekt „Track and trace your pension in Europe”¹⁰, w ramach którego planuje się stworzenie europejskiej usługi służącej obywatelom pomocą w wyszukiwaniu informacji na temat ich uprawnień emerytalnych we wszystkich państwach członkowskich, a także projekt RESAVER¹¹.

Wniosek dotyczący ram w zakresie OIPE nie ma wpływu na te trzy wspomniane powyżej dyrektywy, gdyż przedmiotem tych dyrektyw są emerytury zakładowe. Jeśli chodzi o inicjatywy o charakterze nieustawodawczym, ramy w zakresie OIPE mogłyby stać się elementem przyszłych projektów.

1.3. Spójność z polityką UE w innych obszarach

Wniosek ma na celu zwiększenie popularności emerytur indywidualnych w UE. Jest on spójny z polityką UE mającą na celu zachęcanie obywateli do gromadzenia dodatkowych oszczędności emerytalnych, aby zapewnić adekwatny poziom świadczeń emerytalnych, jak wskazano w opublikowanej przez Komisję w 2012 r. białej księdze dotyczącej emerytur¹². W tym kontekście w sprawozdaniu nt. adekwatności emerytur z 2015 r. stwierdzono, że większe świadczenia z dodatkowych (tzn. zakładowych i indywidualnych) programów emerytalnych o charakterze oszczędnościowym mogłyby – obok innych środków – złagodzić w niektórych państwach członkowskich skutki niższych emerytur wypłacanych z systemów publicznych. W rocznej analizie wzrostu gospodarczego z 2017 r. wskazano, że dodatkowe emerytury o szerokim zasięgu (tzn. szeroko dostępne i bardziej spopularyzowane) mogłyby odegrać kluczową rolę jako źródło dochodów emerytalnych, szczególnie wówczas, gdy emerytury publiczne mogą być nieadekwatne, oraz zauważono, że tego rodzaju rozwiązania należy promować przy użyciu odpowiednich środków, stosownie do krajowych uwarunkowań.

⁷ Dyrektywa Rady 98/49/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie ochrony uprawnień do dodatkowych świadczeń emerytalnych lub rentowych pracowników i osób prowadzących działalność na własny rachunek przemieszczających się we Wspólnocie, Dz.U. L 209 z 25.7.1998, s. 46.

⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/50/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie minimalnych wymogów służących zwiększeniu mobilności pracowników między państwami członkowskimi dzięki łatwiejszemu nabywaniu i zachowywaniu uprawnień do dodatkowych emerytur, Dz.U. L 128 z 30.4.2014, s. 1.

⁹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2341 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (IORP), Dz.U. L 354 z 23.12.2016, s. 37.

¹⁰ <http://ttype.eu/>

¹¹ <http://www.resaver.eu/>. Projekt RESAVER jest sektorowym programem emerytalnym stworzonym z myślą o ułatwieniu naukowcom zachowania swoich uprawnień emerytalnych, gdy przenoszą się między instytucjami badawczymi w różnych państwach UE. Zawiera on również wariant umożliwiający oszczędzanie na emeryturę indywidualną.

¹² Biała księga pt. „Plan na rzecz adekwatnych, bezpiecznych i stabilnych emerytur”, COM(2012) 55 final, 16 lutego 2012 r.

Przedmiotowy wniosek jest zgodny z polityką UE zakładającą wzmocnienie ochrony konsumentów, w szczególności dlatego, że przewiduje opracowanie domyślnego wariantu inwestycyjnego o niskim ryzyku, wprowadza wymóg pełnej przejrzystości wobec oszczędzających w ramach OIPE (zwłaszcza w przedmiocie kosztów) oraz zapewnia oszczędzającym możliwość zmiany dostawcy, a przy tym ogranicza koszty takiej zmiany.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

2.1. Podstawa prawna

Podstawą prawną niniejszego wniosku jest art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) umożliwiający przyjęcie środków służących zbliżeniu przepisów krajowych, których celem jest ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Obecnie funkcjonowanie wewnętrznego rynku emerytur indywidualnych utrudnia wysoki stopień fragmentacji rynków wzdłuż granic krajowych oraz ograniczone możliwości przenoszenia indywidualnych produktów emerytalnych. Taka sytuacja może utrudniać obywatelom korzystanie z ich podstawowych swobód. Na przykład może uniemożliwiać im podjęcie zatrudnienia lub przejście na emeryturę w innym państwie członkowskim. Ponadto pragnąc skorzystać ze swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, dostawcy tych produktów napotykają trudności, których źródłem jest brak normalizacji istniejących indywidualnych produktów emerytalnych.

Przedmiotowy wniosek doprowadzi do utworzenia w dużej mierze znormalizowanego ogólnoeuropejskiego produktu, dostępnego we wszystkich państwach członkowskich, który pozwoli konsumentom skorzystać w pełni z potencjału rynku wewnętrznego, umożliwiając im przenoszenie swoich uprawnień emerytalnych za granicę oraz oferując im większe możliwości wyboru dostawców, w tym dostawców z innych państw UE. Wniosek ujednocila główne aspekty związane z OIPE: zezwolenie na oferowanie produktu, dystrybucję (w tym udostępnianie informacji i doradztwo), politykę inwestycyjną, zmianę dostawcy oraz oferowanie produktu za granicą i możliwość transgranicznego przenoszenia produktu. Uzupełnienie niniejszego wniosku stanowi zalecenie w sprawie traktowania pod względem podatkowym indywidualnych produktów emerytalnych, w tym ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego¹³. Zalecenie to wydano, aby uniknąć sytuacji, w której w niektórych państwach członkowskich te nowe produkty nie zostałyby objęte zakresem krajowych zachęt podatkowych, w przypadku gdy podstawowe cechy produktu nie wypełniają wszystkich krajowych kryteriów uzyskania ulgi podatkowej.

2.2. Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Zgodnie z art. 4 TFUE działania UE podejmowane w celu urzeczywistnienia rynku wewnętrznego należy oceniać w świetle zasady pomocniczości określonej w art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Należy zatem ocenić, czy celów wniosku nie mogą osiągnąć same państwa członkowskie w ramach swoich krajowych systemów prawnych (test konieczności) oraz czy – ze względu na ich skalę i skutki – cele te można lepiej osiągnąć na poziomie UE (test skuteczności).

Jeśli chodzi o test konieczności, państwa członkowskie, podejmując nieskoordynowane działania na szczeblu centralnym, regionalnym lub lokalnym, nie są w stanie wyeliminować fragmentacji przepisów regulujących przedmiotowy produkt, co prowadzi do dodatkowych

¹³ C(2017)4393.

kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez dostawców oraz zniechęca do prowadzenia działalności transgranicznej. Na przykład unijne przepisy określające wymagania w zakresie dystrybucji produktów finansowych (takie jak dyrektywa w sprawie dystrybucji ubezpieczeń, dyrektywa w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID II) czy rozporządzenie w sprawie detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP)¹⁴) nie mają zastosowania do większości indywidualnych produktów emerytalnych, a zatem produkty te wchodzą w zakres prawodawstwa krajowego.

Rynki indywidualnych produktów emerytalnych, które podlegają wyłącznie regulacjom krajowym, dotyka asymetria informacji między dostawcami a oszczędzającymi, zwłaszcza w kontekście transgranicznym. Stąd też oszczędzający mogą nie być w wystarczającym stopniu świadomi rzeczywistych wyników swoich indywidualnych produktów emerytalnych, a nawet mogą nie być w stanie zmienić ich dostawcy. Dostawcy indywidualnych produktów emerytalnych, którzy na poziomie krajowym nie przekazują wystarczających informacji oszczędzającym, przyczyniają się natomiast do spadku zaufania do całego grona dostawców tych produktów, co prowadzi do mniejszej liczby transakcji, niższego poziomu zaangażowania w działalność związaną z oferowaniem produktów emerytalnych oraz niewłaściwych decyzji podejmowanych przez oszczędzających.

Kwestia przenoszenia indywidualnych produktów emerytalnych stanowi powód do obaw dla osób przeprowadzających się do innego państwa UE, którzy pragną zachować ten sam produkt i tego samego dostawcę. Obecnie, przeprowadzając się do innego państwa członkowskiego, obywatele nie mają innego wyboru jak tylko poszukać nowego produktu w nowym państwie członkowskim, regulowanego zasadniczo odmiennymi przepisami, zamiast móc dalej oszczędzać w państwie członkowskim swojego dotychczasowego pobytu. Krajowe bodźce podatkowe zachęcają obywateli do oszczędzania z myślą o emeryturze oraz stanowią zasadniczy aspekt sprzyjający upowszechnieniu emerytur indywidualnych. Utrata tych korzyści podatkowych w przypadku przeprowadzki do innego państwa członkowskiego stanowi główną przeszkodę dla możliwości transgranicznego przenoszenia indywidualnych produktów emerytalnych. Działając w pojedynkę, państwa członkowskie nie są w stanie rozwiązać wspomnianych problemów związanych z przenoszeniem tych produktów.

Po drugie, jeśli chodzi o test skuteczności, działanie na poziomie UE może pomóc zaradzić skutkom rozdrobnienia rynku, zwłaszcza pod względem kosztów. W przypadku niepodjęcia żadnego działania na poziomie UE pule zarządzanych aktywów najprawdopodobniej pozostaną niewielkie i ograniczone granicami krajowymi, bez możliwości wykorzystania korzyści skali, a konkurencja ogranicza się będzie do dostawców krajowych. Indywidualni oszczędzający prawdopodobnie nie skorzystają więc z niższych cen i szerszej oferty produktów, które byłyby wynikiem przyrostu wydajności i zysków generowanych przez duże pule aktywów. Fragmentacja jest również kosztowna dla dostawców: rozbieżności w krajowych przepisach oznaczają dodatkowe koszty przestrzegania przepisów. Dostawcy mają ograniczone zachęty do oferowania swoich produktów za granicą, głównie z powodu wysokich kosztów. Znormalizowany unijny indywidualny produkt emerytalny powinien natomiast pozwolić obniżyć koszty ponoszone przez dostawców dzięki tworzeniu większych

¹⁴ Dyrektywa (UE) 2016/97, dyrektywa 2014/65/UE, rozporządzenie (UE) nr 1286/2014.

puli aktywów. Na przykład z przeprowadzonej analizy wynika, że rozłożenie kosztów stałych na większą grupę uczestników programu mogłoby obniżyć koszty administracyjne o 25 %¹⁵.

Stworzenie unijnych ram legislacyjnych w zakresie emerytur indywidualnych przyczyniłoby się do ograniczenia kosztów ponoszonych przez dostawców poprzez wygenerowanie korzyści skali, w szczególności w odniesieniu do inwestycji i administracji. Takie unijne ramy pomogłyby dostawcom w prowadzeniu działalności transgranicznej, gdyż umożliwiłyby im centralizację niektórych funkcji na poziomie UE (eliminując konieczność zakładania lokalnych oddziałów lub zlecenia usług na zasadzie outsourcingu). Dzięki normalizacji produktów dostawcom łatwiej byłoby oferować rozwiązania emerytalne klientom korporacyjnym prowadzącym działalność w kilku państwach członkowskich i poszukującym ogólnounijnych rozwiązań z zakresu indywidualnego zabezpieczenia emerytalnego dla swoich pracowników. Mogłoby to również prowadzić do wzrostu efektywności procesu dystrybucji, na przykład dzięki wykorzystaniu kanałów elektronicznych do celów sprzedaży indywidualnych produktów emerytalnych. Unijnym ramom legislacyjnym w zakresie emerytur indywidualnych mogłaby towarzyszyć polityka UE w dziedzinie technologii finansowej.

Zwiększenie popytu na emerytury indywidualne mogłoby pomóc zapewnić w przyszłości odpowiednie stopy zastąpienia, gdyż świadczenia z tego rodzaju programów stanowiłyby uzupełnienie emerytur państwowych i pracowniczych. Większy wybór bezpiecznych indywidualnych produktów emerytalnych wysokiej jakości niesie korzyści wszystkim pracownikom, czy to zatrudnionym na podstawie umowy o pracę, czy też samozatrudnionym, i niezależnie od tego, czy podjęli pracę w innym państwie członkowskim czy też nie. Jednolity unijny rynek emerytur indywidualnych pozwoliłby uzyskać dostęp do tego rodzaju produktów szerszej rzeszy osób. Minimalne wymagania dotyczące tego produktu, ustanowione w unijnych przepisach, pozwoliłyby zapewnić oszczędzającym w ramach OIPE przejrzystość, prostotę i bezpieczeństwo. Ponadto proponowane rozwiązanie pozwoliłoby uwzględnić rosnącą mobilność obywateli UE i coraz bardziej elastyczny charakter pracy.

2.3. Proporcjonalność

Zgodnie z zasadą proporcjonalności zakres i forma działania Unii nie powinny wykraczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów określonych w Traktatach. Co do zasady indywidualne produkty emerytalne można już oferować we wszystkich państwach członkowskich. Biorąc pod uwagę potencjał rynkowy tych produktów, nie mają one jednak dotychczas udziału w przekierowywaniu wystarczająco dużej puli oszczędności na rynki kapitałowe, a tym samym w osiągnięciu celów unii rynków kapitałowych. Ponadto funkcjonalność niektórych istniejących indywidualnych produktów emerytalnych jest niewystarczająca; niewystarczająco rozwinięte są również możliwości transgranicznego przenoszenia i transgranicznego oferowania tych produktów.

Warianty strategiczne określone w ocenie skutków dołączonej do niniejszego wniosku zakładają: niepodjęcie jakichkolwiek działań na poziomie UE, wprowadzenie ram w zakresie OIPE bądź harmonizację krajowych systemów emerytur indywidualnych.

Scenariusz zakładający niepodjęcie jakichkolwiek działań na poziomie UE nie pozwoliłby osiągnąć powyższych celów. Harmonizacja krajowych systemów pozwoliłaby natomiast osiągnąć stawiane cele, lecz wiązałaby się również z koniecznością pełnej

¹⁵ Ernst & Young, Studium wykonalności dotyczące europejskich ram w zakresie emerytur indywidualnych przeprowadzone na zlecenie Komisji. Zob. sekcja 3.2 poniżej.

harmonizacji bardzo odmiennych rozwiązań krajowych – system emerytur indywidualnych jest dobrze rozwinięty w niektórych państwach członkowskich, a w innych już nie. Oceniono, że osiągnięcie wyznaczonych celów przy pomocy tego wariantu wiązałoby się ze zbyt dużymi uciążliwościami. W tym kontekście za zasadne uznano zaproponowanie ram w zakresie OIPE regulujących ogólnoeuropejski indywidualny produkt emerytalny, który stanowiłby uzupełnienie istniejących systemów krajowych.

W ocenie skutków przeanalizowano również warianty dotyczące podstawowych cech OIPE oraz konsekwencje podatkowe, jakie wiążą się z zalecanymi cechami. Podstawowe cechy produktu dotyczące dystrybucji, polityki inwestycyjnej, zmiany dostawcy i elementów transgranicznych zaprojektowano w taki sposób, aby zapewnić konsumentom wystarczającą ochronę i uczynić wspomniane ramy atrakcyjnymi dla przyszłych dostawców OIPE. Na przykład, jeśli chodzi o dystrybucję, w dużej mierze zastosowanie miałyby przepisy sektorowe. Jeśli chodzi o politykę inwestycyjną, wariant domyślny przewidywałby wymóg zagwarantowania ochrony kapitału, lecz dostawcy mogliby zaproponować alternatywne warianty inwestycyjne. Dopuszczono by również zmianę dostawcy, choć częstotliwość zmian byłaby ograniczona. Jeśli chodzi o możliwość transgranicznego przenoszenia produktu i jego transgraniczną podaż, zalecany wariant opiera się na technice (obecnie stosowanej przez niektóre IORP) polegającej na tworzeniu w ramach konta produktu krajowych subkont w przypadku zmiany państwa członkowskiego, która to technika zostanie jednak dodatkowo usprawniona z korzyścią dla oszczędzających w ramach OIPE.

Obciążenie administracyjne związane z OIPE będzie ograniczone, ponieważ wniosek sprowadza się do dodania nowej kategorii produktu do istniejącego wachlarza produktów oferowanych przez ubezpieczycieli, fundusze emerytalne, firmy inwestycyjne, zarządzających aktywami i banki, czyli podmioty, które podlegają już nadzorowi regulacyjnemu ze strony krajowych właściwych organów w oparciu o istniejące ramy regulacyjne. Organy publiczne mogą nałożyć na dostawców nowe obowiązki sprawozdawcze związane z oferowaniem OIPE, w szczególności w celu monitorowania transgranicznej dystrybucji tych produktów. Obciążenie administracyjne powinno być proporcjonalne do ryzyka, jakie wiąże się z oferowaniem OIPE w wymiarze transgranicznym, i powinno umożliwić monitorowanie rynku, zapewnić odpowiedni nadzór oraz przyczynić się do ochrony konsumentów.

2.4. Wybór instrumentu

Art. 114 TFUE pozwala na przyjęcie aktów w postaci rozporządzenia lub dyrektywy. Ze względów wskazanych poniżej w niniejszym przypadku wybrano rozporządzenie.

Po pierwsze, ponieważ rozporządzenie jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich, umożliwi ono szybsze upowszechnienie się OIPE i pozwoli szybciej zaspokoić zapotrzebowanie na dodatkowe emerytalne produkty oszczędnościowe i inwestycyjne w kontekście unii rynków kapitałowych.

Po drugie, ponieważ wniosek przewiduje harmonizację podstawowych cech OIPE, produkty te nie mogą podlegać szczególnym przepisom krajowym, a zatem w niniejszym przypadku rozporządzenie jest właściwszym instrumentem niż dyrektywa. Wszelkie cechy produktu, które nie wchodzą w zakres przedmiotowego wniosku (np. warunki regulujące fazę akumulacji), będą natomiast oczywiście podlegać przepisom krajowym.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

3.1. Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Komisja przeprowadziła konsultacje publiczne (w tym wysłuchanie publiczne) poświęcone unijnym emeryturom indywidualnym w okresie od lipca do października 2016 r., w ramach których otrzymano łącznie 585 odpowiedzi od szerokiego grona zainteresowanych stron¹⁶. Z otrzymanych odpowiedzi wynika, że osoby fizyczne z całej UE są żywotnie zainteresowane prostymi, przejrzystymi i racjonalnymi pod względem kosztów indywidualnymi produktami emerytalnymi. W ramach konsultacji publicznych zwrócono się również do przedstawicieli branży o przekazanie uwag na temat możliwości stworzenia unijnych ram regulujących emeryturę indywidualną, w tym OIPE. Ogólnie respondenci uznali, że ramy w zakresie OIPE stanowią dobrą okazję do opracowania nowego produktu emerytalnego, a niektórzy przedstawiciele branży już przygotowują się do wprowadzenia OIPE na rynek.

3.2. Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej

Podstawę przedmiotowego wniosku stanowi studium wykonalności dotyczące europejskich ram w zakresie emerytur indywidualnych opracowane przez Ernst & Young na zlecenie Komisji. W studium tym, ukończonym w czerwcu 2017 r., uwzględniono w szczególności zestawienie wymogów podatkowych oraz innych wymogów prawnych mających zastosowanie w poszczególnych państwach członkowskich oraz oceniono potencjał rynkowy OIPE. Głównym wnioskiem płynącym z tej analizy jest refleksja, że systemy podatkowe w całej UE są bardzo zróżnicowane, a to wymaga, by unijne ramy w zakresie OIPE były na tyle elastyczne, by proponowane rozwiązania można było dostosować do kryteriów krajowych. Ponadto z analizy tej wynika również, że dzięki wprowadzeniu OIPE rynek emerytur indywidualnych wzrośnie pod względem wartości z 0,7 bln EUR do 2,1 bln EUR do 2030 r., podczas gdy bez tego produktu wartość tego rynku wzrosłaby do 1,4 bln EUR w tym samym okresie (przy założeniu, że OIPE korzystałby z istniejących krajowych bodźców podatkowych przysługujących krajowym indywidualnym produktom emerytalnym).

Przedmiotowy wniosek opiera się również na udzielonej przez Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) poradzie technicznej¹⁷ w sprawie rozwoju jednolitego unijnego rynku indywidualnych produktów emerytalnych. Poradę tę opracowano w oparciu o wcześniejsze wstępne sprawozdanie EIOPA pt. „W stronę jednolitego rynku emerytur indywidualnych”¹⁸. W poradzie technicznej zalecono:

- wybór OIPE zamiast harmonizacji systemów krajowych; oraz
- określenie najważniejszych cech OIPE na poziomie UE, pozostawiając regulację niektórych innych cech tego produktu o charakterze podatkowym poszczególnym państwom członkowskim w ramach prawa krajowego.

¹⁶ Zob. podsumowanie konsultacji publicznych w załączniku 2 do oceny skutków.

¹⁷ Porada EIOPA w sprawie rozwoju jednolitego unijnego rynku indywidualnych produktów emerytalnych, lipiec 2016 r., <https://eiopa.europa.eu/Publications/Consultations/EIOPA%27s%20advice%20on%20the%20development%20of%20an%20EU%20single%20market%20for%20personal%20pension%20products.pdf>

¹⁸ EIOPA, *Towards an EU single market for personal pensions* (W stronę jednolitego unijnego rynku emerytur indywidualnych), 2014 r., dokument dostępny pod adresem: https://eiopa.europa.eu/Publications/Reports/EIOPA-BoS-14-029_Towards_an_EU_single_market_for_Personal_Pensions-An_EIOPA_Preliminary_Report_to_COM.pdf

W poradzie technicznej zalecono, by wśród podstawowych cech tego produktu znalazły się: domyślny bezpieczny wariant inwestycyjny oraz szczegółowe wymogi w zakresie przejrzystości informacji przekazywanych oszczędzającym w ramach OIPE. Przedmiotowy wniosek jest zgodny z tymi zaleceniami.

Podstawę niniejszego wniosku stanowią także:

- badanie OECD pt. „Sytuacja podatkowa kapitałowych prywatnych programów emerytalnych w państwach OECD i UE”¹⁹;
- projekt dotyczący opodatkowania, zachęt finansowych i oszczędności emerytalnych realizowany w ramach współpracy między Komisją a OECD²⁰;
- badanie OECD pt. „Podstawowe zasady regulacji emerytur prywatnych”²¹; oraz
- przeprowadzona przez Oxera analiza sytuacji osób oszczędzających w ramach prywatnych produktów emerytalnych w 14 państwach członkowskich UE²².

3.3. Ocena skutków

Wniosek dotyczący OIPE uzyskał w dniu 22 maja 2017 r. pozytywną opinię Rady ds. Kontroli Regulacyjnej²³, z tym że pierwsza opinia wydana w dniu 2 maja 2017 r.²⁴ była negatywna. W swoich uwagach Rada ds. Kontroli Regulacyjnej zasugerowała, by w ocenie skutków większą uwagę poświęcić analizie najważniejszych cech OIPE oraz wyjaśnić, jak cechy OIPE kształtują się w porównaniu z istniejącymi indywidualnymi produktami emerytalnymi.

Rada ds. Kontroli Regulacyjnej zwróciła się również o bardziej szczegółowe określenie ilościowe wpływu wariantu zakładającego wprowadzenie OIPE oraz o doprecyzowanie przyjętych założeń. W ostatecznej wersji oceny skutków uwzględniono te kwestie poprzez:

- wyszczególnienie różnych wariantów cech OIPE;
- wyjaśnienie, jak przy ich doborze kierowano się cechami istniejących indywidualnych produktów emerytalnych o najwyższym wskaźniku penetracji rynku; oraz
- określenie ilościowe dodatkowych obrotów wygenerowanych dzięki wprowadzaniu OIPE na rynek emerytur indywidualnych oraz wpływu tego produktu na rynki kapitałowe.

Wniosek jest zgodny z ustaleniami dokonanyymi w ramach oceny skutków²⁵.

W ramach oceny skutków przeanalizowano następujące warianty strategiczne:

- brak działań ze strony UE;
- ustanowienie ram w zakresie OIPE; lub

¹⁹ <http://www.oecd.org/pensions/Stocktaking-Tax-Treatment-Pensions-OECD-EU.pdf>

²⁰ <http://www.oecd.org/daf/fin/private-pensions/financial-incentives-retirement-savings.pdf>

²¹ Dokument dostępny na stronie internetowej:

<http://www.oecd.org/daf/fin/private-pensions/Core-Principles-Private-Pension-Regulation.pdf>

²² <http://www.oxera.com/Latest-Thinking/Publications/Reports/2013/Study-on-the-position-of-savers-in-private-pension.aspx>

²³ Dokument dostępny na stronie internetowej: <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/?fuseaction=ia>

²⁴ Dokument dostępny na stronie internetowej: <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/?fuseaction=ia>

²⁵ Dokument dostępny na stronie internetowej: <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/?fuseaction=ia>

- harmonizacja krajowych systemów emerytur indywidualnych.

W pierwszym wariantcie nadal istniałyby stwierdzone niedociągnięcia (fragmentacja krajowych rynków kapitałowych, niewystarczająca funkcjonalność istniejących indywidualnych produktów emerytalnych oraz ograniczenia możliwości transgranicznego przenoszenia produktu i jego transgranicznej dystrybucji). Te niedociągnięcia pozwoliłyby natomiast wyeliminować wariant trzeci. Wiązałyby się on jednak również z harmonizacją krajowych systemów opodatkowania emerytur indywidualnych, co wymagałoby jednogłośnego poparcia ze strony państw członkowskich. Ponadto realizacja tego wariantu naraziłaby dostawców na znaczne koszty przestrzegania przepisów: musieliby oni przede wszystkim dostosować wszystkie oferowane przez siebie indywidualne produkty emerytalne do nowego systemu. Ponadto w bieżącym funkcjonowaniu system ten może się znacznie różnić od systemów sektorowych, w ramach których dostawcy prowadzą dystrybucję swoich innych produktów finansowych.

W ocenie skutków stwierdzono zatem, że preferowanym wariantem strategicznym jest wariant drugi, gdyż zakłada on wprowadzenie dodatkowych zharmonizowanych ogólnoeuropejskich ram, które będą uzupełniać dotychczasowe systemy krajowe i mogą zaradzić stwierdzonym niedociągnięciom za pomocą ukierunkowanych rozwiązań, które pozwolą uniknąć nadmiernych kosztów przestrzegania przepisów.

Ramy w zakresie OIPE miałyby korzystny wpływ na gospodarkę. Według analizy EY takie rozwiązanie sprawi, że wartość aktywów zarządzanych w ramach rynku indywidualnych produktów emerytalnych dzięki obecności OIPE wzrośnie z 0,7 bln EUR do 2,1 bln EUR do 2030 r., podczas gdy bez tego produktu wartość tego rynku wzrosłaby do 1,4 bln EUR w tym samym okresie, przy założeniu, że OIPE objęto by zachętami podatkowymi.

Wariant ten miałby również pozytywne skutki społeczne, gdyż więcej osób byłoby w stanie uzupełnić inne źródła dochodu na emeryturze świadczeniami z OIPE, a tym samym poprawić adekwatność swoich emerytur. Proponowane rozwiązanie w szczególności miałyby większy wpływ na pracowników wykonujących pracę w ramach niestandardowych form zatrudnienia, osoby samozatrudnione oraz pracowników mobilnych, którzy mają niewystarczający dostęp do systemów emerytur państwowych lub zakładowych lub nie mają go wcale. Pozytywne skutki społeczne byłyby bardziej odczuwalne w państwach członkowskich, w których oferta i popularność indywidualnych produktów emerytalnych są obecnie ograniczone.

Nie przewiduje się znaczącego wpływu na środowisko, chociaż zachęcanie dostawców do uwzględniania w swoich inwestycjach czynników z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego (związanych z obowiązkami informacyjnymi) może mieć pozytywny wpływ pod względem zrównoważonego rozwoju.

3.4. Prawa podstawowe

Niniejszy wniosek zredagowano z poszanowaniem praw podstawowych i zasad zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności prawa do ochrony danych osobowych, prawa własności, swobody przedsiębiorczości oraz zasady równości płci. Przyczynia się on do osiągnięcia celów art. 38 Karty, w którym przewidziano wysoki poziom ochrony konsumentów.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek ma wpływ na budżet Unii. W szczególności dodatkowe zadania powierzone europejskim organom nadzoru będą wymagać zwiększenia zasobów, a także dokonania pewnych inwestycji operacyjnych. Do zadań tych należy:

- udzielanie zezwoleń dla OIPE;
- opracowywanie dodatkowych wytycznych; lub
- prowadzenie centralnego rejestru wszystkich OIPE, które uzyskały zezwolenie.

Koszty na 2019 r. oszacowano w kwocie 1 000 000 EUR, wliczając w to jednorazową inwestycję na rozwiązania operacyjne; do 2021 r. koszty będą natomiast wynosić około 1 200 000 EUR rocznie. W ramach obecnych mechanizmów współfinansowania europejskich urzędów nadzoru 40 % tych środków zostanie pokryte z budżetu UE i z tego względu kwota dofinansowania nie przekroczy kwoty przewidzianej w obecnych wieloletnich ramach finansowych, które obowiązują do 2020 r.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

5.1. Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania

Po wejściu rozporządzenia w życie Komisja będzie monitorowała kluczowe wskaźniki efektywności w ujęciu śródkresowym pod kątem założonych celów. Te wskaźniki to:

- ogólny wskaźnik korzystania – wyrażony jako wielkość zarządzanych aktywów – z indywidualnych produktów emerytalnych oraz geograficzny i sektorowy rozkład dostawców OIPE i inwestycji w OIPE (cel: zwiększenie inwestycji w UE i przyczynienie się do ukończenia tworzenia unii rynków kapitałowych);
- liczba zarejestrowanych OIPE i względny udział indywidualnych produktów emerytalnych (w tym produktów krajowych i OIPE) wyrażony jako odsetek aktywów finansowych gospodarstw domowych (cel: ulepszenie cech produktów oferowanych na rynku emerytur indywidualnych); oraz
- liczba dostawców prowadzących działalność transgraniczną na podstawie „paszportu” oraz względny udział OIPE, w ramach których prowadzone są co najmniej dwa subkonta krajowe, w puli wszystkich indywidualnych produktów emerytalnych (cel: zwiększenie transgranicznej podaży i możliwości transgranicznego przenoszenia indywidualnych produktów emerytalnych).

Pomocą w monitorowaniu wskaźników efektywności OIPE mogą w szczególności służyć dane gromadzone przez europejskie urzędy nadzoru.

Ponadto Komisja oceni, w jakim stopniu państwa członkowskie uwzględniły w swoich przepisach krajowych zalecenie Komisji dotyczące preferencyjnego traktowania OIPE pod względem podatkowym.

We wniosku przewidziano przeprowadzenie oceny po pięciu latach od dnia rozpoczęcia stosowania rozporządzenia.

5.2. Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku

Proponowane rozporządzenie w sprawie ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego ma 11 rozdziałów. Z wyłączeniem pierwszego rozdziału (Przepisy ogólne) i ostatniego rozdziału (Przepisy końcowe) struktura aktu odzwierciedla cykl życia produktu.

W rozdziale I określono cele proponowanego rozporządzenia, które obejmują:

- pozyskanie większego kapitału i przekierowanie go na europejskie inwestycje długoterminowe w gospodarkę realną;
- zaoferowanie atrakcyjniejszych cech produktów, tak aby obywatele mogli korzystać z prostego, bezpiecznego i racjonalnego pod względem kosztów indywidualnego produktu emerytalnego przy zapewnieniu im jednocześnie możliwości wyboru spośród różnych kategorii dostawców OIPE; oraz
- wsparcie transgranicznej podaży i możliwości przenoszenia OIPE.

Rozdział I zawiera definicje istotnych pojęć użytych w przedmiotowym rozporządzeniu, w tym terminów takich jak: „ogólnoeuropejski indywidualny produkt emerytalny”, „konto OIPE”, „świadczenia emerytalne z OIPE”, „faza akumulacji”, „faza deakumulacji”, „dostawca OIPE” i „dystrybutor OIPE”, „możliwość przenoszenia OIPE” oraz „zmiana dostawcy”.

W artykule dotyczącym przepisów, które mają zastosowanie, wyjaśniono współzależność między przepisami niniejszego rozporządzenia, postanowieniami umowy w sprawie OIPE oraz krajowymi przepisami regulującymi tę problematykę.

W rozdziale II wprowadzono zasadę, że o zezwolenie na oferowanie OIPE (tzn. na tworzenie i dystrybucję tych produktów) mogą się wyłącznie ubiegać przedsiębiorstwa finansowe posiadające już zezwolenie na poziomie UE udzielone przez właściwe organy na podstawie obowiązującego sektorowego instrumentu prawnego. Zezwoleń na prowadzenie działalności jako dostawca OIPE, tzn. na stosowanie oznaczenia „OIPE” w odniesieniu do indywidualnych produktów emerytalnych, udzielać będzie jeden unijny organ – EIOPA. Oznaczenie „OIPE” lub „ogólnoeuropejski indywidualny produkt emerytalny” można stosować w odniesieniu do indywidualnego produktu emerytalnego tylko wówczas, gdy EIOPA udzielił zezwolenia na oferowanie danego indywidualnego produktu emerytalnego pod oznaczeniem „OIPE”. Istniejące indywidualne produkty emerytalne mogą zostać przekształcone w OIPE po uzyskaniu zezwolenia EIOPA, który – zanim podejmie decyzję o pozytywnym lub negatywnym rozpatrzeniu wniosku przedsiębiorstwa finansowego – musi skonsultować się z organem nadzoru właściwym dla tego przedsiębiorstwa.

Ponadto w rozdziale II określono przepisy dopuszczające dystrybucję OIPE również przez przedsiębiorstwa finansowe, które nie stworzyły tych produktów. Dystrybucję wspomnianych produktów mogą prowadzić przedsiębiorstwa finansowe, które uzyskały specjalne zezwolenie na ich dystrybucję od swoich krajowych właściwych organów, oraz pośrednicy ubezpieczeniowi i reasekuracyjni oraz pośrednicy oferujący ubezpieczenia uzupełniające, którzy są zarejestrowani w takim charakterze na podstawie dyrektywy (UE) 2016/97 (dyrektywa w sprawie dystrybucji ubezpieczeń).

W rozdziale III ustanowiono podział uprawnień między właściwymi organami państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego przy gwarantowaniu dostawcom OIPE swobody świadczenia usług i swobody przedsiębiorczości. Uznając obawy niektórych państw członkowskich o brak równych warunków działania z powodu zróżnicowanych systemów nadzoru ostrożnościowego, któremu podlegają różne kategorie potencjalnych dostawców OIPE, stwierdzono, że stosowanie systemu przewidującego prowadzenie działalności na podstawie „paszportów” może znacząco osłabić zakłócający konkurencję wpływ poszczególnych systemów nadzoru ostrożnościowego, gdyż mechanizm paszportowy opiera się na współdziałaniu właściwych organów państwa członkowskiego

pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego, czemu towarzyszy zezwolenie na stosowanie odpowiedniego „oznaczenia” udzielane przez EIOPA.

W rozdziale III uwzględniono również przepisy dotyczące możliwości przenoszenia produktu. Rozwiązanie to umożliwia oszczędzającym w ramach OIPE, którzy zmieniają miejsce zamieszkania, przenosząc się do innego państwa członkowskiego, dalsze wpłacanie składek na poczet tego produktu, który wykupili już u dostawcy w państwie członkowskim swojego pierwotnego miejsca zamieszkania. W takim przypadku oszczędzający w ramach OIPE mają prawo zachować wszystkie korzyści i ulgi związane z nieprzerwanym inwestowaniem w ten sam OIPE.

Mechanizm usługi przenoszenia produktu zakłada otwarcie nowego subkonta w ramach każdego indywidualnego konta OIPE. Warunki prowadzenia subkonta odzwierciedlają wymogi prawne i warunki korzystania z ulg podatkowych, ustalone na poziomie krajowym w stosunku do OIPE przez państwo członkowskie, do którego przenosi się oszczędzający w ramach OIPE. Mechanizm zakładający otwieranie nowych subkont, przenoszenie zgromadzonych uprawnień między tym subkontami oraz przekazywanie informacji o tej możliwości ustanowiono w niniejszym rozporządzeniu, przyjmując podejście etapowe. Przez pierwsze trzy lata stosowania rozporządzenia dostawcy OIPE będą musieli przekazywać informacje na temat subkont, które w danym momencie udostępniają. Po upływie tego okresu oszczędzający w ramach OIPE będą mogli otwierać krajowe subkonta obejmujące systemy wszystkich państw członkowskich.

Przepisy rozdziału IV mają na celu osiągnięcie jak największej przejrzystości – zwłaszcza wobec osób zainteresowanych oszczędzaniem w ramach OIPE – pod względem cech OIPE. Określone w nim przepisy precyzują w szczególności, że wszystkie dokumenty i informacje dotyczące OIPE przekazuje się przyszłym oszczędzającym w ramach OIPE oraz beneficjentom OIPE w formie elektronicznej – elektroniczny tryb udostępniania informacji jest opcją domyślną. Na wniosek klienta dostawcy i dystrybutorzy OIPE muszą również przekazać wspomniane dokumenty i informacje nieodpłatnie na trwałym nośniku.

Jeśli chodzi o doradztwo, oczekuje się, że dostawcy OIPE będą przeprowadzać test odpowiedniości i stosowności produktu dla potencjalnych klientów, chociaż zainteresowani klienci będą mogli zrezygnować ze swojego prawa do otrzymania doradztwa w przypadku wyboru domyślnego wariantu inwestycyjnego.

Podstawowym instrumentem służącym przekazaniu informacji przed zawarciem umowy jest dokument zawierający kluczowe informacje na temat OIPE. Formę, treść i warunki udostępniania tego dokumentu szczegółowo określono w rozporządzeniu.

Jeśli chodzi o informacje przekazywane w okresie obowiązywania umowy w sprawie OIPE, dostawca będzie musiał sporządzać „Informację o świadczeniach z OIPE”. Dokument ten będzie zawierał informacje na temat:

- nabytych uprawnień lub zgromadzonego kapitału;
- pełnych lub częściowych gwarancji w ramach programu OIPE; oraz
- w stosownych przypadkach, charakteru gwarancji i mechanizmów ochrony nabytych indywidualnych uprawnień.

Rozdział V poświęcony jest fazie akumulacji w ramach OIPE, w tym zasadom inwestycyjnym obowiązującym dostawców OIPE i oszczędzających w ramach OIPE.

Przepisy mające zastosowanie do dostawców OIPE wywodzą się z zasady „ostrożnego inwestora”²⁶ i zapewniają bezpieczne i solidne ramy polityki inwestycyjnej.

Oszczędzającym w ramach OIPE dostawcy OIPE zaoferują maksymalnie pięć wariantów inwestycyjnych, z których jeden będzie wariantem domyślnym gwarantującym oszczędzającym przynajmniej odzyskanie zainwestowanego kapitału. Wszystkie warianty inwestycyjne muszą zostać zaprojektowane przez dostawców OIPE z uwzględnieniem sprawdzonych technik ograniczania ryzyka, aby zapewnić oszczędzającym w ramach OIPE wystarczający poziom ochrony. Po zawarciu umowy w sprawie OIPE oszczędzający w ramach OIPE muszą wybrać wariant inwestycyjny oraz będą mieć prawo do jego zmiany raz na pięć lat w fazie akumulacji.

Określenie wszystkich pozostałych warunków dotyczących fazy akumulacji pozostawiono w gestii państw członkowskich. Warunki te mogą obejmować:

- maksymalny wiek, w którym można rozpocząć fazę akumulacji;
- minimalny czas trwania fazy akumulacji;
- maksymalną i minimalną wysokość wpłat oraz ich ciągłość; oraz
- warunki wyjścia z inwestycji przed osiągnięciem wieku emerytalnego w przypadku doświadczenia przez oszczędzającego szczególnych trudności.

W rozdziale VI ustanowiono mechanizm wyznaczania depozytariusza w przypadku programu OIPE, w którym oszczędzający w ramach OIPE i beneficjenci OIPE w pełni ponoszą ryzyko inwestycyjne. Przepisy tego rozdziału regulują przechowywanie aktywów, obowiązki nadzorcze pełnione przez depozytariusza i jego odpowiedzialność.

W niniejszym rozporządzeniu wprowadzono wymóg ustanowienia procedur umożliwiających klientom i innym zainteresowanym stronom, w szczególności organizacjom konsumenckim, wnoszenie skarg na dostawców i dystrybutorów OIPE. We wszystkich przypadkach skarżący muszą otrzymać odpowiedź. Wdrożone muszą zostać również odpowiednie mechanizmy w zakresie bezstronnych i niezależnych pozasądowych procedur reklamacyjnych i odszkodowawczych w celu rozstrzygnięcia sporów między oszczędzającymi w ramach OIPE a dostawcami lub dystrybutorami OIPE.

W rozporządzeniu przewidziano również możliwość zapewnienia przez dostawców OIPE ochrony przed ryzykiem śmierci oraz innego rodzaju ryzykiem biometrycznym.

Przepisy rozdziału VII regulują procedurę zmiany dostawcy OIPE. Na wniosek oszczędzającego w ramach OIPE dodatnie saldo produktu zostanie przeniesione z konta OIPE prowadzonego u dotychczasowego dostawcy na nowe konto OIPE otwarte u przyszłego dostawcy, a poprzednie konto OIPE ulegnie zamknięciu. Usługa zmiany dostawcy może być świadczona przez dostawców OIPE mających siedzibę w tym samym państwie członkowskim (zmiana krajowa) lub w różnych państwach członkowskich (zmiana transgraniczna). Przewidziano maksymalny poziom opłat i prowizji, jakie dotychczasowy dostawca OIPE

²⁶ Wymóg stanowiący, że powiernik, osoba zarządzająca inwestycjami funduszu emerytalnego czy każdy zaufany pełnomocnik muszą inwestować środki w sposób rozważny, ostrożny i inteligentny. Inwestycje, które zasadniczo wypełniają przesłanki zasady „ostrożnego inwestora”, obejmują wiarygodne papiery wartościowe dużych spółek o ugruntowanej pozycji, zabezpieczone kredyty, kredyty hipoteczne gwarantowane przez państwo, obligacje skarbowe i inne ostrożne inwestycje gwarantujące odpowiedni zwrot z inwestycji.

może pobrać od oszczędzającego w ramach OIPE z tytułu zamknięcia prowadzonego przez siebie konta OIPE.

W rozdziale VIII w gestii państw członkowskich pozostawiono określenie większości warunków związanych z OIPE dotyczących fazy dekulacji, a w szczególności:

- określenie wieku emerytalnego;
- obowiązkowy związek między osiągnięciem wieku emerytalnego a rozpoczęciem fazy dekulacji;
- minimalny okres uczestnictwa w programie OIPE; oraz
- maksymalny okres przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w którym można przystąpić do programu OIPE.

Przyznając dostawcom OIPE, oszczędzającym w ramach OIPE i beneficjentom OIPE swobodę decydowania na podstawie umowy o formie wypłaty (np. wypłaty w ratach, wypłaty jednorazowe, wypłaty pomniejszające zgromadzony kapitał), przedmiotowy wniosek bezwarunkowo wymusza na państwach członkowskich stosowanie tego elastycznego rozwiązania, co może mieć wpływ na dostępność w niektórych państwach członkowskich krajowych bodźców podatkowych dla OIPE.

W rozdziale IX dokonano podziału obowiązków nadzorczych między EIOPA i krajowe właściwe organy. EIOPA zobowiązano do monitorowania programów emerytalnych utworzonych lub dystrybuowanych na terenie UE, aby sprawdzić, czy nie stosują one oznaczenia „OIPE” ani nie sugerują, że są OIPE bez uzyskania zezwolenia przewidzianego w rozporządzeniu.

W rozdziale X wskazano naruszenia przepisów proponowanego rozporządzenia, które mogą skutkować nałożeniem kar, a także tryb nakładania kar przez właściwe organy oraz sposób zgłaszania naruszeń i nałożonych kar.

W rozdziale XI Komisji Europejskiej przyznano uprawnienie do przyjmowania aktów delegowanych w następujących dziedzinach:

- konflikty interesów;
- zachęty;
- sprzedaż OIPE z doradztwem i bez;
- wymogi w zakresie nadzoru nad produktem i zarządzania nim;
- przekazywanie informacji w okresie obowiązywania umowy; oraz
- składanie sprawozdań organom krajowym oraz warianty inwestycyjne.

Komisja przyjmie również regulacyjne standardy techniczne dotyczące treści dokumentu zawierającego kluczowe informacje i jego przekazywania oraz wdroży standardy techniczne dotyczące znormalizowanego formatu prezentacji „Informacji o świadczeniach z OIPE”.

Komisję zobowiązano do oceny funkcjonowania rozporządzenia po upływie pięciu lat od dnia jego wejścia w życie. W ramach tej oceny Komisja zbada, w jaki sposób funkcjonują przepisy rozporządzenia, oraz przeanalizuje doświadczenia zgromadzone przy ich stosowaniu, a także zakres, w jakim dostawcy OIPE stosują oznaczenie „OIPE”, geograficzny i sektorowy rozkład dostawców OIPE i inwestycji w OIPE, wpływ rozporządzenia na rynek emerytur indywidualnych, odpowiedniość wymogów informacyjnych przewidzianych w rozdziale IV, zasadność uzupełnienia rozporządzenia przepisami wprowadzającymi zachęty do

inwestowania w OIPE, istnienie wszelkich przeszkód, które mogą utrudniać inwestowanie w indywidualne produkty emerytalne korzystające z oznaczenia „OIPE”, w tym wpływ innych przepisów prawa Unii na oszczędzających w ramach OIPE, poziom opłat i prowizji pobieranych przez dostawców OIPE za otwarcie nowych subkont w ramach indywidualnych kont OIPE prowadzonych na rzecz oszczędzających w ramach OIPE oraz wpływ decyzji inwestycyjnych związanych z OIPE na czynniki z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**w sprawie ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego (OIPE)**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²⁷,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unijne gospodarstwa domowe mają jedne z najwyższych oszczędności na świecie, jednak gros tych oszczędności spoczywa na krótkoterminowych lokatach bankowych. Większe inwestycje na rynkach kapitałowych mogą pomóc sprostać wyzwaniom, jakie niosą ze sobą starzenie się społeczeństwa i niskie stopy procentowe.
- (2) Indywidualne produkty emerytalne odgrywają ważną rolę, zapewniając osobom oszczędzającym w długoterminowej perspektywie dostęp do długoterminowych inwestycji. Większy europejski rynek emerytur indywidualnych pozwoli zwiększyć dopływ środków finansowych dla inwestorów instytucjonalnych oraz podnieść poziom inwestycji w gospodarkę realną.
- (3) Obecnie funkcjonowanie wewnętrznego rynku emerytur indywidualnych utrudnia wysoki stopień fragmentacji rynków wzdłuż granic krajowych oraz ograniczone możliwości przenoszenia indywidualnych produktów emerytalnych. Taka sytuacja może utrudniać obywatelom korzystanie z ich podstawowych swobód. Na przykład może uniemożliwiać im podjęcie zatrudnienia lub przejście na emeryturę w innym państwie członkowskim. Ponadto pragnąc skorzystać ze swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, dostawcy tych produktów napotykają trudności, których źródłem jest brak normalizacji istniejących indywidualnych produktów emerytalnych.
- (4) Unia rynków kapitałowych pomoże zmobilizować kapitał w Europie i skierować go do tych wszystkich przedsiębiorstw, w tym małych i średnich przedsiębiorstw, oraz na te wszystkie projekty infrastrukturalne i długoterminowe zrównoważone projekty, które potrzebują środków finansowych, aby móc się rozwijać i tworzyć miejsca pracy. Jednym z głównych celów unii rynków kapitałowych jest zwiększenie inwestycji i możliwości wyboru dla inwestorów indywidualnych poprzez skuteczniejsze wykorzystanie oszczędności zgromadzonych w Europie.

²⁷ Dz.U. C z , s. .

- (5) W swoim planie działania na rzecz tworzenia unii rynków kapitałowych z września 2015 r.²⁸ Komisja zapowiedziała, że „oceni możliwość stworzenia dzięki ramom polityki prężnego europejskiego rynku prostych, efektywnych i konkurencyjnych emerytur indywidualnych i określi, czy konieczne jest wsparcie tego rynku przy pomocy prawodawstwa UE”.
- (6) W swojej rezolucji z dnia 19 stycznia 2016 r.²⁹ Parlament Europejski podkreślił, że „należy stworzyć warunki sprzyjające innowacjom w zakresie produktów finansowych, które doprowadzą do większej różnorodności i większych korzyści dla gospodarki realnej, a także bardziej zdecydowanie zachęcą do inwestycji, oraz które mogą przyczynić się do zapewnienia odpowiednich, bezpiecznych i trwałych emerytur (np. paneuropejski produkt emerytalny (PEPP)) o prostej i przejrzystej strukturze”.
- (7) W swoich konkluzjach z dnia 28 czerwca 2016 r.³⁰ Rada Europejska wezwała do dokonywania „szybkich i zdecydowanych postępów, aby zapewnić przedsiębiorstwom łatwiejszy dostęp do finansowania i wspierać inwestycje w gospodarkę realną poprzez postępy w realizacji agendy unii rynków kapitałowych”.
- (8) W swoim komunikacie z dnia 14 września 2016 r. pt. „Unia rynków kapitałowych – przyspieszenie reformy”³¹ Komisja zapowiedziała, że „rozważy propozycje prostego, skutecznego i konkurencyjnego unijnego produktu z zakresu indywidualnego zabezpieczenia emerytalnego [...]. Jednym z rozważanych wariantów jest ewentualny wniosek legislacyjny, który mógłby zostać przedstawiony w 2017 r.”.
- (9) W swoim komunikacie pt. „Śródkresowy przegląd planu działania na rzecz unii rynków kapitałowych”³² Komisja zapowiedziała, że przedstawi „wniosek ustawodawczy dotyczący ogólnoeuropejskiego produktu z zakresu indywidualnego zabezpieczenia emerytalnego – do końca czerwca 2017 r. Wniosek ten położy podwaliny pod bezpieczniejszy, bardziej opłacalny i przejrzystszy rynek przystępnych i dobrowolnych prywatnych emerytalnych programów oszczędnościowych, którymi będzie można zarządzać na skalę ogólnoeuropejską. Pomoże on zaspokoić wymagania osób pragnących zwiększyć poziom swoich oszczędności emerytalnych adekwatnie do potrzeb, sprostać wyzwaniu demograficznemu, uzupełnić ofertę istniejących produktów i programów emerytalnych oraz zwiększyć opłacalność indywidualnego oszczędzania na emeryturę poprzez zaproponowanie atrakcyjnych możliwości inwestowania długoterminowego w ramach emerytur prywatnych”.
- (10) Rozwój OIPE, który wzbogaci asortyment indywidualnych produktów emerytalnych, przyczyni się do poszerzenia oferty produktów pozwalających gromadzić oszczędności na emeryturę oraz do ustanowienia unijnego rynku dla dostawców OIPE. Zapewni on gospodarstwu domowemu bardziej atrakcyjne możliwości oszczędzania z myślą o emeryturze.

²⁸ Plan działania na rzecz tworzenia unii rynków kapitałowych, Komisja Europejska, 30 września 2015 r. (COM(2015) 468 final).

²⁹ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie bilansu obecnej sytuacji i przyszłych wyzwań związanych z regulacją usług finansowych w UE: wpływ unijnych ram dotyczących regulacji finansowych i unii rynków kapitałowych oraz dalsze działania na rzecz ich usprawnienia, 2015/2106(INI), pkt 20.

³⁰ Konkluzje Rady Europejskiej z dnia 28 czerwca 2016 r., EUCO 26/16, pkt 11.

³¹ COM(2016) 601 final, s. 4.

³² COM(2017) 292 final, s. 6.

- (11) Ramy legislacyjne dotyczące OIPE położą fundamenty pod skuteczny rynek przystępnych i dobrowolnych inwestycji emerytalnych, którymi zarządzać będzie można w skali ogólnoeuropejskiej. Uzupełniając istniejące produkty i programy emerytalne, OIPE pozwoli zaspokoić potrzeby osób pragnących zwiększyć adekwatność swoich oszczędności emerytalnych, a także pomoże sprostać wyzwaniu demograficznemu oraz zapewnić nowe bogate źródło kapitału prywatnego na potrzeby inwestycji długoterminowych. Wspomniane ramy nie zastąpią jednak ani nie zharmonizują istniejących krajowych systemów emerytur indywidualnych.
- (12) W rozporządzeniu zharmonizowano szereg podstawowych cech OIPE, które odnoszą się do kluczowych elementów takich jak: dystrybucja, polityka inwestycyjna, zmiana dostawcy czy też transgraniczne oferowanie produktu i możliwość jego transgranicznego przenoszenia. Harmonizacja tych podstawowych cech pozwoli zrównać warunki działania z korzyścią dla ogółu dostawców indywidualnych produktów emerytalnych oraz pomoże zdynamizować proces tworzenia unii rynków kapitałowych i integrację wewnętrznego rynku emerytur indywidualnych. Doprowadzi to do utworzenia w dużej mierze znormalizowanego ogólnoeuropejskiego produktu, dostępnego we wszystkich państwach członkowskich, który pozwoli konsumentom wykorzystać w pełni dobrodziejstwa rynku wewnętrznego, umożliwiając im przenoszenie uprawnień emerytalnych za granicę i oferując szerszy wybór różnego rodzaju dostawców, w tym dostawców zagranicznych. W wyniku zniesienia części barier dla transgranicznego świadczenia usług w zakresie zabezpieczenia emerytalnego ogólnoeuropejski indywidualny produkt emerytalny przyczyni się do wzrostu konkurencji między dostawcami w skali ogólnoeuropejskiej oraz wygeneruje korzyści skali z pożytkiem dla oszczędzających.
- (13) W art. 114 TFUE przewidziano możliwość przyjęcia aktów zarówno w postaci rozporządzeń, jak i dyrektyw. Za preferowany instrument uznano rozporządzenie, gdyż będzie ono bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich. Rozporządzenie umożliwi zatem szybsze upowszechnienie się OIPE i pozwoli szybciej zaspokoić zapotrzebowanie na dodatkowe emerytalne produkty oszczędnościowe i nowe inwestycje w kontekście unii rynków kapitałowych. Ponieważ niniejsze rozporządzenie przewiduje harmonizację podstawowych cech OIPE, cechy te nie muszą podlegać szczególnym przepisom krajowym, a zatem w niniejszym przypadku rozporządzenie jest właściwszym instrumentem niż dyrektywa. Z drugiej strony cechy wspomnianego produktu, które nie wchodzą w zakres niniejszego rozporządzenia (np. warunki regulujące fazę akumulacji), będą podlegać przepisom krajowym.
- (14) Dostawcy OIPE powinni mieć dostęp do całego unijnego rynku na podstawie pojedynczego zezwolenia na produkt wydawanego przez Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych („EIOPA”) w oparciu o jednolity zbiór przepisów.
- (15) Pojedynczy „paszport” OIPE zapewni stworzenie jednolitego rynku tych produktów.
- (16) Aby zapewnić wysoką jakość usług i skuteczną ochronę konsumentów, państwo członkowskie pochodzenia oraz przyjmujące państwo członkowskie powinny ściśle współpracować przy egzekwowaniu obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu. W przypadku gdy dostawcy i dystrybutorzy OIPE prowadzą działalność w różnych państwach członkowskich, korzystając ze swobody świadczenia usług, za zapewnienie przestrzegania obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu odpowiedzialny powinien być właściwy organ państwa

członkowskiego pochodzenia ze względu na jego bliższe związki z dostawcą OIPE. W celu zapewnienia sprawiedliwego podziału obowiązków między właściwymi organami państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego, w przypadku gdy właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego poweźmie wiedzę o naruszeniach obowiązków, które mają miejsce na terytorium tego państwa członkowskiego, powinien poinformować o tym właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, na którym to organie powinien wówczas spoczywać obowiązek zastosowania odpowiednich środków. Ponadto właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego powinien być uprawniony do interwencji, jeżeli państwo członkowskie pochodzenia nie stosuje odpowiednich środków lub jeżeli zastosowane środki będą niewystarczające.

- (17) W przypadku ustanowienia oddziału lub stałej obecności w innym państwie członkowskim odpowiedzialność za egzekwowanie przepisów należy podzielić między państwo członkowskie pochodzenia oraz przyjmujące państwo członkowskie. Podczas gdy odpowiedzialność za zapewnienie przestrzegania obowiązków dotyczących prowadzenia działalności w ujęciu całościowym – na przykład przepisów o kwalifikacjach zawodowych – powinna nadal spoczywać na właściwym organie państwa członkowskiego pochodzenia na takich samych zasadach jak w przypadku świadczenia usług, to właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego powinien przyjąć odpowiedzialność za egzekwowanie przepisów dotyczących wymogów informacyjnych i prowadzenia działalności w odniesieniu do usług świadczonych na terytorium tego państwa. Jeżeli właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego poweźmie wiedzę o jakichkolwiek naruszeniach obowiązków, które mają miejsce na terytorium tego państwa członkowskiego, w odniesieniu do których niniejsze rozporządzenie nie nakłada odpowiedzialności na przyjmujące państwo członkowskie, zgodnie z zasadami dobrej współpracy organ ten powinien jednak poinformować o tym właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, aby ten mógł zastosować odpowiednie środki. Dotyczy to w szczególności naruszeń przepisów dotyczących wymogu posiadania nieposzlakowanej opinii, fachowej wiedzy i kompetencji zawodowych. Ponadto w celu ochrony konsumentów właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego powinien być uprawniony do interwencji, jeżeli państwo członkowskie pochodzenia nie stosuje odpowiednich środków lub jeżeli zastosowane środki będą niewystarczające.
- (18) Właściwe organy państw członkowskich powinny mieć do dyspozycji wszystkie środki, które są niezbędne do zapewnienia prawidłowego prowadzenia działalności przez dostawców i dystrybutorów OIPE na całym terytorium Unii, niezależnie od tego, czy podmioty te prowadzą działalność, korzystając ze swobody przedsiębiorczości czy też swobody świadczenia usług. Aby zapewnić skuteczność nadzoru, wszelkie działania podejmowane przez właściwe organy powinny być współmierne do charakteru, skali i złożoności ryzyka właściwego dla działalności danego dostawcy lub dystrybutora, niezależnie od znaczenia tego dostawcy lub dystrybutora dla ogólnej stabilności finansowej rynku.
- (19) Ogólnoeuropejski wymiar OIPE można rozwijać nie tylko na poziomie dostawców – zapewniając im możliwość prowadzenia działalności transgranicznej – lecz także na poziomie oszczędzających w ramach OIPE – zapewniając im możliwość przenoszenia OIPE, a tym samym przyczyniając się do ochrony indywidualnych uprawnień emerytalnych osób korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania przewidzianego w art. 21 i 45 TFUE. Możliwość przenoszenia OIPE ma zastosowanie

w sytuacji, gdy oszczędzający w ramach OIPE zmienia miejsce swojego zamieszkania, przenosząc się do innego państwa członkowskiego, bez zmiany dostawcy OIPE, natomiast zmiana dostawcy OIPE niekoniecznie musi wiązać się ze zmianą miejsca zamieszkania.

- (20) W ramach OIPE powinny funkcjonować krajowe subkonta: każde z nich powinno uwzględniać te cechy indywidualnego produktu emerytalnego, których obecność warunkuje objęcie ulgami składek wpłacanych na rzecz OIPE. Na poziomie indywidualnego oszczędzającego w ramach OIPE pierwsze subkonto powinno zostać utworzone w momencie otwarcia OIPE.
- (21) Aby umożliwić dostawcom OIPE bezproblemowe wdrożenie tego produktu w jego ostatecznym kształcie, obowiązek zapewnienia OIPE zawierającego subkonta dla każdego państwa członkowskiego będzie miał zastosowanie po upływie trzech lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. W momencie uruchomienia OIPE dostawca powinien jednak przekazywać informacje na temat tego, które krajowe subkonta są natychmiast dostępne, aby uniknąć ewentualnego wprowadzania konsumentów w błąd.
- (22) Mając na względzie charakter utworzonego programu emerytalnego oraz związane z tym obciążenie administracyjne, dostawcy i dystrybutorzy OIPE powinni przekazywać osobom zainteresowanym oszczędzaniem w ramach OIPE oraz beneficjentom OIPE jasne i odpowiednio szczegółowe informacje, aby wesprzeć ich w podejmowaniu decyzji dotyczących ich emerytury. Z tego samego powodu dostawcy i dystrybutorzy OIPE powinni również zadbać o wysoki poziom przejrzystości na różnych etapach funkcjonowania tego programu, w tym przed przystąpieniem uczestnika do programu, w trakcie jego uczestnictwa w programie (w tym w okresie przedemerytalnym) oraz po jego przejściu na emeryturę. W szczególności powinni oni udzielać informacji dotyczących nabytych uprawnień emerytalnych, prognozowanego poziomu świadczeń emerytalnych, ryzyka i gwarancji oraz kosztów. Jeżeli prognozowany poziom świadczeń emerytalnych opiera się na scenariuszach ekonomicznych, w informacjach tych należy również uwzględnić scenariusz niekorzystny, który powinien być skrajny, lecz prawdopodobny.
- (23) Przed przystąpieniem do programu OIPE osobie zainteresowanej oszczędzaniem w ramach OIPE należy przekazać wszystkie informacje niezbędne do dokonania świadomego wyboru.
- (24) W celu zapewnienia optymalnej przejrzystości w odniesieniu do produktu twórcy OIPE powinni sporządzić dokument zawierający kluczowe informacje dotyczące OIPE, który tworzą, zanim produkt będzie można rozprowadzać wśród oszczędzających w ramach OIPE. Powinni być oni również odpowiedzialni za dokładność dokumentu zawierającego kluczowe informacje dotyczące OIPE. Dokumentem zawierającym kluczowe informacje dotyczące OIPE należy zastąpić i dostosować dokument zawierający kluczowe informacje dotyczące produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych, przewidziany w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014³³, który nie musiałby być przekazywany w przypadku OIPE.

³³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP), Dz.U. L 352 z 9.12.2014, s. 1.

- (25) W celu zapewnienia szerokiego upowszechnienia i dostępności dokumentów zawierających kluczowe informacje dotyczące OIPE niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać obowiązek publikowania przez twórcę OIPE na jego stronie internetowej dokumentów zawierających kluczowe informacje dotyczące OIPE.
- (26) Kalkulatory produktów emerytalnych są już opracowywane na poziomie krajowym. Aby te kalkulatory były w możliwie największym stopniu użyteczne dla konsumentów, powinny uwzględniać jednak koszty i opłaty pobierane przez różnych twórców OIPE, a także wszelkie dalsze koszty lub opłaty pobierane przez pośredników lub inne strony łańcucha inwestycyjnego, które nie zostały jeszcze uwzględnione przez twórców OIPE.
- (27) Szczegółowe informacje, które należy uwzględnić w dokumencie zawierającym kluczowe informacje dotyczące OIPE, oprócz elementów przewidzianych już w dokumencie zawierającym kluczowe informacje dotyczące detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1286/2014, oraz sposób prezentacji tych informacji należy dodatkowo zharmonizować za pomocą regulacyjnych standardów technicznych uzupełniających regulacyjne standardy techniczne ustanowione rozporządzeniem delegowanym Komisji z dnia 8 marca 2017 r.³⁴, uwzględniając istniejące i trwające badania nad zachowaniami konsumentów, w tym wyniki prowadzonych z udziałem konsumentów badań poświęconych skuteczności różnych sposobów prezentacji informacji.
- (28) Dokument zawierający kluczowe informacje dotyczące OIPE powinien wyraźnie odróżniać się od wszelkich materiałów marketingowych i stanowić oddzielny dokument.
- (29) Dostawcy OIPE powinni sporządzać „Informację o świadczeniach emerytalnych” skierowaną do oszczędzających w ramach OIPE, aby przedstawić im najważniejsze dane dotyczące programu OIPE o charakterze osobistym i ogólnym oraz aby zapewnić bieżące informacje na temat tego produktu. Informacja o świadczeniach emerytalnych powinna być jasna i wyczerpująca oraz powinna zawierać istotne i odpowiednie informacje, aby ułatwić zrozumienie, jak uprawnienia emerytalne kształtują się w czasie w różnych programach emerytalnych, i sprzyjać mobilności pracowników.
- (30) Dostawcy OIPE powinni informować oszczędzających w ramach OIPE z dostatecznym wyprzedzeniem przed przejściem na emeryturę o wariantach wypłaty świadczeń. Jeżeli świadczenie emerytalne nie jest wypłacane w postaci świadczenia dożywotniego, uczestnicy zbliżający się do momentu przejścia na emeryturę powinni otrzymać informację o dostępnych wariantach wypłaty świadczeń, aby ułatwić im planowanie finansowe emerytury.
- (31) Na etapie wypłaty świadczeń emerytalnych beneficjenci OIPE powinni nadal otrzymywać informacje o swoich świadczeniach i odpowiednich wariantach wypłaty. Ma to szczególne znaczenie w przypadku, gdy beneficjenci OIPE ponoszą znaczne ryzyko inwestycyjne na etapie wypłaty. Beneficjenci OIPE powinni być także

³⁴ Rozporządzenie delegowane Komisji z dnia 8 marca 2017 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) przez ustanowienie regulacyjnych standardów technicznych w zakresie prezentacji, treści, przeglądu i zmiany dokumentów zawierających kluczowe informacje oraz warunków spełnienia wymogu przekazania takich dokumentów.

informowani o każdym obniżeniu poziomu należnych świadczeń przed dokonaniem tego obniżenia, a po podjęciu decyzji skutkującej takim obniżeniem. Jako najlepszą praktykę zaleca się, by przed podjęciem każdej takiej decyzji dostawcy OIPE konsultowali się z beneficjentami OIPE.

- (32) W celu odpowiedniej ochrony praw oszczędzających w ramach OIPE i beneficjentów OIPE dostawcy OIPE powinni móc wybrać sposób alokacji aktywów, który precyzyjnie odpowiada rodzajowi i okresowi trwania ich zobowiązań. Należy zatem zapewnić skuteczny nadzór, jak również podejście do zasad inwestowania, które pozwala dostawcom OIPE na odpowiednio dużą elastyczność w decydowaniu o najbardziej bezpiecznej i skutecznej polityce inwestycyjnej, a jednocześnie zobowiązuje ich do działania w sposób ostrożny. Z tego względu konieczność przestrzegania zasady „ostrożnego inwestora” wymaga opracowania polityki inwestycyjnej dostosowanej do struktury klientów danego dostawcy OIPE.
- (33) Poprzez ustalenie zasady „ostrożnego inwestora” jako podstawowej zasady w odniesieniu do inwestycji kapitałowych i poprzez stworzenie dostawcom OIPE możliwości transgranicznego działania, zachęca się do przekierowania oszczędności do sektora indywidualnych programów emerytalnych, przyczyniając się w ten sposób do postępu gospodarczego i społecznego.
- (34) W niniejszym rozporządzeniu należy zapewnić dostawcom OIPE odpowiedni poziom swobody inwestycyjnej. Jako inwestorzy długookresowi o niskim ryzyku płynności dostawcy OIPE mogą przyczyniać się do rozwoju unii rynków kapitałowych, inwestując – w ramach rozsądnych limitów – w niepłynne aktywa takie jak akcje oraz w inne instrumenty o długoterminowym profilu ekonomicznym, które nie są przedmiotem obrotu na rynkach regulowanych, na wielostronnych platformach obrotu (MTF) lub zorganizowanych platformach obrotu (OTF). Mogą oni również korzystać z międzynarodowej dywersyfikacji. Dlatego też możliwość inwestowania w akcje denominowane w walutach innych niż te, w których wyrażone są zobowiązania, oraz w inne instrumenty o długoterminowym profilu ekonomicznym, które nie są przedmiotem obrotu na rynkach regulowanych, na MTF ani na OTF, powinna podlegać ograniczeniu wyłącznie ze względów ostrożnościowych, zgodnie z zasadą „ostrożnego inwestora”, aby chronić interesy oszczędzających w ramach OIPE i beneficjentów OIPE.
- (35) W kontekście pogłębiania unii rynków kapitałowych pojęcie instrumentów o długoterminowym profilu ekonomicznym można rozumieć szeroko. Instrumenty te są niezbywalnymi papierami wartościowymi, a więc nie posiadają płynności, jaką zapewniają rynki wtórne. Często wymagają one zaangażowania kapitału na czas określony, co ogranicza ich zbywalność; należy do nich zaliczyć także udziały kapitałowe i papiery dłużne w przedsiębiorstwach nienotowanych na rynku regulowanym oraz pożyczki udzielone takim przedsiębiorstwom. Do przedsiębiorstw nienotowanych na rynku regulowanym zaliczają się projekty infrastrukturalne, spółki nienotowane na rynku regulowanym nastawione na wzrost, nieruchomości i inne aktywa, które mogą nadawać się do celów inwestycji długoterminowych. Niskoemisyjne projekty infrastrukturalne oraz projekty z zakresu infrastruktury odpornej na zmiany klimatu często są aktywami nienotowanymi na rynku regulowanym, a ich finansowanie zależy od kredytów długoterminowych. Dostawców OIPE zachęca się – zważywszy na długoterminowy charakter ich zobowiązań – do przeznaczania odpowiednio dużej części ich portfela aktywów na zrównoważone inwestycje w gospodarkę realną, przynoszące długoterminowe korzyści gospodarcze, zwłaszcza na projekty i przedsiębiorstwa infrastrukturalne.

- (36) W polityce inwestycyjnej dostawców OIPE i w ich systemach zarządzania ryzykiem ważną rolę odgrywają czynniki z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego, o których mowa w popieranych przez ONZ zasadach odpowiedzialnego inwestowania. Dostawców OIPE należy zachęcać, by uwzględniali te czynniki przy podejmowaniu decyzji inwestycyjnych oraz brali pod uwagę to, w jaki sposób wpisują się one w ich system zarządzania ryzykiem.
- (37) Aby zapewnić, by dostawcy OIPE przestrzegali obowiązku opracowywania polityki inwestycyjnej zgodnie z zasadą „ostrożnego inwestora”, należy im zakazać inwestowania w jurysdykcjach wysokiego ryzyka i jurysdykcjach niechętnych współpracy wskazanych przez Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy.
- (38) Mając na względzie cel OIPE, a mianowicie długoterminowe oszczędzanie z myślą o emeryturze, wariantom inwestycyjnym udostępnianym oszczędzającym w ramach OIPE należy nadać ramy obejmujące aspekty, które umożliwiają inwestorom podejmowanie decyzji inwestycyjnych, w tym liczbę wariantów inwestycyjnych, spośród których inwestorzy mogą dokonać wyboru. Po dokonaniu początkowego wyboru w momencie nabycia OIPE, oszczędzający w ramach OIPE powinien mieć możliwość zmiany swojego wyboru w rozsądnych odstępach czasu (co pięć lat), co pozwoli dostawcom zachować odpowiednią stabilność swoich strategii w zakresie inwestycji długoterminowych, a jednocześnie zapewni ochronę inwestorów.
- (39) Domyślny wariant inwestycyjny powinien umożliwić oszczędzającemu w ramach OIPE odzyskanie zainwestowanego kapitału. Dostawcy OIPE mogliby dodatkowo zaoferować mechanizm indeksacji powiązany ze wskaźnikiem inflacji, aby choć częściowo zrekompensować wpływ inflacji.
- (40) Właściwe organy powinny wykonywać swoje uprawnienia, mając na uwadze nadrzędny cel, jakim jest ochrona praw oszczędzających w ramach OIPE i beneficjentów OIPE oraz stabilność i należyte funkcjonowanie dostawców OIPE.
- (41) Jeżeli dostawca OIPE jest instytucją pracowniczych programów emerytalnych lub firmą inwestycyjną, powinien wyznaczyć depozytariusza odpowiedzialnego za przechowywanie swoich aktywów. Jest to konieczne, aby zapewnić ochronę konsumentów, ponieważ przepisy sektorowe regulujące instytucje pracowniczych programów emerytalnych i firmy inwestycyjne nie przewidują wymogu wyznaczenia depozytariusza.
- (42) Przejrzystość kosztów i opłat ma zasadnicze znaczenie, aby zyskać zaufanie oszczędzających w ramach OIPE i umożliwić im dokonywanie świadomych wyborów. Należy zatem zakazać stosowania nieprzejrzystych metod ustalania cen.
- (43) Aby osiągnąć cele określone w niniejszym rozporządzeniu, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w celu określenia warunków wykonywania przez EIOPA i właściwe organy uprawnień do interwencji. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (44) Komisja powinna przyjąć projekt wykonawczych standardów technicznych opracowanych przez europejskie urzędy nadzoru za pośrednictwem Wspólnego Komitetu w odniesieniu do prezentacji i treści poszczególnych elementów dokumentu zawierającego kluczowe informacje dotyczące OIPE, które nie zostały uwzględnione

w [PRIIPs KID RTS], zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010³⁵, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010³⁶ i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010³⁷. Komisja powinna uzupełnić prace techniczne europejskich urzędów nadzoru prowadzonymi z udziałem konsumentów badaniami poświęconymi prezentacji dokumentu zawierającego kluczowe informacje w kształcie zaproponowanym przez te urzędy.

- (45) Bez uszczerbku dla przysługującego klientom OIPE prawa do wniesienia powództwa do sądu należy ustanowić łatwo dostępne, odpowiednie, niezależne, bezstronne, przejrzyste i skuteczne procedury pozasądowego rozstrzygania sporów między dostawcami lub dystrybutorami OIPE a klientami OIPE na potrzeby rozstrzygania sporów powstałych na tle praw i obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu.
- (46) W celu ustanowienia wydajnej i skutecznej procedury rozstrzygania sporów dostawcy i dystrybutorzy OIPE powinni wdrożyć skuteczną procedurę rozpatrywania skarg, z której skorzystać mogą ich klienci, zanim spór zostanie przekazany do rozstrzygnięcia w ramach procedury pozasądowego rozstrzygania sporów lub w ramach postępowania sądowego. Procedura rozpatrywania skarg powinna przewidywać krótkie i jasno określone terminy, przed których upływem dostawca lub dystrybutor OIPE powinien udzielić odpowiedzi na skargę. Podmioty zajmujące się pozasądowym rozstrzygnięciem sporów powinny dysponować wystarczającymi zdolnościami do prowadzenia w odpowiedni i wydajny sposób współpracy transgranicznej w odniesieniu do sporów dotyczących praw i obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.
- (47) Oszczędzającym w ramach OIPE powinno przysługiwać prawo zmiany dostawcy w fazie akumulacji i deakumulacji w oparciu o jasną, szybką i bezpieczną procedurę, co pozwoli im znaleźć lepsze warunki dla swoich inwestycji, a jednocześnie pobudzi konkurencję między dostawcami OIPE.
- (48) Proces zmiany dostawcy powinien być prosty dla oszczędzających w ramach OIPE. Dlatego też odpowiedzialność za zainicjowanie tego procesu i zarządzanie nim w imieniu oszczędzającego w ramach OIPE powinna spoczywać na przyszłym dostawcy OIPE. Przy ustanawianiu usługi zmiany dostawcy dostawcy OIPE powinni móc stosować, na zasadzie dobrowolności, dodatkowe środki takie jak rozwiązania techniczne.

³⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

³⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

³⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

- (49) Przed udzieleniem upoważnienia do zmiany dostawcy oszczędzający w ramach OIPE powinien otrzymać informacje na temat wszystkich etapów procedury, które są niezbędne do ukończenia procesu zmiany dostawcy.
- (50) Aby zmiana dostawcy przebiegła pomyślnie, konieczna jest współpraca ze strony dotychczasowego dostawcy OIPE. Przyszły dostawca OIPE powinien zatem otrzymać od dotychczasowego dostawcy OIPE wszelkie informacje niezbędne do wznowienia wpłat na nowe konto OIPE. Takie informacje nie powinny jednak wykraczać poza to, co jest konieczne do realizacji procesu zmiany dostawcy.
- (51) W celu ułatwienia zmiany dostawcy w kontekście transgranicznym należy zadbać o to, by oszczędzający w ramach OIPE mógł zwrócić się do nowego dostawcy OIPE o szczegółowe informacje na temat nowego konta OIPE, najlepiej podczas jednego spotkania z nowym dostawcą OIPE.
- (52) Oszczędzający w ramach OIPE nie powinni być narażeni na straty finansowe, w tym opłaty i odsetki, spowodowane błędami któregośkolwiek z dostawców OIPE zaangażowanych w proces zmiany dostawcy. W szczególności oszczędzający w ramach OIPE nie powinni ponosić żadnej straty finansowej wynikającej z konieczności zapłaty dodatkowych opłat, odsetek lub innych prowizji oraz grzywien, kar, ani też innego rodzaju szkód finansowych z powodu opóźnienia w realizacji procesu zmiany dostawcy.
- (53) Oszczędzający w ramach OIPE powinni móc swobodnie zdecydować w momencie nabycia OIPE o trybie wypłaty (wypłata w ratach, wypłata jednorazowa lub inny sposób) w fazie dekapulacji, jednak z możliwością późniejszej zmiany wybranego trybu raz na pięć lat, tak aby mogli jak najlepiej dostosować wybrany tryb wypłaty do swoich potrzeb, gdy będą zbliżać się do emerytury.
- (54) Dostawcom OIPE należy zezwolić na udostępnianie oszczędzającym w ramach OIPE szerokiej gamy wariantów wypłaty w fazie dekapulacji. Takie podejście pozwoli osiągnąć cel, jakim jest upowszechnienie OIPE, dzięki zwiększonej elastyczności i większym możliwościom wyboru dla oszczędzających w ramach OIPE. Pozwoli ono dostawcom na konstruowanie swoich OIPE w sposób najbardziej racjonalny pod względem kosztów. Podejście to jest również spójne z polityką UE w innych dziedzinach i wykonalne z politycznego punktu widzenia, gdyż pozwala państwom członkowskim zachować odpowiednio dużą swobodę w decydowaniu o tym, które warianty wypłaty w fazie dekapulacji pragną wspierać.
- (55) Należy zagwarantować pełną przejrzystość kosztów i opłat związanych z inwestowaniem w OIPE. Dzięki temu dostawcy będą mogli działać w warunkach równej konkurencji, przy jednoczesnym zagwarantowaniu ochrony konsumentów. Informacje porównawcze byłyby dostępne dla różnych produktów, zachęcając tym samym dostawców do konkurencji ceną.
- (56) Chociaż bieżący nadzór nad dostawcami OIPE ma być prowadzony przez odpowiednie właściwe organy krajowe, EIOPA powinien koordynować nadzór w odniesieniu do OIPE, aby zagwarantować stosowanie ujednoliconej metodyki nadzoru, przyczyniając się w ten sposób do wzmocnienia ogólnoeuropejskiego charakteru tego produktu emerytalnego.
- (57) EIOPA powinien współpracować z właściwymi organami krajowymi oraz ułatwiać współpracę między nimi. W tym względzie EIOPA powinien odgrywać określoną rolę w wykonywaniu przez właściwe organy krajowe przysługujących im uprawnień do stosowania środków nadzoru, udostępniając dowody naruszeń związanych z OIPE.

EIOPA powinien również zapewniać wiążącą mediację w przypadku braku porozumienia między właściwymi organami w sytuacjach transgranicznych.

- (58) Aby zapewnić przestrzeganie przepisów niniejszego rozporządzenia przez przedsiębiorstwa finansowe tworzące OIPE oraz przez przedsiębiorstwa finansowe i osoby prowadzące dystrybucję tych produktów, a także aby zadbać o to, by podlegali oni podobnemu traktowaniu w całej Unii, należy przewidzieć sankcje administracyjne i inne środki, które są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (59) Zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 8 grudnia 2010 r. pt. „Wzmocnienie systemów sankcji w branży usług finansowych”³⁸ oraz w celu zapewnienia wypełniania wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu istotne jest, by państwa członkowskie podejmowały niezbędne działania mające na celu zapewnienie, by naruszenia niniejszego rozporządzenia podlegały odpowiednim sankcjom i środkom administracyjnym.
- (60) Chociaż państwa członkowskie mogą ustanawiać przepisy dotyczące sankcji administracyjnych i sankcji karnych za te same naruszenia, nie należy od nich wymagać ustanawiania przepisów dotyczących sankcji administracyjnych za te naruszenia niniejszego rozporządzenia, które podlegają krajowemu prawu karnemu. Utrzymanie sankcji karnych zamiast sankcji administracyjnych za naruszenia niniejszego rozporządzenia nie powinno jednak ograniczać ani w żaden inny sposób naruszać zdolności właściwych organów do współpracy oraz udostępniania i wymiany w terminowy sposób informacji z właściwymi organami w innych państwach członkowskich do celów niniejszego rozporządzenia, w tym po przekazaniu odnośnych naruszeń do rozpatrzenia przez właściwe organy sądowe w ramach postępowania karnego.
- (61) Właściwym organom należy przyznać uprawnienia do nakładania sankcji finansowych, które są wystarczająco wysokie, aby niwelowały rzeczywiste lub potencjalne zyski oraz aby nawet dla większych przedsiębiorstw finansowych i osób zarządzających nimi stanowiły środek odstraszający.
- (62) Aby zapewnić spójne stosowanie sankcji w całej Unii, przy ustalaniu rodzaju sankcji administracyjnych lub innych środków oraz wysokości administracyjnych sankcji finansowych właściwe organy powinny brać pod uwagę wszystkie istotne okoliczności.
- (63) W celu zapewnienia, aby decyzje właściwych organów w sprawie naruszeń i sankcji miały efekt odstraszający wobec ogółu społeczeństwa, oraz aby wzmocnić ochronę konsumentów poprzez informowanie ich o OIPE rozprowadzanych z naruszeniem niniejszego rozporządzenia, decyzje te powinny być publikowane, pod warunkiem bezskutecznego upływu terminu na złożenie odwołania, chyba że takie ujawnienie zagraża stabilności rynków finansowych lub trwającemu dochodzeniu.
- (64) W celu wykrywania potencjalnych naruszeń przepisów właściwe organy powinny dysponować niezbędnymi uprawnieniami dochodzeniowymi oraz powinny ustanowić skuteczne mechanizmy umożliwiające zgłaszanie potencjalnych lub rzeczywistych naruszeń.

³⁸

Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Wzmocnienie systemów sankcji w branży usług finansowych”, 8 grudnia 2010 r., COM(2010) 716 final.

- (65) Niniejsze rozporządzenie nie powinno naruszać jakichkolwiek przepisów państw członkowskich dotyczących przestępstw.
- (66) Każde przetwarzanie danych osobowych prowadzone w ramach niniejszego rozporządzenia, takie jak wymiana lub przekazywanie danych osobowych przez właściwe organy, powinno przebiegać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679³⁹, a każda wymiana lub każde przekazanie informacji przez europejskie urzędy nadzoru powinny przebiegać zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁰.
- (67) Bodźce podatkowe mogą przybierać różne formy i odgrywają ważną rolę w upowszechnianiu indywidualnych produktów emerytalnych (IPE) w szeregu państw członkowskich. W wielu państwach członkowskich z tytułu składek wpłacanych na poczet IPE przysługuje pewnego rodzaju ulga podatkowa, czy to bezpośrednia, czy też pośrednia.
- (68) Niniejszego rozporządzenia nie należy traktować jako zobowiązującego państwa członkowskie do stosowania do OIPE tych samych przepisów podatkowych, jakie stosowałyby do porównywalnych indywidualnych produktów emerytalnych w świetle swojego prawa krajowego. W zastosowaniu zasady traktowania narodowego, wynikającej z art. 21 i 45 TFUE i będącej przedmiotem wykładni Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, OIPE, który jest obiektywnie porównywalny z IPE rozprowadzonym w danym państwie członkowskim, powinien móc jednak korzystać z tej samej ulgi podatkowej, jaką przyznano IPE w tym państwie członkowskim, jeżeli w tym państwie oszczędzający w ramach OIPE podlega opodatkowaniu. Dotyczy to również sytuacji, gdy OIPE jest oferowany przez dostawcę z innego państwa członkowskiego.
- (69) Po uruchomieniu OIPE państwa członkowskie zachęca się do uwzględnienia zalecenia Komisji (UE) 2017/... oraz do rozszerzenia korzyści podatkowych, jakie przyznają krajowym IPE, również na OIPE.
- (70) W ramach oceny funkcjonowania niniejszego rozporządzenia należy m.in. dokonać oceny zmian na rynku, takich jak pojawienie się nowych rodzajów OIPE, oraz zmian w innych obszarach prawa unijnego, a także doświadczeń państw członkowskich.
- (71) Niniejsze rozporządzenie zredagowano z poszanowaniem praw podstawowych i zasad zapisanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a zwłaszcza prawa do ochrony danych osobowych, prawa własności, swobody przedsiębiorczości, zasady równości płci oraz zasady przewidującej wysoki poziom ochrony konsumentów.
- (72) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie podniesienie poziomu ochrony oszczędzających w ramach OIPE oraz zwiększenie ich zaufania do OIPE, w tym również w przypadku transgranicznej dystrybucji tych produktów, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich skutki możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia

³⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁴⁰ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

może wprowadzić środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się jednolite przepisy dotyczące udzielania zezwoleń dla indywidualnych produktów emerytalnych, które są dystrybuowane w Unii pod oznaczeniem „ogólnoeuropejski indywidualny produkt emerytalny” lub „OIPE”, jak również jednolite przepisy dotyczące tworzenia i dystrybucji tych produktów oraz nadzoru nad nimi.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „indywidualny produkt emerytalny” oznacza produkt, który:
 - a) opiera się na dobrowolnej umowie między indywidualnym oszczędzającym i podmiotem oferującym ten produkt;
 - b) ma wyraźny cel emerytalny;
 - c) przewiduje akumulację kapitału do momentu przejścia na emeryturę, przy jedynie ograniczonych możliwościach wcześniejszego wycofania zgromadzonych oszczędności;
 - d) zapewnia dochód po przejściu na emeryturę;
- 2) „ogólnoeuropejski indywidualny produkt emerytalny” („OIPE”) oznacza indywidualny produkt emerytalny o charakterze produktu oszczędzania długoterminowego, który jest oferowany w ramach uzgodnionego programu OIPE przez regulowane przedsiębiorstwo finansowe posiadające zgodnie z prawem Unii zezwolenie na zarządzanie zbiorowymi lub indywidualnymi inwestycjami lub oszczędnościami i który jest nabywany na zasadzie dobrowolnej umowy przez indywidualnego oszczędzającego w ramach OIPE z myślą o emeryturze, przy czym możliwość wypłaty zgromadzonych w ramach tego produktu środków przed upływem okresu oszczędzania nie istnieje lub jest ściśle ograniczona;
- 3) „oszczędzający w ramach OIPE” oznacza:

- a) klienta detalicznego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE⁴¹;
 - b) klienta w rozumieniu dyrektywy 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁴², o ile klient ten nie kwalifikuje się jako klient profesjonalny w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 10 dyrektywy 2014/65/UE;
- 4) „program OIPE” oznacza umowę, porozumienie, umowę powierniczą lub regulamin określające, jakie świadczenia emerytalne i na jakich warunkach są przyznawane na podstawie indywidualnego planu oszczędzania na emeryturę uzgodnionego z dostawcą OIPE;
 - 5) „konto OIPE” oznacza indywidualne konto emerytalne prowadzone w imieniu oszczędzającego w ramach OIPE lub beneficjenta OIPE, które jest wykorzystywane do realizacji transakcji, umożliwiające oszczędzającemu w ramach OIPE na okresowe wpłacanie kwot na poczet swojej przyszłej emerytury, a beneficjentowi OIPE na otrzymywanie należnych mu świadczeń emerytalnych;
 - 6) „oferowanie OIPE” oznacza tworzenie i dystrybucję OIPE;
 - 7) „beneficjent OIPE” oznacza osobę otrzymującą świadczenia emerytalne z tytułu OIPE;
 - 8) „dystrybucja OIPE” oznacza działalność polegającą na doradzaniu, proponowaniu lub przeprowadzaniu innych prac przygotowujących do zawarcia umów dotyczących oferowania OIPE, na zawieraniu takich umów lub udzielaniu pomocy w administrowaniu takimi umowami i wykonywaniu ich, w tym udzielanie informacji dotyczących jednej lub większej liczby umów emerytalnych na podstawie kryteriów wybranych przez klienta OIPE za pośrednictwem strony internetowej lub innych mediów oraz opracowywanie rankingu produktów emerytalnych obejmującego porównanie cen i produktów, lub udzielanie zniżki od ceny umowy emerytalnej, gdy klient OIPE jest w stanie pośrednio lub bezpośrednio zawrzeć umowę emerytalną za pośrednictwem strony internetowej lub innych mediów;
 - 9) „świadczenia emerytalne z OIPE” oznaczają świadczenia wypłacane poprzez odniesienie do momentu przejścia na emeryturę lub oczekiwanego przejścia na emeryturę; Świadczenia te mogą mieć formę wypłat dożywotnich, wypłat dokonywanych przez określony czas, wypłaty jednorazowej lub dowolnego połączenia wymienionych rodzajów wypłat;
 - 10) „faza akumulacji” oznacza okres, przez który aktywa (wpłaty) są gromadzone na koncie OIPE i który zasadniczo trwa do osiągnięcia wieku emerytalnego przez beneficjenta OIPE;
 - 11) „faza deakumulacji” oznacza okres, przez który aktywa zgromadzone na koncie OIPE są wykorzystywane w celu finansowania emerytury lub innych potrzeb w zakresie dochodów;

⁴¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

⁴² Dyrektywa 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego (Dz.U. L 9 z 15.1.2003, s. 3).

- 12) „wypłata w ratach” oznacza sumę, która – w zamian za zainwestowane środki – podlega wypłacie w określonych momentach przez pewien okres, np. do końca życia beneficjenta OIPE lub przez określoną liczbę lat;
- 13) „wypłaty pomniejszające zgromadzony kapitał” oznaczają możliwość okresowego wypłacania przez beneficjentów OIPE dowolnych, ale nieprzekraczających określonego limitu kwot;
- 14) „dostawca OIPE” oznacza przedsiębiorstwo finansowe posiadające zezwolenie na tworzenie OIPE i jego dystrybucję;
- 15) „dystrybutor OIPE” oznacza przedsiębiorstwo finansowe posiadające zezwolenie na dystrybucję OIPE, których nie jest twórcą, jak również pośrednika ubezpieczeniowego, pośrednika reasekuracyjnego lub pośrednika oferującego ubezpieczenia uzupełniające;
- 16) „trwały nośnik” oznacza każde narzędzie, które:
 - a) pozwala klientowi OIPE na przechowywanie informacji kierowanych do niego osobiście, w sposób umożliwiający przyszłe korzystanie z nich przez okres odpowiedni do celów tych informacji; oraz
 - b) pozwala na niezmiennione odtworzenie przechowywanych informacji;
- 17) „właściwe organy” właściwe dla dostawców OIPE oznaczają krajowe organy wyznaczone przez każde państwo członkowskie do celów nadzoru nad dostawcami OIPE;
- 18) „państwo członkowskie pochodzenia dostawcy OIPE” oznacza państwo członkowskie, w którym dostawca OIPE ma swoją siedzibę statutową;
- 19) „państwo członkowskie przyjmujące dostawcę OIPE” oznacza państwo członkowskie, inne niż państwo członkowskie pochodzenia, w którym dostawca OIPE tworzy lub dystrybuje OIPE;
- 20) „subkonto” oznacza subkonto otwarte w ramach każdego indywidualnego konta OIPE i odpowiadające wymogom i warunkom prawnym ustalonym na poziomie krajowym przez państwo członkowskie, w którym oszczędzający w ramach OIPE posiada swoje miejsce zamieszkania, których spełnienie pozwala skorzystać z zachęt w przypadku inwestowania w OIPE; W ramach każdego subkonta osoba może być zatem oszczędzającym w ramach OIPE lub beneficjentem OIPE w zależności od tego, jakie wymogi prawne każdorazowo obowiązują w odniesieniu do fazy akumulacji i fazy dekulacji;
- 21) „kapitał” oznacza łączne wkłady kapitałowe oraz niewniesiony kapitał zadeklarowany, obliczone na podstawie kwot, które mogą zostać zainwestowane, po odliczeniu wszystkich opłat, prowizji i wydatków bezpośrednio lub pośrednio ponoszonych przez inwestorów;
- 22) „instrument finansowy” oznacza instrumenty wymienione w sekcji C załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE;
- 23) „depozytariusz” oznacza instytucję, której powierzono przechowywanie aktywów oraz nadzór nad przestrzeganiem zasad funduszu i obowiązujących przepisów;
- 24) „domyślny wariant inwestycyjny” oznacza strategię inwestycyjną stosowaną w przypadku, gdy oszczędzający w ramach OIPE nie wydał dyspozycji co do sposobu inwestowania środków gromadzonych na jego koncie OIPE;

- 25) „techniki ograniczania ryzyka” oznaczają techniki służące do systematycznego zmniejszenia zakresu ekspozycji na ryzyko lub prawdopodobieństwa jego zmaterializowania się;
- 26) „zmiana dostawcy” oznacza przeniesienie, na żądanie klienta OIPE, dodatniego salda z konta OIPE u jednego dostawcy OIPE na konto OIPE u innego dostawcy OIPE, przy której to okazji można dokonać zamknięcia pierwotnego konta OIPE;
- 27) „doradztwo” oznacza udzielenie indywidualnego zalecenia oszczędzającemu w ramach OIPE, na jego prośbę albo z inicjatywy dostawcy OIPE lub dystrybutora OIPE, w odniesieniu do co najmniej jednej umowy dotyczącej nabycia OIPE;
- 28) „klient OIPE” oznacza oszczędzającego w ramach OIPE, osobę zainteresowaną oszczędzaniem w ramach OIPE lub beneficjenta OIPE.

Artykuł 3

Obowiązujące przepisy

Oferowanie OIPE podlega:

- a) przepisom niniejszego rozporządzenia;
- b) w przypadkach dopuszczonych przepisami niniejszego rozporządzenia – postanowieniom umowy o nabycie OIPE zawartej między oszczędzającym w ramach OIPE i dostawcą OIPE;
- c) w przypadku kwestii nieuregulowanych niniejszym rozporządzeniem lub, jeżeli są one uregulowane jedynie częściowo, w zakresie aspektów nieobjętych niniejszym rozporządzeniem:
 - (i) przepisom prawa przyjętym przez państwa członkowskie w celu wprowadzenia w życie środków unijnych dotyczących konkretnie OIPE;
 - (ii) przepisom prawa państw członkowskich, które obowiązywałyby w odniesieniu do porównywalnego indywidualnego produktu emerytalnego tworzonego i dystrybuowanego zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym jego twórca ma swoją siedzibę statutową.

ROZDZIAŁ II ZEZWOLENIE

Artykuł 4

Zezwolenie

1. OIPE może być tworzony i dystrybuowany w Unii jedynie wówczas, gdy uzyskał zezwolenie od EIOPA zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
2. Zezwolenie dla OIPE jest ważne we wszystkich państwach członkowskich. Zezwolenie uprawnia jego posiadacza do tworzenia i dystrybucji OIPE w sposób zatwierdzony przez EIOPA.

Artykuł 5

Wniosek o udzielenie zezwolenia dla OIPE

1. O zezwolenie dla OIPE mogą wystąpić jedynie następujące przedsiębiorstwa finansowe:
 - a) instytucje kredytowe, które otrzymały zezwolenie zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁴³;
 - b) zakłady ubezpieczeń, które otrzymały zezwolenie zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE⁴⁴, prowadzące działalność w zakresie bezpośrednich ubezpieczeń na życie zgodnie z art. 2 ust. 3 dyrektywy 2009/138/WE i załącznikiem II do tej dyrektywy;
 - c) instytucje pracowniczych programów emerytalnych, które zostały zarejestrowane lub otrzymały zezwolenie zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2341⁴⁵;
 - d) firmy inwestycyjne, które otrzymały zezwolenie zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE, prowadzące działalność w zakresie zarządzania portfelem lub doradztwa inwestycyjnego;
 - e) spółki inwestycyjne lub spółki zarządzające, które otrzymały zezwolenie zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE⁴⁶;
 - f) zarządzający alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (AFI), którzy otrzymali zezwolenie zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE⁴⁷.
2. Przedsiębiorstwa finansowe wymienione w ust. 1 składają wniosek o zezwolenie dla OIPE do EIOPA. Wniosek zawiera następujące elementy:
 - a) informacje o standardowych warunkach umowy, które mają być proponowane oszczędzającym w ramach OIPE;
 - b) informacje o tożsamości wnioskodawcy oraz o jego aktualnym i dotychczasowym doświadczeniu finansowym i historii finansowej;
 - c) informacje o tożsamości osób, które faktycznie prowadzą działalność w zakresie tworzenia lub dystrybucji OIPE;

⁴³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁴⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

⁴⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2341 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (IORP) (Dz.U. L 354 z 23.12.2016, s. 37).

⁴⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (wersja przekształcona) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

⁴⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

- d) informacje o ustaleniach w zakresie zarządzania i administrowania portfelem i ryzykiem w odniesieniu do OIPE;
 - e) informacje o strategiach inwestycyjnych, profilu ryzyka i innych cechach charakterystycznych OIPE;
 - f) wykaz państw członkowskich, w których wnioskodawca ubiegający się o zezwolenie dla OIPE zamierza wprowadzić do obrotu OIPE;
 - g) w stosownych przypadkach informacje o tożsamości depozytariusza;
 - h) opis informacji, które mają zostać udostępnione oszczędzającym w ramach OIPE, w tym opis mechanizmów rozpatrywania skarg składanych przez oszczędzających w ramach OIPE;
 - i) dowód uzyskania zezwolenia przez wnioskodawcę lub rejestracji wnioskodawcy zgodnie z mającym zastosowanie aktem ustawodawczym Unii, o którym mowa w ust. 1, oraz informacje o tożsamości właściwego organu, który wydał zezwolenie lub dokonał rejestracji.
3. EIOPA może zwrócić się o wyjaśnienia i dodatkowe informacje w odniesieniu do dokumentów i informacji określonych w ust. 1.
 4. EIOPA może zwrócić się do organu właściwego dla przedsiębiorstwa finansowego, które ubiega się o zezwolenie, o wyjaśnienia i informacje w odniesieniu do dokumentów, o których mowa w ust. 2. Właściwy organ udziela odpowiedzi w terminie 10 dni roboczych od dnia, w którym otrzymał wniosek złożony przez EIOPA.
 5. O wszelkich późniejszych zmianach w dokumentach i informacjach, o których mowa w ust. 1 i 2, bezzwłocznie powiadamia się EIOPA.

Artykuł 6

Warunki udzielenia zezwolenia dla OIPE

1. W terminie dwóch miesięcy od daty złożenia kompletnego wniosku EIOPA udziela zezwolenia dla OIPE wyłącznie wówczas, gdy jest w pełni przekonany, że spełnione są następujące warunki:
 - a) wnioskodawca spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia;
 - b) wnioskodawca posiada zezwolenie właściwego dla niego organu na tworzenie produktów, w przypadku których stosowane są strategie inwestycyjne w rodzaju tych, które są objęte niniejszym rozporządzeniem;
 - c) proponowany OIPE spełnia wszystkie wymogi niniejszego rozporządzenia;
 - d) proponowany OIPE opiera się na strategii inwestycyjnej, która umożliwia osiągnięcie celów emerytalnych zawartych w proponowanych warunkach umowy.
2. Przed podjęciem decyzji w sprawie wniosku EIOPA konsultuje się z organem właściwym dla wnioskodawcy.
3. EIOPA informuje wnioskodawcę o powodach odmowy udzielenia zezwolenia na OIPE.
4. EIOPA cofa zezwolenie dla OIPE w przypadku, gdy nie są już spełniane warunki udzielenia tego zezwolenia.

5. EIOPA informuje co kwartał organy właściwe dla przedsiębiorstw finansowych wymienionych w art. 5 ust. 1 o decyzjach o udzieleniu, odmowie udzielenia lub cofnięciu zezwolenia na mocy niniejszego rozporządzenia.
6. EIOPA zapewnia koordynację z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego) ustanowionym rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010 i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowionym rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010 oraz przekazuje tym urzędom informacje do celów wykonywania przez nie powierzonych im zadań.

Artykuł 7

Oznaczenie i przekształcenie

1. Oznaczenie „OIPE” lub „ogólnoeuropejski indywidualny produkt emerytalny” można stosować w odniesieniu do indywidualnego produktu emerytalnego tylko wówczas, gdy EIOPA udzielił zgodnie z niniejszym rozporządzeniem zezwolenia na dystrybucję danego indywidualnego produktu emerytalnego pod oznaczeniem „OIPE”.
2. Istniejące indywidualne produkty emerytalne mogą zostać przekształcone w OIPE po uzyskaniu zezwolenia EIOPA.
3. Dostawcy OIPE nie mogą przekształcać OIPE w indywidualne produkty emerytalne, które nie są objęte niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 8

Dystrybucja OIPE

1. Przedsiębiorstwa finansowe, o których mowa w art. 5 ust. 1, mogą prowadzić dystrybucję OIPE, których nie są twórcami, po otrzymaniu zezwolenia na dystrybucję od właściwych organów państwa członkowskiego swojego pochodzenia.
2. Pośrednicy ubezpieczeniowi zarejestrowani zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97⁴⁸ są uprawnieni do dystrybucji OIPE, których nie są twórcami.

Artykuł 9

Systemy nadzoru ostrożnościowego mające zastosowanie do różnych kategorii dostawców

Dostawcy OIPE i dystrybutorzy OIPE na bieżąco przestrzegają przepisów niniejszego rozporządzenia oraz spełniają wymogi odpowiedniego systemu nadzoru ostrożnościowego mającego do nich zastosowanie zgodnie z aktami ustawodawczymi, o których mowa w art. 5 ust. 1.

⁴⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie dystrybucji ubezpieczeń (Dz.U. L 26 z 2.2.2016, s. 19).

Artykuł 10

Centralny rejestr publiczny

EIOPA prowadzi centralny rejestr publiczny, w którym ujęty jest każdy OIPE, który otrzymał zezwolenie na mocy niniejszego rozporządzenia, dostawca tego OIPE oraz organ właściwy dla dostawcy OIPE. Rejestr jest dostępny publicznie w formie elektronicznej.

ROZDZIAŁ III TRANSGRANICZNE OFEROWANIE I MOŻLIWOŚĆ TRANSGRANICZNEGO PRZENOSZENIA OIPE

SEKCJA I SWOBODA ŚWIADCZENIA USŁUG I SWOBODA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI

Artykuł 11

Korzystanie ze swobody świadczenia usług i swobody przedsiębiorczości przez dostawców i dystrybutorów OIPE

Dostawcy OIPE mogą oferować OIPE, a dystrybutorzy OIPE mogą dystrybuować OIPE na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego w ramach swobody świadczenia usług lub swobody przedsiębiorczości, pod warunkiem że czynią to w zgodzie z odpowiednimi przepisami i procedurami ustanowionymi w mających do nich zastosowanie aktach ustawodawczych Unii lub na podstawie tych aktów, o których mowa w art. 5 ust. 1 lub art. 8 ust. 2.

SEKCJA II MOŻLIWOŚĆ TRANSGRANICZNEGO PRZENOSZENIA PRODUKTU

Artykuł 12

Usługa przenoszenia produktu

1. Usługa przenoszenia produktu umożliwia oszczędzającym w ramach OIPE, którzy zmieniają miejsce zamieszkania, przenosząc się do innego państwa członkowskiego, dalsze wpłacanie składek na poczet tego OIPE, który wykupili już u dostawcy tego produktu.
2. W przypadku skorzystania z usługi przenoszenia produktu oszczędzający w ramach OIPE mają prawo zachować wszystkie korzyści i ulgi przyznane przez dostawcę OIPE i związane z nieprzerwanym inwestowaniem w ten sam OIPE.

Artykuł 13

Oferowanie usługi przenoszenia produktu

1. Dostawcy OIPE oferują usługę przenoszenia produktu oszczędzającym w ramach OIPE, którzy posiadają u nich konto OIPE i pragną skorzystać z tej usługi.

2. Proponując nabycie OIPE, dostawca OIPE lub dystrybutor OIPE udostępniają osobom zainteresowanym oszczędzaniem w ramach OIPE informacje na temat tego, które krajowe subkonta są natychmiast dostępne.
3. Najpóźniej po upływie trzech lat od rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia każdy OIPE musi, w przypadku wniosku skierowanego do dostawcy OIPE, oferować subkonto krajowe dla każdego państwa członkowskiego.

Artykuł 14 **Subkonta OIPE**

Bez uszczerbku dla terminu, o którym mowa w art. 13 ust. 3, dostawcy OIPE zapewniają możliwość otwarcia w każdym odrębnym koncie OIPE nowego subkonta odpowiadającego wymogom i warunkom prawnym ustalonym na poziomie krajowym przez państwo członkowskie, do którego przenosi się oszczędzający w ramach OIPE, których spełnienie pozwala skorzystać z zachęt w przypadku inwestowania w OIPE.

Artykuł 15 **Otwarcie nowego subkonta**

1. Bez uszczerbku dla terminu, o którym mowa w art. 13 ust. 3, niezwłocznie po otrzymaniu informacji o zamiarze skorzystania przez oszczędzającego w ramach OIPE z prawa do przeniesienia się do innego państwa członkowskiego dostawca OIPE informuje oszczędzającego w ramach OIPE o możliwości otwarcia nowego subkonta w indywidualnym koncie oszczędzającego w ramach OIPE oraz o terminie, w jakim subkonto to może zostać otwarte.
2. W celu skorzystania z tej możliwości oszczędzający w ramach OIPE przesyła dostawcy OIPE wniosek zawierający następujące informacje:
 - a) państwo członkowskie, w którym znajduje się nowe miejsce zamieszkania oszczędzającego w ramach OIPE;
 - b) dzień, z którym inwestycje mają być kierowane na nowo otwarte subkonto;
 - c) wszelkie stosowne informacje o możliwych zmianach przyjętej strategii inwestycyjnej lub innych elementów.
3. Najpóźniej trzy miesiące po otrzymaniu wniosku zgodnie z ust. 2 dostawca OIPE nieodpłatnie udostępnia oszczędzającemu w ramach OIPE kompletne informacje oraz zapewnia doradztwo zgodnie z przepisami rozdziału IV sekcje II i III dotyczące warunków mających zastosowanie do nowego subkonta.
4. Nowe subkonto zostaje otwarte w drodze zawarcia nowej lub zmiany istniejącej umowy między oszczędzającym w ramach OIPE i dostawcą OIPE, zgodnie z mającym zastosowanie prawem umów. Data otwarcia zostaje określona w umowie lub, w przypadku braku odpowiedniego postanowienia umownego, nowe subkonto uznaje się za otwarte w dniu zawarcia umowy lub dokonania zmian w umowie.

Artykuł 16 **Przeniesienie zgromadzonych uprawnień między subkontami OIPE**

1. Na wniosek oszczędzającego w ramach OIPE dostawca OIPE proponuje oszczędzającemu w ramach OIPE dokonanie przeniesienia zgromadzonych aktywów

między różnymi subkontami indywidualnego konta OIPE w celu umożliwienia konsolidacji wszystkich aktywów na jednym subkoncie.

2. Przeniesienie aktywów zgodnie z ust. 1 musi być możliwe bez konieczności wypłaty w formie rzeczowej tych aktywów.

Artykuł 17

Informowanie organów krajowych o możliwości przenoszenia produktu

1. Dostawca OIPE informuje odpowiedni organ krajowy, który sprawuje nad nim nadzór ostrożnościowy, o wszystkich uzgodnieniach umownych dotyczących usługi przenoszenia produktu.
2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są w terminie jednego miesiąca od otwarcia nowego subkonta przekazywane drogą elektroniczną do centralnej bazy danych prowadzonej przez krajowy organ nadzoru i obejmują co najmniej:
 - a) dane identyfikacyjne subkonta (imię i nazwisko oszczędzającego w ramach OIPE, mające zastosowanie przepisy krajowe, data otwarcia subkonta);
 - b) kwota przeniesionych aktywów, jeżeli dotyczy;
 - c) sposób przeniesienia (wraz z wypłatą w formie rzeczowej lub bez wypłaty w formie rzeczowej przenoszonych aktywów),

ROZDZIAŁ IV WYMOGI DOTYCZĄCE DYSTRYBUCJI I INFORMACJI

SEKCJA I PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 18 **Zasada ogólna**

Prowadząc dystrybucję OIPE, dostawcy OIPE i dystrybutorzy OIPE mają obowiązek zawsze działać uczciwie, rzetelnie i profesjonalnie zgodnie z najlepiej pojętym interesem swoich klientów.

Artykuł 19 **Systemy dystrybucji mające zastosowanie do różnych kategorii dostawców OIPE i dystrybutorów OIPE**

W odniesieniu do dystrybucji OIPE poszczególne kategorie dostawców OIPE i dystrybutorów OIPE stosują się do następujących przepisów:

- a) dystrybutorzy ubezpieczeń w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 stosują się do obowiązujących przepisów krajowych nadających skuteczność przepisom ustanowionym w rozdziałach V i VI tej dyrektywy w odniesieniu do dystrybucji ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych, do wszystkich bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii przyjętych na mocy tych przepisów tej dyrektywy w odniesieniu do dystrybucji tego rodzaju produktów oraz do przepisów art. 18, 19, 21–23 i 27–32 niniejszego rozdziału;

- b) firmy inwestycyjne w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2014/65/UE stosują się do obowiązujących przepisów krajowych nadających skuteczność przepisom dotyczącym wprowadzania do obrotu i dystrybucji instrumentów finansowych ustanowionym w art. 16 ust. 3 akapit pierwszy i w art. 23, 24 i 25 tej dyrektywy, do wszystkich bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii przyjętych na mocy tych przepisów tej dyrektywy oraz do przepisów art. 18, 19, 21–23 i 27–32 niniejszego rozdziału;
- c) wszyscy pozostali dostawcy OIPE i dystrybutorzy OIPE stosują się do wszystkich przepisów niniejszego rozdziału.

Artykuł 20 **Zachęty**

W odniesieniu do płacenia lub przyjmowania wynagrodzeń lub prowizji bądź oferowania lub przyjmowania korzyści niepieniężnych w związku z dystrybucją OIPE jakiegokolwiek stronie, względnie przez jakąkolwiek stronę, z wyjątkiem oszczędzającego w ramach OIPE lub osoby działającej w imieniu oszczędzającego w ramach OIPE, dostawcy OIPE lub dystrybutorzy OIPE, o których mowa w art. 19 lit. c) niniejszego rozporządzenia, stosują się do obowiązujących przepisów krajowych nadających skuteczność przepisom dotyczącym firm inwestycyjnych ustanowionym w art. 24 ust. 7 lit. b) i art. 24 ust. 9 dyrektywy 2014/65/UE. Do celów niniejszego artykułu odniesienie w art. 24 ust. 9 dyrektywy 2014/65/UE do art. 23 tej dyrektywy należy rozumieć jako odniesienie do art. 18 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 21 **Dystrybucja elektroniczna i inne trwałe nośniki**

Wszystkie dokumenty i informacje, o których mowa w niniejszym rozdziale, udostępnia się klientom OIPE w formie elektronicznej, pod warunkiem że klient OIPE ma możliwość przechowywania tych informacji w sposób umożliwiający przyszłe korzystanie z nich przez okres odpowiedni do celów tych informacji oraz że stosowane w tym celu narzędzie pozwala na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej formie. Na żądanie dostawcy OIPE i dystrybutorzy OIPE udostępniają również wspomniane dokumenty i informacje nieodpłatnie na innym trwałym nośniku.

Artykuł 22 **Wymogi w zakresie nadzoru nad produktem i zarządzania nim**

1. Dostawcy OIPE posiadają i stosują proces zatwierdzania każdego OIPE lub istotnych dostosowań istniejącego OIPE, zanim zostanie on wprowadzony do dystrybucji wśród klientów OIPE, a także dokonują przeglądu tego procesu

Proces zatwierdzania produktu musi być proporcjonalny i odpowiedni do charakteru danego OIPE.

W procesie zatwierdzania produktu wskazuje się określony rynek docelowy dla każdego OIPE oraz zapewnia się ocenę wszelkich stosownych rodzajów ryzyka dla takiego określonego rynku docelowego oraz adekwatność zamierzonej strategii dystrybucji do określonego rynku docelowego, a także podejmuje się uzasadnione działania, aby zapewnić dystrybucję danego OIPE na określonym rynku docelowym.

Dostawca OIPE musi rozumieć i poddawać regularnemu przeglądowi OIPE, które oferuje, przy uwzględnieniu wszelkich zdarzeń, które mogą istotnie wpływać na potencjalne ryzyko dla określonego rynku docelowego, aby ocenić przynajmniej, czy dane OIPE nadal odpowiadają potrzebom określonego rynku docelowego oraz czy zamierzona strategia dystrybucji jest nadal odpowiednia.

Dostawcy OIPE udostępniają dystrybutorom OIPE wszystkie odpowiednie informacje o danym OIPE i o procesie zatwierdzania produktu, w tym informacje na temat określonego rynku docelowego dla danego OIPE.

Dystrybutorzy OIPE muszą dysponować odpowiednimi rozwiązaniami w celu uzyskania informacji, o których mowa w akapicie piątym, oraz rozumieć cechy i określony rynek docelowy każdego OIPE.

2. Zasady, procesy i rozwiązania, o których mowa w niniejszym artykule, pozostają bez uszczerbku dla wszelkich innych wymogów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu lub mających zastosowanie na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym dotyczących ujawniania informacji, odpowiedniości lub stosowności, wykrywania konfliktów interesów i zarządzania nimi oraz zachęt.

SEKCJA II

INFORMACJE PRZEKAZYWANE PRZED ZAWarciEM UMOWY

Artykuł 23

Dokument zawierający kluczowe informacje dotyczące OIPE

1. Zanim OIPE zostanie zaproponowany oszczędzającym w ramach OIPE, dostawca OIPE sporządza dla tego produktu dokument zawierający kluczowe informacje dotyczące OIPE zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym rozdziale oraz publikuje ten dokument na swojej stronie internetowej.
2. Dostawcy OIPE i dystrybutorzy OIPE stosują się do przepisów art. 5 ust. 2 i art. 6–18 rozporządzenia (UE) nr 1286/2014.
3. Oprócz informacji określonych w art. 8 ust. 3 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1286/2014 część „Co to za produkt?” zawiera następujące informacje:
 - (i) opis świadczeń emerytalnych oraz zakresu, w jakim są one gwarantowane;
 - (ii) ewentualny minimalny lub maksymalny okres uczestnictwa w programie OIPE;
 - (iii) wiek emerytalny;
 - (iv) ogólne informacje dotyczące usługi przenoszenia produktu, w tym informacje dotyczące subkont;
 - (v) ogólne informacje dotyczące usługi zmiany dostawcy oraz odesłanie do szczegółowych informacji dotyczących usługi zmiany dostawcy dostępnych na mocy art. 50;
 - (vi) dostępne informacje dotyczące wyników polityki inwestycyjnej w odniesieniu do czynników z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego;
 - (vii) prawo właściwe dla umowy dotyczącej OIPE, w przypadku gdy strony nie mają swobody wyboru prawa właściwego, lub – w przypadku gdy strony mają

swobodę wyboru prawa właściwego – prawo proponowane przez dostawcę OIPE.

4. W uzupełnieniu dokumentu zawierającego kluczowe informacje dotyczące OIPE dostawcy OIPE i dystrybutorzy OIPE odsyłają również osoby zainteresowane oszczędzaniem w ramach OIPE do ewentualnych sprawozdań dotyczących wypłacalności i sytuacji finansowej dostawcy OIPE i zapewniają im łatwy dostęp do tego rodzaju informacji.
5. Osobom zainteresowanym oszczędzaniem w ramach OIPE udostępnia się również informacje dotyczące dotychczasowych wyników inwestycji związanych z programem OIPE obejmujące okres co najmniej pięciu lat lub, jeżeli program istnieje przez okres krótszy niż pięć lat, obejmujące wszystkie lata istnienia programu, jak również informacje dotyczące struktury kosztów ponoszonych przez oszczędzających w ramach OIPE i beneficjentów OIPE.
6. Aby zapewnić spójne stosowanie niniejszego artykułu, Europejskie Urzędy Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych oraz EIOPA) opracowują, w ramach Wspólnego Komitetu Europejskich Urzędów Nadzoru, projekt wykonawczych standardów technicznych określających szczegóły prezentacji oraz treść każdego elementu informacji, o których mowa w ust. 3 i 4, wraz z wymogami niezbędnymi do prezentacji tych informacji w znormalizowanym formacie umożliwiającym ich porównywanie.

Przy opracowywaniu projektu wykonawczych standardów technicznych Europejskie Urzędy Nadzoru biorą pod uwagę różne rodzaje OIPE, różnice między nimi oraz możliwości oszczędzających w ramach OIPE, a także cechy OIPE, tak aby umożliwić oszczędzającemu w ramach OIPE dokonanie wyboru między różnymi bazowymi inwestycjami lub innymi wariantami, które oferuje dany produkt, co obejmuje również sytuacje, gdy wybór ten może zostać dokonany w różnych momentach lub zmieniony w przyszłości.

Europejskie Urzędy Nadzoru przedłożą Komisji ten projekt wykonawczych standardów technicznych do dnia [...] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 24

Ujawnianie informacji dotyczących dystrybucji

1. Z należywym wyprzedzeniem przed zawarciem umowy dotyczącej OIPE dostawcy OIPE lub dystrybutorzy OIPE, o których mowa w art. 19 lit. c) niniejszego rozporządzenia, udostępniają oszczędzającym w ramach OIPE lub osobom zainteresowanym oszczędzaniem w ramach OIPE co najmniej informacje na temat umowy dotyczącej OIPE oraz w odniesieniu do siebie samych określone w art. 19 i w art. 29 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i c) dyrektywy (UE) 2016/97 w odniesieniu do umów ubezpieczenia i pośredników ubezpieczeniowych.
2. Informacje, o których mowa w ust. 1, udostępnia się w znormalizowanym formacie umożliwiającym ich porównywanie oraz w zrozumiałej formie w taki sposób, aby oszczędzający w ramach OIPE byli w stanie zrozumieć charakter oferowanego OIPE

oraz związane z nim ryzyko i w konsekwencji byli w stanie podejmować świadome decyzje inwestycyjne.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 62 w celu określenia kryteriów, na których opiera się znormalizowany format, o którym mowa w ust. 2.

SEKCJA III

DORADZTWO ORAZ STANDARDY REGULUJĄCE TRANSAKCJE SPRZEDAŻY, W RAMACH KTÓRYCH DORADZTWO NIE JEST ŚWIADCZONE

Artykuł 25

Określenie wymagań i potrzeb klientów oraz świadczenie doradztwa

1. Przed zawarciem umowy dotyczącej OIPE dostawca OIPE lub dystrybutor OIPE, o których mowa w art. 19 lit. c) niniejszego rozporządzenia, określa, na podstawie informacji otrzymanych od oszczędzającego w ramach OIPE, wymagania i potrzeby emerytalne tego oszczędzającego w ramach OIPE, jak również udostępnia mu w zrozumiałej formie obiektywne informacje na temat OIPE, tak aby umożliwić mu podjęcie świadomej decyzji.

Każda proponowana umowa musi być zgodna z wymaganiami i potrzebami emerytalnymi oszczędzającego w ramach OIPE.

2. W przypadku świadczenia doradztwa przed zawarciem każdej konkretnej umowy dostawca OIPE lub dystrybutor OIPE, o których mowa w art. 19 lit. c) niniejszego rozporządzenia, udziela oszczędzającemu w ramach OIPE zindywidualizowanej rekomendacji, wyjaśniając, dlaczego dany OIPE najlepiej spełnia jego wymagania i potrzeby.
3. W przypadku świadczenia doradztwa w odniesieniu do OIPE dostawca OIPE lub dystrybutor OIPE, o których mowa w art. 19 lit. c) niniejszego rozporządzenia, stosuje się do obowiązujących przepisów krajowych nadających skuteczność przepisom ustanowionym w art. 25 ust. 2 dyrektywy 2014/65/UE oraz do wszystkich bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii przyjętych na mocy art. 25 ust. 8 tej dyrektywy i dotyczących wspomnianych przepisów.
4. W przypadku gdy dostawca OIPE lub dystrybutor OIPE, o których mowa w art. 19 lit. c) niniejszego rozporządzenia, informuje oszczędzającego w ramach OIPE, że świadczy doradztwo w sposób niezależny, świadczy on to doradztwo na podstawie dostatecznie dużej liczby indywidualnych produktów emerytalnych dostępnych na rynku umożliwiającej mu udzielenie – zgodnie z kryteriami zawodowymi – zindywidualizowanej rekomendacji dotyczącej tego, która umowa dotycząca OIPE odpowiednio spełniałaby potrzeby oszczędzającego w ramach OIPE. Doradztwo takie nie może się ograniczać do umów dotyczących OIPE oferowanych przez samego dostawcę OIPE lub dystrybutora OIPE, przez podmioty posiadające bliskie powiązania z dostawcą OIPE lub dystrybutorem OIPE lub przez inne podmioty, z którymi dostawca OIPE lub dystrybutor OIPE utrzymuje bliskie stosunki prawne lub gospodarcze, w tym stosunki umowne, gdyż może to naruszać niezależność świadczonego doradztwa.
5. Dostawcy OIPE i dystrybutorzy OIPE, o których mowa w art. 19 lit. c) niniejszego rozporządzenia, dopilnowują, by osoby fizyczne świadczące doradztwo w odniesieniu do OIPE posiadały wiedzę i umiejętności niezbędne do wywiązania

się z ich obowiązków określonych w niniejszym rozdziale, oraz na żądanie właściwych organów są w stanie wykazać spełnienie tego wymogu. Państwa członkowskie publikują kryteria stosowane na potrzeby oceny tej wiedzy i tych umiejętności.

Artykuł 26

Zawarcie umowy dotyczącej OIPE bez doradztwa

1. Nie naruszając przepisów art. 25 ust. 1, w przypadku zawarcia umowy dotyczącej domyślnego wariantu inwestycyjnego oszczędzający w ramach OIPE może zrezygnować ze swojego prawa do doradztwa.

Jeżeli oszczędzający w ramach OIPE rezygnuje ze swojego prawa do doradztwa, dostawcy OIPE lub dystrybutorzy OIPE, o których mowa w art. 19 lit. c) niniejszego rozporządzenia, prowadząc dystrybucję OIPE, zwracają się do oszczędzającego w ramach OIPE lub osoby zainteresowanej oszczędzaniem w ramach OIPE o udzielenie informacji na temat wiedzy i doświadczenia posiadanych przez tę osobę w dziedzinie inwestowania istotnej dla oferowanego OIPE lub OIPE, który mu zaoferowano tak aby umożliwić dostawcy OIPE lub dystrybutorowi OIPE ocenę tego, czy rozpatrywany OIPE jest odpowiedni dla oszczędzającego w ramach OIPE.

Jeżeli dostawca OIPE lub dystrybutor OIPE, o których mowa w art. 19 lit. c) niniejszego rozporządzenia, w oparciu o informacje otrzymane na podstawie akapitu pierwszego uzna, że produkt nie jest odpowiedni dla oszczędzającego w ramach OIPE lub osoby zainteresowanej oszczędzaniem w ramach OIPE, dostawca OIPE lub dystrybutor OIPE ostrzega o tym fakcie oszczędzającego w ramach OIPE lub osobę zainteresowaną oszczędzaniem w ramach OIPE. Ostrzeżenie to może być przekazane w znormalizowanym formacie.

Jeżeli oszczędzający w ramach OIPE lub osoba zainteresowana oszczędzaniem w ramach OIPE nie przekaze informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, lub przekaze niewystarczające informacje na temat swojej wiedzy i doświadczenia, dostawca OIPE lub dystrybutor OIPE ostrzega oszczędzającego w ramach OIPE lub osobę zainteresowaną oszczędzaniem w ramach OIPE, że nie jest w stanie stwierdzić, czy rozpatrywany OIPE jest dla niego odpowiedni. Ostrzeżenie to może być przekazane w znormalizowanym formacie.

2. Nie naruszając przepisów art. 25 ust. 1, jeżeli oszczędzający w ramach OIPE rezygnuje ze swojego prawa do doradztwa w przypadku domyślnego wariantu inwestycyjnego, dostawca OIPE lub dystrybutor OIPE, o których mowa w art. 19 lit. c) niniejszego rozporządzenia, może prowadzić dystrybucję OIPE bez konieczności uzyskania informacji lub dokonania ustaleń określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:
 - a) dystrybucja obejmuje umowy dotyczące OIPE z domyślnym wariantem inwestycyjnym, których ryzyko inwestycyjne związane jest tylko z instrumentami finansowymi uznawanymi za niekompleksowe zgodnie z art. 25 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2014/65/UE i które to umowy nie mają struktury, która utrudnia oszczędzającemu w ramach OIPE zrozumienie związanego z nimi ryzyka;
 - b) dystrybucja OIPE jest prowadzona z inicjatywy oszczędzającego w ramach OIPE lub osoby zainteresowanej oszczędzaniem w ramach OIPE;

- c) oszczędzający w ramach OIPE lub osoba zainteresowana oszczędzaniem w ramach OIPE został wyraźnie poinformowany, że dostawca OIPE lub dystrybutor OIPE, prowadząc dystrybucję OIPE, nie jest zobowiązany do oceny odpowiedniości dostarczanego lub oferowanego OIPE lub prowadzonej lub oferowanej dystrybucji OIPE, a oszczędzający w ramach OIPE lub osoba zainteresowana oszczędzaniem w ramach OIPE nie korzysta z odpowiedniej ochrony na mocy stosownych przepisów dotyczących prowadzenia działalności. Takie ostrzeżenie może być przekazane w znormalizowanym formacie;
 - d) dostawca OIPE lub dystrybutor OIPE wywiązuje się z obowiązków spoczywających na nim na mocy przepisów dotyczących konfliktu interesów w odniesieniu do dystrybucji OIPE, mających do niego zastosowanie zgodnie z niniejszym rozdziałem.
3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 62 w celu doprecyzowania, w jaki sposób dostawcy OIPE lub dystrybutorzy OIPE, o których mowa w art. 19 lit. c) niniejszego rozporządzenia, mają przestrzegać zasad określonych w niniejszym artykule przy prowadzeniu dystrybucji OIPE, w tym w odniesieniu do informacji, które muszą uzyskać na potrzeby oceny odpowiedniości OIPE dla ich klientów, oraz kryteriów oceny niezłożonych umów dotyczących OIPE do celów ust. 2 lit. a) ppkt (ii) niniejszego artykułu. Te akty delegowane uwzględniają:
- a) charakter usług oferowanych oszczędzającemu w ramach OIPE lub osobie zainteresowanej oszczędzaniem w ramach OIPE lub świadczonych na ich rzecz, z uwzględnieniem rodzaju, przedmiotu, wielkości i częstotliwości transakcji; oraz
 - b) charakter oferowanych lub rozpatrywanych produktów, w tym różne rodzaje instrumentów finansowych.

SEKCJA IV

INFORMACJE PRZEKAZYWANE W OKRESIE OBOWIĄZYWANIA UMOWY

Artykuł 27

Przepisy ogólne

1. Dostawcy OIPE sporządzają zwięzły zindywidualizowany dokument zawierający kluczowe informacje dla każdego oszczędzającego w ramach OIPE, biorąc pod uwagę specyficzny charakter krajowych systemów emerytalnych oraz odpowiednich krajowych przepisów prawa socjalnego, prawa pracy i prawa podatkowego („Informacja o świadczeniach z OIPE”). W tytule dokumentu musi znaleźć się sformułowanie „Informacja o świadczeniach z OIPE”.
2. W odniesieniu do dokładnej daty, do której odnoszą się informacje zawarte w „Informacji o świadczeniach z OIPE”, formatu informacji zawartych w „Informacji o świadczeniach z OIPE” oraz sposobu postępowania z wszelkimi istotnymi zmianami informacji zawartych w „Informacji o świadczeniach z OIPE” stosuje się odpowiednio przepisy art. 38 ust. 2–4 dyrektywy (UE) 2016/2341, przy czym do celów niniejszego rozporządzenia „informacja o świadczeniu emerytalnym” oznacza „Informację o świadczeniach z OIPE”.

3. Ponadto przez cały okres obowiązywania umowy oszczędzający w ramach OIPE jest informowany o wszelkich zmianach dotyczących następujących informacji:
- ogólnych i szczegółowych warunków umowy;
 - nazwy przedsiębiorstwa dostawcy OIPE, jego formy prawnej lub adresu siedziby zarządu oraz, w stosownych przypadkach, oddziału, który zawarł umowę;
 - wszystkich informacji, o których mowa w art. 23 ust. 2–5, w przypadku zmiany warunków OIPE lub zmiany prawa właściwego dla umowy dotyczącej OIPE;
 - informacji o sposobach uwzględniania w polityce inwestycyjnej czynników z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego.

Artykuł 28

Informacja o świadczeniach z OIPE

- „Informacja o świadczeniach z OIPE” zawiera co najmniej następujące kluczowe informacje dla oszczędzających w ramach OIPE:
 - dane osobowe oszczędzającego w ramach OIPE, nazwa dostawcy OIPE, informacje na temat prognoz dotyczących świadczeń emerytalnych, informacje o nabytych uprawnieniach lub zgromadzonym kapitale, informacje o składkach wpłaconych przez oszczędzającego w ramach OIPE lub dowolną stronę trzecią oraz informacje o poziomie finansowania programu OIPE, przy czym do wszystkich tych informacji stosuje się odpowiednio przepisy art. 39 ust. 1 lit. a), b), d), e), f) i h) dyrektywy (UE) 2016/2341, w których to przepisach do celów niniejszego rozporządzenia „uczestnik” oznacza oszczędzającego w ramach OIPE, „IORP” oznacza dostawcę OIPE, „program emerytalny” oznacza program OIPE oraz „instytucja finansująca” oznacza dowolną stronę trzecią;
 - państwo członkowskie, w którym dostawca OIPE otrzymał zezwolenie lub jest zarejestrowany, oraz nazwa właściwego organu;
 - w stosownych przypadkach informacje dotyczące pełnych lub częściowych gwarancji w ramach programu OIPE oraz, w razie potrzeby, informacje o charakterze tych gwarancji i mechanizmach ochrony nabytych indywidualnych uprawnień;
 - informacje o wynikach osiągniętych w przeszłości przez program OIPE jako całość, lub, w stosownych przypadkach, w ramach wariantu inwestycyjnego wybranego przez oszczędzającego w ramach OIPE, przedstawione w postaci wykresu obejmującego wspomniane wyniki za wszystkie dostępne lata, do dziesięciu lat wstecz;
 - wyszczególnienie kosztów potrąconych przez dostawcę OIPE w ciągu co najmniej ostatnich 12 miesięcy, ze wskazaniem kosztów administracyjnych, kosztów przechowywania aktywów, kosztów związanych z transakcjami portfelowymi i pozostałych kosztów, jak również oszacowanie wpływu tych kosztów na ostateczne świadczenia.
- Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 62 określające zasady ustalania założeń prognoz dotyczących świadczeń emerytalnych, o których mowa w ust. 1

lit. a). Zasady te są stosowane przez dostawców OIPE w celu ustalania w razie potrzeby rocznej stopy nominalnego zwrotu z inwestycji, rocznej stopy inflacji oraz tendencji przyszłego kształtowania się płac.

3. Zgodnie z art. 55 państwa członkowskie wymieniają się najlepszymi praktykami dotyczącymi formatu i treści „Informacji o świadczeniach z OIPE”.

Artykuł 29

Informacje dodatkowe

1. W „Informacji o świadczeniach z OIPE” podaje się, gdzie i w jaki sposób można otrzymać dodatkowe informacje, w tym:
- a) dodatkowe praktyczne informacje określone w art. 40 ust. 1 lit. a) dyrektywy (UE) 2016/2341;
 - b) informacje o rocznych sprawozdaniach finansowych i rocznych sprawozdaniach z działalności dostawcy OIPE, z uwzględnieniem każdego programu OIPE prowadzonego przez danego dostawcę, oraz, w stosownych przypadkach, roczne sprawozdania finansowe i roczne sprawozdania z działalności każdego programu OIPE;
 - c) pisemne oświadczenie o zasadach polityki inwestycyjnej dostawcy OIPE zawierające co najmniej takie elementy jak metody pomiaru ryzyka inwestycyjnego, wdrożone procesy zarządzania ryzykiem i strategiczna alokacja aktywów uwzględniająca charakter i terminy zapadalności zobowiązań OIPE, jak również sposoby uwzględniania w polityce inwestycyjnej czynników z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego;
 - d) w stosownych przypadkach informacje o założeniach przyjętych w odniesieniu do kwot wyrażonych w postaci wypłaty w ratach, w szczególności jeżeli chodzi o wartość wypłaty w ratach, rodzaj dostawcy OIPE i okres wypłaty w ratach;
 - e) informacje o poziomie świadczeń w przypadku wcześniejszego wyjścia z inwestycji.
2. W przypadku programów OIPE, w których oszczędzający w ramach OIPE ponoszą ryzyko inwestycyjne, a wariant inwestycyjny jest przypisywany oszczędzającemu w ramach OIPE według określonej zasady przewidzianej w programie OIPE, w „Informacji o świadczeniach z OIPE” podaje się, gdzie są dostępne dodatkowe informacje.
3. Po przeprowadzeniu konsultacji z organami krajowymi oraz badań wśród konsumentów EIOPA opracowuje projekt wykonawczych standardów technicznych określających szczegóły dotyczące prezentacji informacji, o których mowa w art. 28 i w niniejszym artykule.

EIOPA przedstawia Komisji projekt tych wykonawczych standardów technicznych do dnia ... [9 months after the entry into force of the Regulation] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

Artykuł 30

Informacje przekazywane oszczędzającym w ramach OIPE w okresie przed przejściem na emeryturę oraz beneficjentom OIPE w fazie dekulacji

1. Oszczędzający w ramach OIPE otrzymują w okresie przed przejściem na emeryturę informacje określone w art. 42 dyrektywy (UE) 2016/2341.
2. Dostawcy OIPE okresowo przekazują beneficjentom OIPE informacje określone w art. 43 dyrektywy (UE) 2016/2341, w którym to przepisie do celów niniejszego rozporządzenia „wypłata” oznacza dekulację.

Artykuł 31

Dodatkowe informacje przekazywane na żądanie oszczędzającym w ramach OIPE i beneficjentom OIPE

Na żądanie oszczędzającego w ramach OIPE lub beneficjenta OIPE lub ich przedstawicieli dostawca OIPE przekazuje następujące dodatkowe informacje:

- a) roczne sprawozdania finansowe i roczne sprawozdania z działalności, o których mowa w art. 29 ust. 1 lit. b), lub, w przypadku gdy dostawca OIPE jest odpowiedzialny za więcej niż jeden program OIPE, roczne sprawozdania finansowe i roczne sprawozdania z działalności danego programu OIPE;
- b) oświadczenie o zasadach polityki inwestycyjnej, o którym mowa w art. 29 ust. 1 lit. c);
- c) wszelkie dodatkowe informacje o założeniach stosowanych w celu uzyskania prognoz, o których mowa w art. 28 ust. 1 lit. a).

SEKCJA V

INFORMACJE PRZEKAZYWANE ORGANOM KRAJOWYM

Artykuł 32

Przepisy ogólne

1. Dostawcy OIPE przekazują właściwym organom informacje konieczne do celów nadzoru. Informacje te obejmują co najmniej informacje konieczne do przeprowadzenia w trakcie procesu nadzoru następujących czynności:
 - a) oceny systemu zarządzania stosowanego przez dostawców OIPE, prowadzonej przez nich działalności, zasad wyceny stosowanych do celów określenia wypłacalności, ryzyka związanego z działalnością i systemów zarządzania ryzykiem, a także ich struktury kapitałowej, potrzeb kapitałowych i zarządzania kapitałem;
 - b) podjęcia wszelkich stosownych decyzji wynikających z wykonywania ich praw i obowiązków nadzorczych.
2. Właściwe organy posiadają uprawnienia do:
 - a) określania charakteru, zakresu i formatu informacji, o których mowa w ust. 1 i których przekazania wymagają od dostawców OIPE:
 - (i) w uprzednio określonych odstępach czasu;
 - (ii) w przypadku wystąpienia uprzednio określonych zdarzeń;

- (iii) w trakcie postępowań, których przedmiotem jest sytuacja dostawcy OIPE;
 - b) uzyskania od dostawców OIPE wszelkich informacji dotyczących umów zawartych przez dostawców OIPE lub umów zawartych z osobami trzecimi; oraz
 - c) żądania informacji od ekspertów zewnętrznych, takich jak biegli rewidenci i aktuariusze.
3. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, obejmują:
- a) elementy jakościowe lub ilościowe lub wszelkie odpowiednie połączenie tych elementów;
 - b) elementy odnoszące się do przeszłości, teraźniejszości lub przyszłości lub wszelkie odpowiednie połączenie tych elementów;
 - c) dane pochodzące ze źródeł wewnętrznych lub zewnętrznych lub wszelkie odpowiednie połączenie tych danych;
4. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, muszą:
- a) odzwierciedlać charakter, skalę i złożoność działalności danego dostawcy OIPE, a w szczególności ryzyka właściwe dla tej działalności;
 - b) być dostępne, kompletne pod wszelkimi istotnymi względami, porównywalne i spójne na przestrzeni czasu;
 - c) być istotne, wiarygodne i zrozumiałe.
5. Dostawcy OIPE posiadają odpowiednie systemy i struktury w celu spełnienia wymogów określonych w ust. 1–4, a także sporządzone na piśmie zasady, zatwierdzone przez organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy dostawcy OIPE, zapewniające stałą adekwatność przekazywanych informacji.
6. Na wniosek skierowany do właściwych organów EIOPA uzyskuje dostęp do informacji przekazanych przez dostawców OIPE.
7. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 62 doprecyzowujące informacje, o których mowa w ust. 1–4, w celu zapewnienia odpowiedniego stopnia konwergencji sprawozdawczości dla organów nadzoru.
- Po przeprowadzeniu konsultacji z organami krajowymi oraz badań wśród konsumentów EIOPA opracowuje projekt wykonawczych standardów technicznych określających format sprawozdawczości dla organów nadzoru.
- EIOPA przedstawia Komisji projekt tych wykonawczych standardów technicznych do dnia ... [9 months after the entry into force of the Regulation] r.
- Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

ROZDZIAŁ V

FAZA AKUMULACJI

SEKCJA I

ZASADY INWESTOWANIA OBOWIĄZUJĄCE DOSTAWCÓW OIPE

Artykuł 33

Zasady inwestowania

1. Dostawcy OIPE inwestują zgodnie z zasadą „ostrożnego inwestora”, a w szczególności zgodnie z następującymi zasadami:
 - a) aktywa inwestuje się w najlepiej pojętym długoterminowym interesie ogółu oszczędzających w ramach OIPE. W przypadku potencjalnego konfliktu interesów dostawca OIPE lub podmiot, który zarządza jego portfelem, zapewnia, aby inwestycja była dokonywana wyłącznie w interesie oszczędzających w ramach OIPE;
 - b) aktywa inwestuje się w taki sposób, aby zapewnić bezpieczeństwo, jakość, płynność i rentowność portfela jako całości;
 - c) aktywa inwestuje się głównie na rynkach regulowanych. Inwestycje w aktywa, które nie są dopuszczone do obrotu na regulowanym rynku finansowym, muszą być w każdym przypadku utrzymywane na ostrożnym poziomie;
 - d) inwestowanie w instrumenty pochodne jest możliwe w zakresie, w jakim takie instrumenty przyczyniają się do zmniejszenia ryzyka inwestycji lub ułatwienia efektywnego zarządzania portfelem. Instrumenty te wycenia się na zasadzie ostrożnościowej, z uwzględnieniem aktywów bazowych, i uwzględnia się w wycenie aktywów dostawcy OIPE. Dostawcy OIPE unikają również nadmiernej ekspozycji na ryzyko w stosunku do jednego kontrahenta oraz w stosunku do innych transakcji na instrumentach pochodnych;
 - e) aktywa dywersyfikuje się odpowiednio w taki sposób, aby uniknąć nadmiernego uzależnienia od jednego określonego składnika aktywów lub emitenta lub od jednej określonej grupy przedsiębiorstw oraz kumulacji ryzyk w portfelu jako całości. Inwestycje w aktywa emitowane przez tego samego emitenta lub emitentów należących do tej samej grupy nie mogą narażać dostawcy OIPE na nadmierną koncentrację ryzyka;
 - f) aktywa nie mogą być inwestowane w jurysdykcjach wysokiego ryzyka i jurysdykcjach niechętnych współpracy wskazanych przez Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy;
 - g) dostawca OIPE nie może narażać się na ryzyko wynikające z nadmiernej dźwigni i nadmiernej transformacji terminów zapadalności.
2. Zasady określone w ust. 1 lit. a)–g) mają zastosowanie wyłącznie w zakresie, w jakim dany dostawca OIPE nie podlega bardziej rygorystycznym przepisom zawartym w odpowiednim, mającym do niego zastosowanie ustawodawstwie sektorowym.

SEKCJA II

ZASADY INWESTOWANIA OBOWIĄZUJĄCE OSZCZĘDZAJĄCYCH W RAMACH OIPE

Artykuł 34

Przepisy ogólne

1. Dostawcy OIPE oferują oszczędzającym w ramach OIPE maksymalnie pięć wariantów inwestycyjnych.
2. Warianty inwestycyjne obejmują domyślny wariant inwestycyjny i ewentualne alternatywne warianty inwestycyjne.
3. Wszystkie warianty inwestycyjne są zaprojektowane przez dostawców OIPE z uwzględnieniem sprawdzonych technik ograniczania ryzyka, aby zapewnić oszczędzającym w ramach OIPE wystarczający poziom ochrony.

Artykuł 35

Wybór wariantu inwestycyjnego przez oszczędzającego w ramach OIPE

Oszczędzający w ramach OIPE dokonuje przy zawieraniu umowy dotyczącej OIPE wyboru wariantu inwestycyjnego.

Artykuł 36

Warunki zmiany wybranego wariantu inwestycyjnego

1. Oszczędzającemu w ramach OIPE przysługuje prawo do zmiany wariantu inwestycyjnego raz na pięć lat w fazie akumulacji.
2. Zmiana wariantu inwestycyjnego jest dokonywana nieodpłatnie dla oszczędzającego w ramach OIPE.

Artykuł 37

Domyślny wariant inwestycyjny

1. Domyślny wariant inwestycyjny gwarantuje oszczędzającemu w ramach OIPE ochronę kapitału dzięki zastosowaniu techniki ograniczania ryzyka, której wynikiem jest bezpieczna strategia inwestycyjna.
2. Ochrona kapitału umożliwia oszczędzającemu w ramach OIPE odzyskanie zainwestowanego kapitału.

Artykuł 38

Alternatywne warianty inwestycyjne

1. Jeżeli dostawcy OIPE oferują alternatywne warianty inwestycyjne, co najmniej jeden z nich musi umożliwiać oszczędzającemu w ramach OIPE dokonywanie inwestycji w sposób oszczędny pod względem kosztów.
2. Alternatywne warianty inwestycyjne uwzględniają techniki ograniczania ryzyka, których wybór pozostaje w gestii dostawców OIPE.

Artykuł 39

Akt delegowany dotyczący wariantów inwestycyjnych

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 62 w celu określenia:

- a) techniki ograniczania ryzyka mającej zapewnić ochronę kapitału w przypadku domyślnego wariantu inwestycyjnego;
- b) technik ograniczania ryzyka stosowanych w przypadku alternatywnych wariantów inwestycyjnych.

SEKCJA III INNE ASPEKTY DOTYCZĄCE FAZY AKUMULACJI

Artykuł 40

Warunki dotyczące fazy akumulacji

1. Zgodnie z art. 3 lit. b) związane z OIPE warunki dotyczące fazy akumulacji są określane przez państwa członkowskie, o ile nie są ustanowione w niniejszym rozporządzeniu.
2. Warunki te mogą obejmować w szczególności maksymalny wiek, w którym można rozpocząć fazę akumulacji, minimalny czas trwania fazy akumulacji, maksymalną i minimalną wysokość wpłat oraz ich ciągłość, jak również warunki wyjścia z inwestycji przed osiągnięciem wieku emerytalnego w przypadku szczególnych trudności.

ROZDZIAŁ VI OCHRONA INWESTORÓW

Artykuł 41

Depozytariusz

1. Jeżeli dostawca OIPE jest instytucją pracowniczych programów emerytalnych lub firmą inwestycyjną, o których mowa w art. 5 ust. 1, wyznacza on co najmniej jednego depozytariusza odpowiedzialnego za przechowywanie aktywów i pełnienie obowiązków nadzorczych.
2. W odniesieniu do wyznaczenia depozytariusza i wykonywania powierzonych mu zadań stosuje się odpowiednio przepisy art. 33 ust. 5, 6 i 7 dyrektywy (UE) 2016/2341.
3. W odniesieniu do przechowywania aktywów i odpowiedzialności depozytariusza stosuje się odpowiednio przepisy art. 34 ust. 1 i 2 dyrektywy (UE) 2016/2341. Depozytariusz jest odpowiedzialny wobec dostawcy OIPE i oszczędzających w ramach OIPE za wszelkie straty poniesione przez nich w wyniku nieuzasadnionego uchybienia przez niego swoim obowiązkom lub ich niewłaściwego wykonania. Na odpowiedzialność depozytariusza nie ma wpływu fakt, że powierzył on osobie trzeciej wszystkie lub niektóre z przechowywanych przez siebie aktywów.
4. W odniesieniu do obowiązków nadzorczych depozytariusza stosuje się odpowiednio przepisy art. 35 ust. 1 dyrektywy 2016/2341/UE.

Artykuł 42

Uwzględnienie biometrycznych rodzajów ryzyka

Dostawcy OIPE mogą oferować OIPE zapewniające możliwość ochrony przed biometrycznymi rodzajami ryzyka. Do celów niniejszego rozporządzenia „biometryczne rodzaje ryzyka” oznaczają rodzaje ryzyka związane z długowiecznością, niepełnosprawnością i śmiercią.

Artykuł 43

Skargi

1. Dostawcy OIPE i dystrybutorzy OIPE wprowadzają i stosują adekwatne i skuteczne procedury rozpatrywania skarg składanych przez klientów OIPE i dotyczących ich praw i obowiązków wynikających z przepisów niniejszego rozporządzenia.
2. Procedury te są stosowane w każdym państwie członkowskim, w którym dostawca OIPE lub dystrybutor OIPE oferuje swoje usługi, i są dostępne w języku urzędowym danego państwa członkowskiego (w przypadku wielu języków urzędowych – w języku wybranym przez klienta OIPE) lub w innym języku, który został uzgodniony między dostawcą OIPE lub dystrybutorem OIPE a klientem OIPE.
3. Dostawcy OIPE i dystrybutorzy OIPE dokładają wszelkich starań w celu udzielenia – w formie papierowej lub, jeżeli zostało to uzgodnione między dostawcą OIPE lub dystrybutorem OIPE a klientem OIPE, na innym trwałym nośniku – odpowiedzi na skargi klientów OIPE. W odpowiedzi należy ustosunkować się do wszystkich podniesionych kwestii, w odpowiednim terminie i nie później niż w ciągu 15 dni roboczych od otrzymania skargi. W wyjątkowych sytuacjach, jeżeli niemożliwe jest udzielenie odpowiedzi w terminie 15 dni roboczych ze względów będących poza kontrolą dostawcy OIPE lub dystrybutora OIPE, są oni zobowiązani do przesłania wstępnej odpowiedzi, w której wyraźnie podaje się powód opóźnienia w udzieleniu odpowiedzi na skargę oraz termin, w którym klient OIPE otrzyma ostateczną odpowiedź. W żadnym przypadku termin otrzymania ostatecznej odpowiedzi nie może przekroczyć 35 dni roboczych.
4. Dostawcy OIPE i dystrybutorzy OIPE informują klienta OIPE o co najmniej jednym podmiocie zajmującym się alternatywnym rozstrzygnięciem sporów, który jest właściwy do rozstrzygnięcia sporów dotyczących praw i obowiązków klientów OIPE wynikających z przepisów niniejszego rozporządzenia.
5. Informacje, o których mowa w ust. 3, są udostępniane w sposób jasny, wyczerpujący i łatwo dostępny na stronie internetowej dostawcy OIPE lub dystrybutora OIPE, w oddziale oraz w ogólnych warunkach umowy między dostawcą OIPE lub dystrybutorem OIPE a klientem OIPE. Określa się w nich również, w jaki sposób można uzyskać dostęp do bardziej szczegółowych informacji na temat danego podmiotu zajmującego się alternatywnym rozstrzygnięciem sporów oraz warunków korzystania z jego usług.
6. Właściwe organy ustanawiają procedury umożliwiające klientom OIPE i innym zainteresowanym stronom, w tym organizacjom konsumenckim, składanie do właściwych organów skarg dotyczących domniemanych naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia przez dostawców OIPE i dystrybutorów OIPE. We wszystkich przypadkach skarżący muszą otrzymać odpowiedź.

Artykuł 44

Pozasądowe rozstrzyganie sporów

1. Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE⁴⁹ ustanawia się adekwatne, niezależne, bezstronne, przejrzyste i skuteczne procedury alternatywnego rozstrzygania sporów między klientami OIPE a dostawcami OIPE lub dystrybutorami OIPE dotyczących praw i obowiązków wynikających z przepisów niniejszego rozporządzenia, w stosownych przypadkach z wykorzystaniem istniejących właściwych podmiotów. Takie procedury alternatywnego rozstrzygania sporów muszą mieć zastosowanie do dostawców OIPE lub dystrybutorów OIPE, w stosunku do których procedury zostały wszczęte, a kompetencje właściwego podmiotu zajmującego się alternatywnym rozstrzyganiem sporów muszą w skuteczny sposób rozciągać się na tych dostawców i dystrybutorów.
2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, skutecznie współpracują w celu rozstrzygania transgranicznych sporów dotyczących praw i obowiązków wynikających z przepisów niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ VII ZMIANA DOSTAWCY OIPE

Artykuł 45

Świadczenie usługi zmiany dostawcy

1. Dostawcy OIPE świadczą usługę zmiany dostawcy polegającą na przeniesieniu, na wniosek oszczędzającego w ramach OIPE, dodatniego salda z konta OIPE prowadzonego u dotychczasowego dostawcy na nowe konto OIPE otwarte u przyszłego dostawcy, przy czym dotychczasowe konto OIPE zostaje zamknięte.
Usługa zmiany dostawcy może być świadczona przez dostawców OIPE mających siedzibę w tym samym państwie członkowskim (zmiana krajowa) lub w różnych państwach członkowskich (zmiana transgraniczna).
2. Oszczędzający w ramach OIPE może zmienić dostawcę OIPE nie częściej niż raz na pięć lat po zawarciu umowy dotyczącej OIPE.

Artykuł 46

Usługa zmiany dostawcy

1. Usługa zmiany dostawcy jest inicjowana przez przyszłego dostawcę OIPE na wniosek oszczędzającego w ramach OIPE. Usługa zmiany dostawcy musi być zgodna co najmniej z przepisami ust. 2–5.
2. Przyszły dostawca OIPE inicjuje usługę zmiany dostawcy po otrzymaniu upoważnienia od oszczędzającego w ramach OIPE.

⁴⁹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 63).

Upoważnienie sporządza się w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym zainicjowano usługę zmiany dostawcy, lub w dowolnym innym języku uzgodnionym przez strony.

Upoważnienie zapewnia oszczędzającemu w ramach OIPE możliwość udzielenia wyraźnej zgody na dokonanie przez dotychczasowego dostawcę OIPE każdej z czynności, o których mowa w ust. 3, oraz udzielenia wyraźnej zgody na dokonanie przez przyszłego dostawcę OIPE każdej z czynności, o których mowa w ust. 5.

Upoważnienie zapewnia oszczędzającemu w ramach OIPE możliwość szczegółowego określenia portfeli aktywów lub kwot, które mają zostać przeniesione. Upoważnienie zapewnia również oszczędzającemu w ramach OIPE możliwość określenia daty, od której wpłaty mają być dokonywane na konto OIPE otwarte u przyszłego dostawcy OIPE. Datę tę ustala się na co najmniej sześć dni roboczych po dacie otrzymania przez przyszłego dostawcę OIPE dokumentów przekazanych przez dotychczasowego dostawcę OIPE zgodnie z ust. 4. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby upoważnienie od oszczędzającego w ramach OIPE miało formę pisemną oraz aby kopia upoważnienia była przekazywana oszczędzającemu w ramach OIPE.

3. W ciągu dwóch dni roboczych od otrzymania upoważnienia, o którym mowa w ust. 2, przyszły dostawca OIPE zwraca się do dotychczasowego dostawcy OIPE o dokonanie następujących czynności, o ile są one objęte upoważnieniem oszczędzającego w ramach OIPE:
 - a) przekazanie przyszłemu dostawcy OIPE oraz – jeżeli oszczędzający w ramach OIPE wyraźnie tego zażądał w upoważnieniu – oszczędzającemu w ramach OIPE wykazu istniejących aktywów, które mają zostać przeniesione;
 - b) przeniesienie pozostałego dodatniego salda na konto OIPE otwarte lub prowadzone u przyszłego dostawcy OIPE w dniu określonym przez oszczędzającego w ramach OIPE; oraz
 - c) zamknięcie konta OIPE prowadzonego u dotychczasowego dostawcy OIPE w dniu określonym przez oszczędzającego w ramach OIPE.
4. Po otrzymaniu wniosku od przyszłego dostawcy OIPE dotychczasowy dostawca OIPE dokonuje następujących czynności, o ile są one objęte upoważnieniem oszczędzającego w ramach OIPE:
 - a) przekazanie przyszłemu dostawcy OIPE w ciągu pięciu dni roboczych informacji, o których mowa w ust. 3 lit. a);
 - b) zaprzestanie akceptowania wpłat na konto OIPE ze skutkiem od dnia określonego w upoważnieniu w przypadku, gdy dotychczasowy dostawca OIPE nie zapewnia mechanizmu automatycznego przekierowywania wpłat na konto OIPE otwarte przez oszczędzającego w ramach OIPE u przyszłego dostawcy OIPE. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby dotychczasowy dostawca OIPE poinformował oszczędzającego w ramach OIPE o powodach nieakceptowania wpłat;
 - c) przeniesienie, w dniu określonym w upoważnieniu, pozostałego dodatniego salda z konta OIPE na nowe konto OIPE otwarte u przyszłego dostawcy OIPE;
 - d) zamknięcie konta OIPE w dniu określonym w upoważnieniu, jeżeli oszczędzający w ramach OIPE nie ma na tym koncie OIPE nieuregulowanych zobowiązań i pod warunkiem zakończenia czynności wymienionych w lit. a),

b) i c) niniejszego ustępu. Dostawca OIPE natychmiast informuje oszczędzającego w ramach OIPE, jeżeli takie nieuregulowane zobowiązania uniemożliwiają zamknięcie konta oszczędzającego w ramach OIPE.

5. W ciągu pięciu dni roboczych od otrzymania informacji, o które zwrócono się do dotychczasowego dostawcy OIPE, określonych w ust. 3, przyszły dostawca OIPE dokonuje następujących czynności, o ile są one objęte upoważnieniem i w zakresie, w jakim informacje przekazane przez dotychczasowego dostawcę OIPE lub oszczędzającego w ramach OIPE umożliwiają mu dokonanie tych czynności:
- a) dokonanie wszelkich niezbędnych przygotowań do akceptowania wpłat i akceptowanie ich ze skutkiem od dnia określonego w upoważnieniu;
 - b) poinformowanie płatników określonych w upoważnieniu o szczegółach dotyczących konta OIPE otwartego przez oszczędzającego w ramach OIPE u przyszłego dostawcy OIPE oraz przekazanie płatnikom kopii upoważnienia udzielonego przez oszczędzającego w ramach OIPE.

Jeżeli przyszły dostawca OIPE nie posiada wszystkich niezbędnych informacji, aby poinformować płatników zgodnie z akapitem pierwszym lit. b), zwraca się do oszczędzającego w ramach OIPE lub dotychczasowego dostawcy OIPE o przekazanie brakujących informacji.

Jeżeli oszczędzający w ramach OIPE decyduje się osobiście przekazać płatnikom informacje, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b), zamiast zgodnie z ust. 2 udzielać przyszłemu dostawcy OIPE wyraźnej zgody na dokonanie tej czynności, przyszły dostawca OIPE przekazuje oszczędzającemu w ramach OIPE w terminie, o którym mowa w akapicie pierwszym, standardowe pisma zawierające szczegóły dotyczące rachunku OIPE oraz datę początkową określoną w upoważnieniu.

Artykuł 47

Ułatwienia krajowej i transgranicznej zmiany dostawcy dla oszczędzających w ramach OIPE

1. Jeżeli oszczędzający w ramach OIPE zgłasza swojemu dostawcy OIPE zamiar otwarcia konta OIPE u dostawcy OIPE zlokalizowanego w tym samym lub w innym państwie członkowskim, dostawca OIPE, u którego oszczędzający w ramach OIPE posiada konto OIPE, po otrzymaniu takiego zgłoszenia udziela oszczędzającemu w ramach OIPE pomocy w następujący sposób:
 - a) przekazuje nieodpłatnie oszczędzającemu w ramach OIPE dostępne informacje na temat regularnych wpłat na konto OIPE oszczędzającego w ramach OIPE w ciągu ostatnich 13 miesięcy;
 - b) przekazuje dodatkowo saldo pozostałe na koncie OIPE posiadanym przez oszczędzającego w ramach OIPE na konto OIPE otwarte przez oszczędzającego w ramach OIPE u przyszłego dostawcy OIPE, pod warunkiem że wniosek zawiera kompletne dane umożliwiające identyfikację przyszłego dostawcy OIPE i konta OIPE oszczędzającego w ramach OIPE;
 - c) zamyka konto OIPE posiadane przez oszczędzającego w ramach OIPE.
2. Jeżeli oszczędzający w ramach OIPE nie ma na koncie OIPE nieuregulowanych zobowiązań, dostawca OIPE, u którego oszczędzający w ramach OIPE posiada to konto OIPE, udziela pomocy określonej w ust. 1 lit. a), b) i c) niniejszego artykułu w dniu określonym przez oszczędzającego w ramach OIPE, który to dzień przypada,

o ile strony nie uzgodniły inaczej, co najmniej sześć dni roboczych po otrzymaniu przez tego dostawcę OIPE wniosku oszczędzającego w ramach OIPE. Dostawca OIPE natychmiast informuje oszczędzającego w ramach OIPE, jeżeli nieregulowane zobowiązania uniemożliwiają zamknięcie jego konta OIPE.

Artykuł 48

Oplaty i prowizje związane z usługą zmiany dostawcy

1. Oszczędzający w ramach OIPE mają możliwość nieodpłatnego dostępu do swoich informacji indywidualnych znajdujących się w posiadaniu dotychczasowego lub przyszłego dostawcy OIPE.
2. Dotychczasowy dostawca OIPE przekazuje informacje, o które zwraca się przyszły dostawca OIPE zgodnie z art. 46 ust. 4 lit. a), bez pobierania jakichkolwiek opłat od oszczędzającego w ramach OIPE lub przyszłego dostawcy OIPE.
3. Łączne opłaty i prowizje pobierane przez dotychczasowego dostawcę OIPE od oszczędzającego w ramach OIPE za zamknięcie posiadanego u niego konta OIPE są ograniczone do maksymalnie 1,5 % dodatniego salda, które ma zostać przeniesione do przyszłego dostawcy OIPE.
4. Ewentualne opłaty i prowizje pobierane przez dotychczasowego lub przyszłego dostawcę OIPE od oszczędzającego w ramach OIPE za dowolną usługę świadczoną zgodnie z art. 46, inną niż usługi, o których mowa w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, muszą mieć rozsądną wysokość i być zgodne z faktycznymi kosztami ponoszonymi przez danego dostawcę OIPE.

Artykuł 49

Ochrona oszczędzających w ramach OIPE przed stratami finansowymi

1. Dostawca OIPE niezwłocznie wyrównuje każdą stratę finansową, obejmującą również opłaty, prowizje i odsetki, poniesioną przez oszczędzającego w ramach OIPE i wynikającą bezpośrednio z niewywiązania się przez tego dostawcę OIPE, zaangażowanego w proces zmiany dostawcy, z jego obowiązków określonych w art. 46.
2. Odpowiedzialność zgodnie z ust. 1 nie ma zastosowania w przypadku wystąpienia nadzwyczajnych i nieprzewidywalnych okoliczności będących poza kontrolą dostawcy OIPE powołującego się na takie okoliczności, których skutki byłyby nieuniknione mimo wszelkich starań w celu zapobieżenia im, lub w przypadku gdy dostawcę OIPE wiążą inne zobowiązania prawne wynikające z unijnych lub krajowych aktów ustawodawczych.
3. Odpowiedzialność zgodnie z ust. 1 jest ustalana w sposób zgodny z wymogami prawnymi mającymi zastosowanie na poziomie krajowym.
4. Oszczędzający w ramach OIPE ponosi koszty oraz wszelkie ryzyko strat finansowych związane z wypłatą w formie rzeczowej aktywów utrzymywanych na koncie OIPE w celu ich przeniesienia od dotychczasowego dostawcy OIPE do przyszłego dostawcy OIPE.
5. Oszczędzający w ramach OIPE ponosi koszty oraz wszelkie ryzyko strat finansowych związane z ochroną kapitału zapewnianą przez dotychczasowego dostawcę OIPE. Ta ochrona kapitału, która umożliwia oszczędzającemu w ramach

OIPE odzyskanie zainwestowanego kapitału i zapewnia mechanizm indeksacji inflacyjnej, jest realizowana z chwilą zmiany dostawcy.

Artykuł 50

Informacje na temat usługi zmiany dostawcy

1. Dostawcy OIPE udostępniają oszczędzającym w ramach OIPE następujące informacje na temat usługi zmiany dostawcy:
 - a) zadania dotychczasowego i przyszłego dostawcy OIPE na każdym etapie procesu zmiany dostawcy, które określono w art. 46;
 - b) terminy zakończenia poszczególnych etapów;
 - c) opłaty i prowizje pobierane w związku z procesem zmiany dostawcy;
 - d) wszelkie informacje, o których przedstawienie zostanie poproszony oszczędzający w ramach OIPE.

Dostawcy OIPE udostępniają również inne informacje, w tym, w stosownych przypadkach, informacje niezbędne do identyfikacji systemu gwarancji depozytów, systemu rekompensat dla inwestorów lub programu ochrony emerytur, do którego w Unii należy dostawca OIPE. „Program ochrony emerytur” oznacza mechanizm służący wypłacie rekompensat oszczędzającym w ramach OIPE lub beneficjentom OIPE w przypadku niewypłacalności dostawcy OIPE.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są stale dostępne w formie elektronicznej na stronie internetowej dostawcy OIPE, są udostępniane nieodpłatnie w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku we wszystkich lokalach dostawcy OIPE dostępnych dla oszczędzających w ramach OIPE oraz są przekazywane na żądanie oszczędzającym w ramach OIPE.

ROZDZIAŁ VIII FAZA DEKUMULACJI

Artykuł 51

Warunki dotyczące fazy dekulacji

1. Zgodnie z art. 3 związane z OIPE warunki dotyczące fazy dekulacji są określane przez państwa członkowskie, o ile nie są ustanowione w niniejszym rozporządzeniu.
2. Warunki te mogą obejmować w szczególności wiek emerytalny, obowiązkowe powiązanie między osiągnięciem wieku emerytalnego i początkiem fazy dekulacji, minimalny okres uczestnictwa w programie OIPE, maksymalny okres na przystąpienie do programu OIPE przed osiągnięciem wieku emerytalnego, jak również warunki wyjścia z inwestycji w przypadku szczególnych trudności.

Artykuł 52

Formy wypłat

1. Dostawcy OIPE mogą udostępnić oszczędzającym w ramach OIPE jedną lub większą liczbę z następujących form wypłat:
 - a) wypłata w ratach;

- b) wypłata jednorazowa;
 - c) wypłaty pomniejszające zgromadzony kapitał;
 - d) kombinacja powyższych form.
2. Formę wypłat w fazie dekapulacji oszczędzający w ramach OIPE określa w momencie zawarcia umowy dotyczącej OIPE, a następnie w fazie akumulacji może w stosownych przypadkach dokonać jej zmiany raz na pięć lat.

ROZDZIAŁ IX NADZÓR

Artykuł 53

Nadzór sprawowany przez właściwe organy oraz monitorowanie przez EIOPA

1. Właściwy organ właściwy dla dostawcy OIPE na bieżąco nadzoruje przestrzeganie przepisów niniejszego rozporządzenia. Organ ten jest również odpowiedzialny za nadzorowanie wypełniania obowiązków określonych w regulaminie lub dokumentach założycielskich dostawcy OIPE, a także za nadzorowanie tego, czy mechanizmy i organizacja dostawcy OIPE są adekwatne do czynności, które należy wykonywać w związku z oferowaniem OIPE.
2. EIOPA monitoruje programy emerytalne ustanowione lub dystrybuowane na terytorium Unii w celu upewnienia się, że stosują one oznaczenie „OIPE” lub sugerują posiadanie statusu OIPE tylko w przypadku, gdy posiadają zezwolenie udzielone na podstawie niniejszego rozporządzenia i przestrzegają przepisów niniejszego rozporządzenia.
3. W koordynacji z pozostałymi Europejskimi Urzędami Nadzoru EIOPA dokonuje przeglądu rocznych planów nadzoru nad dostawcami OIPE przyjętych przez właściwe organy.

Artykuł 54

Uprawnienia właściwych organów

Każde państwo członkowskie zapewnia, by właściwe organy posiadały wszystkie uprawnienia nadzorcze i dochodzeniowe, które są niezbędne do wykonywania ich funkcji na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 55

Współpraca między właściwymi organami oraz współpraca właściwych organów z EIOPA

1. EIOPA i właściwy organ właściwy dla dostawcy OIPE współpracują ze sobą i wymieniają informacje w celu wykonywania swoich obowiązków na podstawie niniejszego rozporządzenia.

2. Właściwe organy współpracują ze sobą zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁵⁰, dyrektywą 2009/138/WE, dyrektywą (UE) 2016/2341, dyrektywą 2014/65/UE, dyrektywą 2009/65/WE i dyrektywą 2011/61/UE.
3. Właściwe organy i EIOPA współpracują ze sobą w celu wykonywania swoich odnośnych obowiązków na podstawie niniejszego rozporządzenia zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010.
4. Właściwe organy i EIOPA wymieniają się wszystkimi informacjami i dokumentami niezbędnymi do wykonywania swoich odnośnych obowiązków na podstawie niniejszego rozporządzenia zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010, w szczególności do celów wykrywania i usuwania naruszeń niniejszego rozporządzenia.
5. Aby zapewnić spójne stosowanie niniejszego artykułu, EIOPA opracowuje projekt wykonawczych standardów technicznych określających szczegóły mechanizmów współpracy i wymiany informacji, wraz z wymogami niezbędnymi do prezentacji tych informacji w znormalizowanym formacie umożliwiającym ich porównywanie.
EIOPA przedstawia Komisji projekt tych wykonawczych standardów technicznych do dnia ... [9 months after the entry into force of the Regulation] r.
Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

Artykuł 56

Rozstrzygnięcie sporów między właściwymi organami w sytuacjach transgranicznych

1. W przypadku gdy właściwy organ właściwy dla dostawcy OIPE lub dystrybutora OIPE nie zgadza się z trybem lub treścią działania lub brakiem działania właściwego organu innego państwa członkowskiego w odniesieniu do stosowania niniejszego rozporządzenia EIOPA może – na wniosek co najmniej jednego właściwego organu, którego to dotyczy – podjąć działania mające na celu umożliwienie tym właściwym organom osiągnięcie porozumienia zgodnie z procedurą określoną w ust. 2–4.
W przypadkach dotyczących sytuacji transgranicznych oraz gdy na podstawie obiektywnych kryteriów można stwierdzić, że istnieje różnica zdań między właściwymi organami z różnych państw członkowskich, EIOPA może – z własnej inicjatywy lub na wniosek Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) lub Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) – podjąć działania mające na celu umożliwienie tym właściwym organom osiągnięcie porozumienia zgodnie z procedurą określoną w ust. 2–4.
2. Uwzględniając odpowiednie terminy oraz stopień złożoności i pilności sprawy, EIOPA wyznacza termin zakończenia postępowania pojednawczego między właściwymi organami. Na tym etapie EIOPA występuje w roli mediatora.

⁵⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013. s. 1).

Jeżeli właściwe organy, których to dotyczy, nie osiągną porozumienia na etapie postępowania pojednawczego, o którym mowa w ust. 2, EIOPA może – zgodnie z procedurą określoną w art. 44 ust. 1 akapit trzeci i czwarty rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 – wydać decyzję zobowiązującą te organy do podjęcia określonych działań lub do powstrzymania się od działań w celu rozstrzygnięcia sporu, wywierającą skutek wiążący dla właściwych organów, których to dotyczy, tak aby zapewnić zgodność z prawem Unii.

3. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE, w przypadku gdy właściwy organ nie stosuje się do decyzji EIOPA i w ten sposób nie zapewnia spełniania przez dostawcę OIPE lub dystrybutora OIPE wymogów, które mają do niego bezpośrednio zastosowanie na mocy niniejszego rozporządzenia, EIOPA może wydać indywidualną decyzję skierowaną do dostawcy OIPE lub dystrybutora OIPE zobowiązującą go do podjęcia działań niezbędnych do wypełnienia jego obowiązków wynikających z prawa Unii, w tym do zaprzestania określonej praktyki.
4. Decyzje wydane na mocy ust. 4 mają pierwszeństwo wobec wszelkich decyzji przyjętych wcześniej przez właściwe organy w tej samej sprawie. Wszelkie działania podjęte przez właściwe organy w związku z sytuacją faktyczną będącą przyczyną wydania decyzji na mocy ust. 3 lub 4 muszą być zgodne z tymi decyzjami.
5. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 50 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, Przewodniczący EIOPA wskazuje charakter i rodzaj sporów między właściwymi organami, osiągnięte porozumienia oraz decyzje wydane w celu rozstrzygnięcia takich sporów.

ROZDZIAŁ X

SANKCJE

Artykuł 57

Sankcje administracyjne i środki naprawcze

1. Bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do przewidywania i nakładania sankcji karnych właściwe organy mogą nakładać sankcje administracyjne i środki naprawcze mające zastosowanie w przypadku, gdy:
 - a) przedsiębiorstwo finansowe, o którym mowa w art. 5 ust. 1, uzyskało zezwolenie dla OIPE na podstawie fałszywych lub mylących oświadczeń lub w inny sposób niezgodny z przepisami art. 5 i 6;
 - b) przedsiębiorstwo finansowe, o którym mowa w art. 5 ust. 1, oferuje, względnie dystrybuje, produkty noszące oznaczenie „OIPE” lub „ogólnoeuropejski indywidualny produkt emerytalny” bez wymaganego zezwolenia;
 - c) dostawca OIPE narusza art. 7 ust. 3, nie zaoferował usługi przenoszenia produktu, z naruszeniem art. 13, nie przekazał informacji o tej usłudze wymaganych zgodnie z art. 17 lub nie spełnia wymogów i obowiązków określonych w rozdziale IV, rozdziale V, art. 43 i rozdziale VII;
 - d) depozytariusz nie wypełnia swoich obowiązków nadzorczych zgodnie z art. 41.
2. Te sankcje i środki muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające i muszą obejmować co najmniej następujące elementy:

- a) publiczne oświadczenie, w którym wskazuje się tożsamość osoby fizycznej lub prawnej oraz charakter naruszenia zgodnie z art. 59;
 - b) nakaz zobowiązujący osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania danego postępowania oraz do powstrzymania się od ponownego podejmowania tego postępowania;
 - c) tymczasowy zakaz pełnienia funkcji kierowniczych w przedsiębiorstwach finansowych nałożony na każdego członka organu zarządzającego takiego przedsiębiorstwa lub każdą inną osobę fizyczną, które uznano za odpowiedzialne za naruszenie;
 - d) maksymalna administracyjna kara pieniężna w wysokości co najmniej 5 000 000 EUR lub, w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień [*date of entry into force of this Regulation*] r.;
 - e) w przypadku osoby prawnej maksymalna administracyjna kara pieniężna, o której mowa w lit. d), może wynosić do 10 % całkowitych rocznych obrotów ustalonych na podstawie najnowszego dostępnego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ zarządzający; w przypadku gdy dana osoba prawna jest jednostką dominującą lub jednostką zależną jednostki dominującej, która ma obowiązek sporządzania skonsolidowanych sprawozdań finansowych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE⁵¹, stosowne całkowite roczne obroty oznaczają całkowite roczne obroty lub analogiczny rodzaj przychodów zgodnie z właściwymi aktami prawnymi dotyczącymi rachunkowości, ustalone na podstawie najnowszego dostępnego skonsolidowanego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ zarządzający jednostki dominującej najwyższego szczebla;
 - f) maksymalna administracyjna kara pieniężna w wysokości równej co najmniej dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwoty uzyskanych korzyści, nawet jeśli kwota ta przekracza kwoty maksymalne określone w lit. d) i e).
3. Jeżeli przepisy, o których mowa w ustępie pierwszym, mają zastosowanie do osób prawnych, właściwe organy stosują sankcje administracyjne i środki naprawcze określone w ust. 2 do członków organu zarządzającego oraz innych osób fizycznych, które w świetle prawa krajowego ponoszą odpowiedzialność za naruszenie.
 4. Każda decyzja nakładająca sankcje administracyjne lub środki naprawcze określone w ust. 2 musi być właściwie uzasadniona i podlega prawu do odwołania się do sądu.

⁵¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

Artykuł 58

Wykonywanie uprawnień do nakładania sankcji administracyjnych lub środków naprawczych

1. Właściwe organy wykonują uprawnienia do nakładania sankcji administracyjnych i środków naprawczych, o których mowa w art. 57, zgodnie z krajowymi ramami prawnymi:
 - a) bezpośrednio;
 - b) we współpracy z innymi organami;
 - c) poprzez zwracanie się do właściwych organów sądowych.
2. Określając rodzaj oraz wysokość sankcji administracyjnych lub środków naprawczych nakładanych na mocy art. 57, właściwe organy uwzględniają wszystkie istotne okoliczności, w tym, w stosownych przypadkach:
 - a) istotność, wagę i czas trwania naruszenia;
 - b) stopień odpowiedzialności osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za dane naruszenie;
 - c) sytuację finansową odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej, której wyznacznikiem jest w szczególności wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub rocznego dochodu oraz majątku netto odpowiedzialnej osoby fizycznej;
 - d) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną, o ile można je ustalić;
 - e) straty poniesione przez osoby trzecie w związku z naruszeniem, o ile można je ustalić;
 - f) stopień współpracy odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej z właściwym organem, bez uszczerbku dla konieczności wydania uzyskanych korzyści lub strat unikniętych przez daną osobę;
 - g) uprzednie naruszenia popełnione przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną.

Artykuł 59

Publikacja informacji o nałożonych sankcjach administracyjnych i środkach naprawczych

1. Właściwe organy publikują bez zbędnej zwłoki na swojej oficjalnej stronie internetowej każdą decyzję o nałożeniu sankcji administracyjnej lub środka naprawczego w związku z naruszeniem niniejszego rozporządzenia, po uprzednim poinformowaniu o tej decyzji osoby, na którą nałożono sankcję lub środek.
2. Publikacja, o której mowa w ust. 1, zawiera co najmniej informacje na temat rodzaju i charakteru naruszenia oraz tożsamości osób odpowiedzialnych za naruszenie, a także informacje o nałożonych sankcjach lub środkach.
3. Jeżeli na podstawie indywidualnej oceny właściwy organ uzna, że opublikowanie tożsamości (w przypadku osób prawnych) lub tożsamości i danych osobowych (w przypadku osób fizycznych) jest nieproporcjonalne, lub jeżeli właściwy organ uzna, że taka publikacja zagraża stabilności rynków finansowych lub trwającemu dochodzeniu, właściwy organ:

- a) odracza publikację decyzji o nałożeniu sankcji administracyjnej lub środka naprawczego do momentu, kiedy ustaną przyczyny nieopublikowania; lub
 - b) publikuje decyzję o nałożeniu sankcji administracyjnej lub środka naprawczego z pominięciem przez uzasadniony okres czasu informacji o tożsamości i danych osobowych osoby, na którą je nałożono, jeżeli przewiduje się, że po tym okresie ustaną przyczyny opublikowania informacji w formie zanonimizowanej i o ile taka zanonimizowana publikacja zapewnia skuteczną ochronę odnośnych danych osobowych; lub
 - c) rezygnuje z publikacji decyzji o nałożeniu sankcji administracyjnej lub środka naprawczego w przypadku, gdy warianty określone w lit. a) i b) uznaje się za niewystarczające, aby zapewnić, by:
 - (i) stabilność rynków finansowych nie była zagrożona;
 - (ii) została zachowana proporcjonalność publikacji takich decyzji w odniesieniu do środków uznanych za mniej istotne.
4. W przypadku decyzji o publikacji informacji o sankcji lub środka w formie zanonimizowanej, o której mowa w ust. 3 lit. b), opublikowanie odpowiednich danych może zostać odłożone w czasie. Jeżeli od decyzji o nałożeniu sankcji administracyjnej lub środka naprawczego przysługuje odwołanie do odpowiednich organów sądowych, właściwe organy informują o tym natychmiast na swojej oficjalnej stronie internetowej oraz zamieszczają na niej wszelkie późniejsze informacje na temat wyniku rozpatrzenia tego odwołania. Publikuje się również każdą decyzję unieważniającą decyzję o nałożeniu sankcji administracyjnej lub środka naprawczego.
5. Właściwe organy zapewniają, by każda publikacja, o której mowa w ust. 1–4, była dostępna na ich oficjalnej stronie internetowej przez co najmniej pięć lat po jej dokonaniu. Opublikowane dane osobowe są dostępne na oficjalnej stronie internetowej właściwego organu jedynie przez okres, który jest wymagany zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych.

Artykuł 60

Obowiązek przekazania EIOPA informacji dotyczących sankcji administracyjnych i środków naprawczych

1. Właściwe organy informują EIOPA o wszystkich sankcjach administracyjnych i innych środkach nałożonych, lecz nieopublikowanych zgodnie z art. 59 ust. 1.
2. Właściwe organy przekazują EIOPA co roku zbiorczą informację o wszystkich sankcjach administracyjnych i środkach naprawczych nałożonych zgodnie z art. 57. EIOPA publikuje te informacje w sprawozdaniu rocznym.
3. W przypadku gdy właściwy organ ujawnia publicznie sankcję administracyjną lub inny środek, powiadamia o tym jednocześnie EIOPA.

ROZDZIAŁ XI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 61

Przetwarzanie danych osobowych

W odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w ramach niniejszego rozporządzenia dostawcy OIPE i właściwe organy wykonują swoje zadania do celów niniejszego rozporządzenia zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679. W odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez EIOPA w ramach niniejszego rozporządzenia EIOPA stosuje się do przepisów rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

Artykuł 62

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 24 ust. 3, art. 26 ust. 3, art. 28 ust. 2, art. 32 ust. 7 i art. 39, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 24 ust. 3, art. 26 ust. 3, art. 28 ust. 2, art. 32 ust. 7 i art. 39, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 24 ust. 3, art. 26 ust. 3, art. 28 ust. 2, art. 32 ust. 7 i art. 39 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 63

Ocena i sprawozdanie

Z upływem pięciu lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja dokonuje oceny jego funkcjonowania oraz, po skonsultowaniu się z EIOPA, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie zawierające główne ustalenia dokonane w trakcie tej oceny.

Jeżeli w ramach oceny stwierdzone zostaną istotne problemy z funkcjonowaniem niniejszego rozporządzenia, w sprawozdaniu tym należy zawrzeć opis tego, w jaki sposób Komisja zamierza rozwiązać stwierdzone problemy, w tym kroki legislacyjne mające na celu ewentualną zmianę rozporządzenia oraz ich harmonogram.

Artykuł 64
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

- 1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy
- 1.2. Dziedziny polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa
- 1.3. Charakter wniosku/inicjatywy
- 1.4. Cele
- 1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy
- 1.6. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy
- 1.7. Przewidywane tryby zarządzania

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

- 2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości
- 2.2. System zarządzania i kontroli
- 2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

- 3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ
- 3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki
 - 3.2.1. *Synteza szacunkowego wpływu na wydatki*
 - 3.2.2. *Szacunkowy wpływ na środki operacyjne*
 - 3.2.3. *Szacunkowy wpływ na środki administracyjne*
 - 3.2.4. *Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi*
 - 3.2.5. *Udział osób trzecich w finansowaniu*
- 3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego (OIPE)

1.2. Dziedziny polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Usługi finansowe

1.3. Charakter wniosku/inicjatywy

Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania**

Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego**⁵²

Wniosek/inicjatywa wiąże się z **przedłużeniem bieżącego działania**

Wniosek/inicjatywa dotyczy **działania, które zostało przekształcone pod kątem nowego działania**

1.4. Cele

- Wieloletnie cele strategiczne Komisji wskazane we wniosku/inicjatywie

Pogłębiony i bardziej sprawiedliwy rynek wewnętrzny oparty na wzmocnionej bazie przemysłowej

- Cel(e) szczegółowy(-e)

Cel szczegółowy nr 2.4:

Zapewnienie konsumentom dostępu do bezpiecznych i wiarygodnych produktów ubezpieczeniowych, emerytalnych i produktów UCITS

⁵² O którym mowa w art. 54 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

- **Oczekiwane wyniki i wpływ**

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom/grupie docelowej.

Dalszy rozwój rynków kapitałowych UE w kierunku odpowiednio głębokich, płynnych i wydajnych rynków, pobudzających inwestycje i wzrost gospodarczy w UE. Skutecznie funkcjonujący wewnętrzny rynek emerytur indywidualnych mógłby znacząco przyczynić się do:

- zapewnienia konsumentom odpowiednio szerokiej oferty indywidualnych produktów emerytalnych, które spełniają minimalne unijne normy jakości, zapewniające ochronę konsumentów,
- zapewnienia konsumentom i dostawcom produktów emerytalnych odpowiedniego dostępu do rynku w całej UE.

- **Wskaźniki wyników i wpływu**

Należy określić wskaźniki, które umożliwią monitorowanie realizacji wniosku/inicjatywy.

Po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia Komisja będzie monitorować stosowanie jego przepisów za pośrednictwem regularnych sprawozdań EIOPA (np. coroczna koordynacja procesu nadzoru), jak również w ramach swoich regularnych kontaktów z zainteresowanymi stronami (np. konsumentami, przedstawicielami branży lub europejskimi urzędami nadzoru).

Kluczowe wskaźniki monitorowania wpływu stosowanych środków (poddane ocenie np. po upływie pięciu lat od wejścia w życie rozporządzenia w sprawie OIPE) to:

Kluczowe wskaźniki efektywności (KPI) służące monitorowaniu realizacji celu, jakim jest zwiększenie inwestycji w UE i przyczynienie się do ukończenia tworzenia unii rynków kapitałowych:

KPI 1: Popularność (wyrażona jako łączna wartość zarządzanych aktywów) IPE (w tym krajowych IPE i OIPE) w porównaniu ze scenariuszem odniesienia

Popularność (wyrażona jako łączna wartość zarządzanych aktywów) wszystkich IPE, w tym krajowych IPE i OIPE, jest miarą sukcesu, gdyż w oparciu o OIPE ustanowiony zostanie punkt odniesienia, jeśli chodzi o cechy tego rodzaju produktów. Dzięki konkurencji krajowe IPE mogłyby przejąć cechy OIPE, przyczyniając się do jeszcze większej popularności tych produktów. Sukces można by stwierdzić wówczas, gdy popularność analizowanego produktu byłaby statystycznie wyższa niż popularność produktu w scenariuszu odniesienia (uwzględniającym krajowe IPE). Te informacje są dostępne i pochodzą z przeprowadzanego przez EUROSTAT statystycznego badania gospodarstw domowych, a uzupełnią je informacje udostępnione przez EIOPA.

KPI 2: Geograficzny i sektorowy rozkład dostawców OIPE i inwestycji w OIPE

Szeroka powszechność OIPE pod względem geograficznym stanowiłaby dowód na popularność tych produktów, bez względu na względną zamożność gospodarstw domowych w różnych państwach członkowskich, oraz dowiodłaby, że produkt ten ma swój wkład w proces tworzenia unii rynków kapitałowych. Szeroki krąg

dostawców OIPE z różnych sektorów branży finansowej będzie świadczyć o tym, że oferowanie tego produktu jest ekonomicznie opłacalne, oraz będzie wskazywać na wzrost konkurencji międzysektorowej, a także będzie stanowić dowód potwierdzający utworzenie prawdziwego jednolitego rynku emerytur indywidualnych w ramach unii rynków kapitałowych.

KPI służące monitorowaniu rozbudowy cech produktu na rynku emerytur indywidualnych

KPI 3: Liczba zarejestrowanych OIPE w oparciu o centralny rejestr prowadzony przez EIOPA

Liczba wniosków o rejestrację OIPE złożonych po wprowadzeniu tego produktu stanowi ważną informację na temat dostępności i akceptacji na rynku produktu o cechach charakterystycznych dla OIPE.

KPI 4: Względny udział IPE (w tym krajowych IPE i OIPE) wyrażony jako odsetek aktywów finansowych gospodarstw domowych

Statystyczny wzrost względnego udziału analizowanego produktu (w porównaniu ze scenariuszem odniesienia) oznaczałby, że po wprowadzeniu OIPE odsetek oszczędności zgromadzonych przez gospodarstwa domowe w ramach IPE wzrósł w stosunku do posiadanych innych aktywów finansowych takich jak oszczędności zgromadzone na lokatach. Te dane statystyczne są dostępne i pochodzą z przeprowadzanego przez EUROSTAT statystycznego badania gospodarstw domowych, a uzupełnią je informacje udostępnione przez EIOPA.

KPI służące monitorowaniu transgranicznej podaży i możliwości przenoszenia IPE:

KPI 5: Liczba dostawców prowadzących działalność na podstawie „paszportu” w okresie 5 lat (działalność transgraniczna dostawców korzystających ze swobody świadczenia usług lub swobody przedsiębiorczości)

Pozytywny trend w zakresie liczby dostawców prowadzących działalność na podstawie „paszportu” jest wskaźnikiem wzrostu transgranicznej działalności dostawców. Dane te powinny być dostępne za pośrednictwem właściwych organów i europejskich urzędów nadzoru.

KPI 6: Względny udział (pod względem liczby i wartości zarządzanych aktywów) OIPE o co najmniej dwóch (krajowych) subkontach wyrażony jako odsetek wszystkich IPE (w tym krajowych IPE i OIPE) (miara transgranicznej aktywności osób fizycznych)

Pozytywny trend w zakresie udziału OIPE o co najmniej dwóch subkontach wskazuje na to, że osoby fizyczne uczestniczą w OIPE w wymiarze transgranicznym.

Dane te powinny być dostępne za pośrednictwem właściwych organów i europejskich urzędów nadzoru.

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

- Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej

Na podstawie niniejszego rozporządzenia EIOPA zostaną powierzone określone uprawnienia nadzorcze. Urząd ten będzie odpowiedzialny za udzielanie zezwoleń dla OIPE oraz stworzenie i prowadzenie centralnego rejestru. Będzie on również koordynować nadzór z innymi europejskimi urzędami nadzoru oraz właściwymi organami krajowymi.

W krótkoterminowej perspektywie EIOPA będzie musiał ustanowić wewnętrzne procesy administracyjne, stworzyć centralny rejestr, opracować standardy wykonawcze oraz być gotowy do udzielania zezwoleń dla OIPE.

W dłuższej perspektywie EIOPA będzie musiał być w stanie koordynować nadzór poprzez koordynację czynności nadzorczych prowadzonych przez właściwe organy krajowe. EIOPA będzie miał również obowiązek gromadzenia informacji i przekazywania danych rynkowych, które EIOPA jest zobowiązany okresowo przekazywać Komisji na podstawie rozporządzenia.

- Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Do celów niniejszego punktu „wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej” oznacza wartość wynikającą z interwencji Unii wykraczającą poza wartość, która zostałaby uzyskana bez tej interwencji, przez same państwa członkowskie.

Powody podjęcia działania na poziomie europejskim (*ex ante*):

- ograniczenie ryzyka rozbieżnego i niespójnego stosowania rozporządzenia przez różne właściwe organy krajowe;

- mnogość zaangażowanych właściwych organów krajowych i ryzyko sporów kompetencyjnych (w przypadku których proponuje się wiążącą mediację).

Jak wskazano w ocenie skutków, powierzenie EIOPA rejestracji OIPE i koordynacji nadzoru nad OIPE wyeliminuje lub w znacznym stopniu ograniczy te problemy.

Oczekiwana wartość dodana wygenerowana dzięki zaangażowaniu Unii (*ex post*) [...]

Utworzenie jednolitego rynku OIPE i zapewnienie jego właściwego funkcjonowania.

- Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań

Wspomniany model nadzoru sprawdził się jako racjonalna pod względem kosztów metoda osiągnięcia celu, jakim jest utworzenie prawdziwego jednolitego rynku i stworzenie odpowiednich perspektyw dla unii rynków kapitałowych z zapewnieniem wysokiego poziomu ochrony konsumentów. Europejskim urzędowi nadzoru powierzano już podobne zadania i dotychczasowe doświadczenia są zasadniczo pozytywne.

- Spójność z innymi właściwymi instrumentami oraz możliwa synergia:

EIOPA ma ograniczone uprawnienia nadzorcze w dziedzinie konwergencji praktyk nadzorczych. Synergię można by uzyskać dzięki wykorzystaniu istniejących uprawnień EIOPA w zakresie kontroli na miejscu i konwergencji praktyk nadzorczych, choć EIOPA nie powierzono jeszcze uprawnień do udzielania zezwoleń.

1.6. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy

- Wniosek/inicjatywa o **ograniczonym okresie trwania**
- Okres trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.
- Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r.
- Wniosek/inicjatywa o **nieograniczonym okresie trwania**

Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od 2019 do 2020 r.,
po którym następuje faza operacyjna.

1.7. Przewidywane tryby zarządzania⁵³

- Bezpośrednie zarządzanie** przez Komisję
- w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii;
- przez agencje wykonawcze;
- Zarządzanie dzielone** z państwami członkowskimi
- Zarządzanie pośrednie** poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:
- państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym;
- organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);
- EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;
- organom, o których mowa w art. 208 i 209 rozporządzenia finansowego;
- organom prawa publicznego;
- podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile zapewniają one odpowiednie gwarancje finansowe;
- podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego oraz które zapewniają odpowiednie gwarancje finansowe;
- osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.

W przypadku wskazania więcej niż jednego trybu należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi”.

Uwagi

--

⁵³

Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie:

<https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/man/budgmanag/Pages/budgmanag.aspx>

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1 Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Należy określić częstotliwość i warunki.

Zgodnie z już istniejącymi ustaleniami EIOPA regularnie opracowuje sprawozdania ze swojej działalności (w tym sprawozdania wewnętrzne dla kadry kierowniczej wyższego szczebla, sprawozdania dla Zarządu, przedkładane co sześć miesięcy sprawozdania z działalności dla Rady Organów Nadzoru oraz opracowanie sprawozdania rocznego) i podlega audytowi ze strony Trybunału Obrachunkowego i Służby Audytu Wewnętrznego, którego przedmiotem jest wykorzystanie przez EIOPA zasobów własnych. Monitorowanie i sprawozdawczość w odniesieniu do obecnie proponowanych działań podlegać będzie już obecnie obowiązującym wymogom.

2.2 System zarządzania i kontroli

- Zidentyfikowane ryzyko.

W odniesieniu do prawomocnego, gospodarnego i skutecznego wykorzystania środków udostępnionych w związku z niniejszym wnioskiem oczekuje się, że wnioski nie pociąga za sobą nowych rodzajów ryzyka, które nie byłyby już obecnie uwzględnione przez istniejące wewnętrzne ramy kontroli EIOPA.

- Informacje dotyczące struktury wewnętrznego systemu kontroli.

Systemy zarządzania i kontroli przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EIOPA są już wdrożone. EIOPA współpracuje ściśle ze Służbą Audytu Wewnętrznego Komisji w celu zapewnienia spełnienia odpowiednich norm we wszystkich obszarach kontroli wewnętrznej. Rozwiązania te będą również stosowane w odniesieniu do roli EIOPA przewidzianej w obecnym wniosku. Sprawozdania z corocznego audytu wewnętrznego przesyłane są Komisji, Parlamentowi i Radzie.

- Oszacowanie kosztów i korzyści wynikających z kontroli i ocena prawdopodobnego ryzyka błędu.

Nie dotyczy

2.3 Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony

Do celów zwalczania nadużyć finansowych, korupcji oraz wszelkiej innej nielegalnej działalności do EIOPA mają zastosowanie, bez ograniczeń, przepisy rozporządzenia (WE) nr 883/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 września 2013 r.

dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF).

EIOPA przystąpił do Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz przyjął stosowne przepisy w odniesieniu do całego personelu EIOPA.

EIOPA posiada obecnie specjalną strategię w zakresie zwalczania nadużyć finansowych i wynikający z niej plan działania. Wspomnianą strategię i plan działania wdrożono w 2014 r. Zintensyfikowane działania prowadzone przez EIOPA w zakresie zwalczania nadużyć finansowych będą zgodne z zasadami i wytycznymi przewidzianymi w rozporządzeniu finansowym (środki zwalczania nadużyć finansowych jako część należytego zarządzania finansami), polityką OLAF w zakresie zapobiegania nadużyciom finansowym i postanowieniami zawartymi w strategii Komisji w zakresie zwalczania nadużyć finansowych (COM(2011) 376), jak również określonymi we wspólnym podejściu dotyczącym zdecentralizowanych agencji UE (lipiec 2012 r.) i powiązanim z nim planem działania.

W rozporządzeniu ustanawiającym EIOPA określono przepisy dotyczące wykonania i kontroli budżetu EIOPA oraz mające zastosowanie przepisy finansowe.

[...]

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1 Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer [...] [Treść]	Zróżnicowane /niezróżnicowane ⁵⁴	państw EFTA ⁵⁵	krajów kandydujących ⁵⁶	państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
1a	12 02 05 EIOPA	Zróżnicowane	<u>NIE</u>	NIE	NIE	NIE

Nowe linie budżetowe, o których utworzenie się wnioskuje / Nie dotyczy

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer [...] [Treść]	Zróżnicowane /niezróżnicowane	państw EFTA	krajów kandydujących	państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
	[...][XX.YY.YY.YY]		TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE

⁵⁴ Środki zróżnicowane/ środki niezróżnicowane.

⁵⁵ EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu.

⁵⁶ Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

3.2 Szacunkowy wpływ na wydatki

- Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych	Numer	[Dział 1A.....]
---	-------	-----------------

Dyrekcja Generalna: FISMA			Rok 2019	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			OGÓLEM
• Środki operacyjne										
Numer linii budżetowej 12 02 05 EIOPA	Środki na zobowiązania	(1)	0,348	0,251						p.m.: 100 % kosztów wyniosłoby 870,5 tys. w 2019 r. i 629,2 tys. w 2020 r., ze względu na mechanizm współfinansowania przewidujący udział w finansowaniu w stosunku 60/40 w tym miejscu uwzględniono jedynie 40 %
	Środki na płatności	(2)	0,348	0,251						
Numer linii budżetowej	Środki na zobowiązania	(1a)								

	Środki na płatności	(2a)								
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne ⁵⁷										
Numer linii budżetowej		(3)								
OGÓŁEM środki dla DG FISMA – (40 %)	Środki na zobowiązania	=1+1a +3	0,348	0,251						
	Środki na płatności	=2+2a +3	0,348	0,251						

• OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)								
	Środki na płatności	(5)								
• OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne			(6)							
OGÓŁEM środki na DZIAŁ <...> wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	=4+ 6								
	Środki na płatności	=5+ 6								

Jeżeli wpływ wniosku/inicjatywy nie ogranicza się do jednego działu:

• OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na	(4)								
----------------------------	-----------	-----	--	--	--	--	--	--	--	--

⁵⁷ Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

	zobowiązania									
	Środki na płaćności	(5)								
• OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne		(6)								
OGÓŁEM środki na DZIAŁY 1 do 4 wieloletnich ram finansowych (kwota referencyjna)	Środki na zobowiązania	=4+ 6								
	Środki na płaćności	=5+ 6								

Dział wieloletnich ram finansowych	5	„Wydatki administracyjne”
---	----------	---------------------------

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			OGÓLEM
Dyrekcja Generalna: <.....>									
• Zasoby ludzkie									
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓLEM Dyrekcja Generalna <....>	Środki								

OGÓLEM środki na DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)								
--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok N ⁵⁸	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			OGÓLEM
OGÓLEM środki na DZIAŁY 1 do 5 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	0,348	0,251						
	Środki na płatności	0,348	0,251						

⁵⁸ Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się wprowadzanie w życie wniosku/inicjatywy.

- Szacunkowy wpływ na środki operacyjne

Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych

Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej: **NIE DOTYCZY**

Środki na zobowiązania w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Określić cele i produkty ↓			Rok N		Rok N+1		Rok N+2		Rok N+3		Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)						OGÓLEM		
	PRODUKT																		
	Rodzaj ⁵⁹	Średni koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba ogółem
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 1 ⁶⁰																			
- Produkt																			
- Produkt																			
- Produkt																			
Cel szczegółowy nr 1 – suma częściowa																			
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 2																			
- Produkt																			
Cel szczegółowy nr 2 – suma częściowa																			

⁵⁹ Produkty odnoszą się do produktów i usług, które zostaną zapewnione (np. liczba sfinansowanych wymian studentów, liczba kilometrów zbudowanych dróg itp.).

⁶⁰ Zgodnie z opisem w pkt 1.4.2 „Cele szczegółowe ...”.

KOSZT OGÓLEM																	
--------------	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

- Szacunkowy wpływ na środki administracyjne
- Streszczenie

X Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych

Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok N ⁶¹	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)	OGÓLEM
--	------------------------	------------	------------	------------	---	--------

DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych							
Zasoby ludzkie							
Pozostałe wydatki administracyjne							
DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych – suma cząstkowa							

Poza DZIAŁEM 5 ⁶² wieloletnich ram finansowych							
Zasoby ludzkie							
Pozostałe wydatki administracyjne							
Poza DZIAŁEM 5 wieloletnich ram finansowych – suma cząstkowa							

OGÓLEM							
---------------	--	--	--	--	--	--	--

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne środki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

⁶¹ Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się wprowadzanie w życie wniosku/inicjatywy.

⁶² Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

3.2.1 Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

- Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich
- Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy

	Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			
• Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)								
XX 01 01 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)								
XX 01 01 02 (w delegaturach)								
XX 01 05 01 (pośrednie badania naukowe)								
10 01 05 01 (bezpośrednie badania naukowe)								
• Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy)⁶³								
XX 01 02 01 (CA, SNE, INT z globalnej koperty finansowej)								
XX 01 02 02 (CA, LA, SNE, INT i JED w delegaturach)								
xx 01 04 yy ⁶⁴	- w centrali							
	- w delegaturach							
xx 01 05 02 (CA, SNE, INT – pośrednie badania naukowe)								
10 01 05 02 (CA, SNE, INT – bezpośrednie badania naukowe)								
Inna linia budżetowa (określić)								
OGÓLEM								

xx oznacza odpowiednią dziedzinę polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie

⁶³ CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JED = młodszy oddelegowany ekspert.

⁶⁴ W ramach podpułapu na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA”).

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzednicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	
Personel zewnętrzny	

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

Wniosek/inicjatywa jest zgodny(-a) z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi.

Wniosek/inicjatywa wymaga przeprogramowania odpowiedniego działu w wieloletnich ramach finansowych.

Należy wyjaśnić, na czym ma polegać przeprogramowanie, określając linie budżetowe, których ma ono dotyczyć, oraz podając odpowiednie kwoty.

[...]

Wniosek/inicjatywa wymaga zastosowania instrumentu elastyczności lub zmiany wieloletnich ram finansowych.

Należy wyjaśnić, który wariant jest konieczny, określając linie budżetowe, których ma on dotyczyć, oraz podając odpowiednie kwoty.

[...]

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

Wniosek/inicjatywa nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich

Wniosek/inicjatywa przewiduje współfinansowanie szacowane zgodnie z poniższym:

Środki w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok 2019	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			Ogółem
Określić organ współfinansujący – <u>właściwe organy krajowe</u> 60 %	0,870	0,629						p.m.: 100 %
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem	0,522	0,377						p.m.: 60 % ze względu na mechanizm współfinansowania

3.3 Szacunkowy wpływ na dochody

Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.

Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:

wpływ na zasoby własne

wpływ na dochody różne

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Środki zapisane w budżecie na bieżący rok budżetowy	Wpływ wniosku/inicjatywy ⁶⁵					Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)		
		Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3				
Artykuł ...									

W przypadku wpływu na dochody różne „przeznaczone na określony cel” należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmie.

[...]

Należy określić metodę obliczania wpływu na dochody.

[...]

⁶⁵

W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 25 % na poczet kosztów poboru.

ZAŁĄCZNIK do oceny skutków finansowych wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego (OIPE)

Zastosowana metodyka oraz główne założenia

Koszty związane z prowadzoną przez EIOPA koordynacją nadzoru nad OIPE oszacowano w podziale na trzy kategorie kosztów: koszty personelu, koszty infrastruktury oraz koszty operacyjne, zgodnie z klasyfikacją w budżecie EIOPA.

Według wstępnych szacunków dokonanych przez Komisję zadania z zakresu udzielania zezwoleń dla OIPE i sprawowania nadzoru wymagać będą zatrudnienia 3 nowych pracowników w 2019 r. i 1 dodatkowego pracownika w 2020 r. Nowo zatrudnione osoby uzupełnią osoby obecnie pracujące w EIOPA, które są uwzględnione w obecnym budżecie tego urzędu. Koszty dzielone są z państwami członkowskimi w proporcji 60/40.

Konieczność zwiększenia zatrudnienia wynika z powierzenia EIOPA na podstawie rozporządzenia dodatkowych zadań, które mają związek z koordynacją nadzoru nad OIPE:

- przygotowanie się do prowadzenia procedury udzielania zezwoleń oraz zarządzanie tą procedurą;
- utworzenie i prowadzenie centralnego rejestru⁶⁶;
- opracowanie standardów technicznych przewidzianych w rozporządzeniu;
- ułatwianie współpracy między właściwymi organami krajowymi;
- przygotowanie się do koordynacji bieżącego nadzoru sprawowanego przez właściwe organy krajowe: ustanowienie ram sprawozdawczych i ram w zakresie monitorowania;
- rokrocznie, monitorowanie i składanie sprawozdań dotyczących kluczowych wskaźników efektywności.

Te nowe zadania określono w proponowanym rozporządzeniu i szerzej omówiono w uzasadnieniu tego aktu prawnego. Do wspomnianych zadań należy m.in.: rejestracja OIPE, koordynacja nadzoru nad zarejestrowanymi OIPE, wymagająca okresowych kontaktów z kierownictwem / pracownikami nadzorowanych podmiotów, odpowiadanie na zapytania, skargi lub wnioski kierowane przez właściwe organy krajowe lub konsumentów, monitorowanie zgodności OIPE z wymogami określonymi w rozporządzeniu w sprawie OIPE, wnioskowanie o informacje od OIPE lub osób zaangażowanych w zarządzanie danym programem OIPE, prowadzenie kontroli na miejscu, badanie dokumentacji i przesłuchiwanie osób w sprawie domniemanych naruszeń rozporządzenia. EIOPA mogłyby również mieć udział w wykonywaniu przez właściwe organy krajowe przysługującego im uprawnienia do cofnięcia rejestracji i stosowania innych środków nadzorczych wymienionych w art. 57 rozporządzenia w sprawie OIPE oraz do nakładania grzywien lub okresowych kar pieniężnych na OIPE, która naruszają przepisy rozporządzenia, przedstawiając dowody świadczące o takim naruszeniu i proponując

⁶⁶

Niezależnie od kosztów informatycznych i kosztów wsparcia technicznego.

wysokość grzywny lub kary pieniężnej. Ponadto EIOPA mógłby świadczyć wiążącą mediację, w przypadku gdy zwracają się o to właściwe organy krajowe.

Poniżej opisano ogólne założenia przyjęte na potrzeby obliczenia dodatkowych zasobów, kosztów nowo zatrudnionych pracowników i dodatkowych kosztów infrastruktury.

Ogólne założenia przyjęte na potrzeby obliczenia dodatkowych zasobów

Przy obliczaniu dodatkowych zasobów przyjęto następujące założenia.

Założono, że rozporządzenie wejdzie w życie na początku 2019 r., i w oparciu o ogólne zainteresowanie wyrażone podczas spotkań z zainteresowanymi stronami, a także kierując się doświadczeniami innych nowych systemów takich jak IORP (80 rejestracji w ciągu 2 lat) i LTIF (5 rejestracji w ciągu roku), oszacowano, że ok. 325 dostawców wystąpi z wnioskiem o rejestrację OIPE w okresie kolejnych 5 lat. Po zarejestrowaniu te OIPE będą nadzorowane przez właściwe organy krajowe, a prowadzony przez nie nadzór koordynować będzie EIOPA.

Zakłada się, że na dodatkowe stanowiska przyjęci zostaną pracownicy zatrudnieni na stałe lub na czas określony zaszeregowani jako AD7, a średni koszt wynagrodzeń wyniesie 138 000 EUR, jak podano w tabeli 1.

Należy przy tym zauważyć, że koszty EIOPA są obecnie dzielone między państwa członkowskie i Komisję w proporcji 60/40.

Tabela 1 Koszty personelu

Kategoria personelu	Łączny średni koszt do wykazania w sprawozdaniu finansowym(*)	Średni koszt bez kosztów pobocznych (**)
Urzędnik	138 000 EUR/rok	115 000 EUR/rok
Pracownik zatrudniony na czas określony	138 000 EUR/rok	115 000 EUR/rok

(**) Wydatki na nieruchomości, meble, sprzęt informatyczny itp.

Pozostałe założenia

Ponieważ EIOPA ma swoją siedzibę we Frankfurcie, uwzględniono współczynnik korekty wynagrodzeń w wysokości 0,972 z racji niższych kosztów życia w porównaniu z Brukselą.

Koszty podróży służbowych oszacowano na 10 000 EUR na pracownika rocznie.

Koszty rekrutacji (podróże, zakwaterowanie, badania lekarskie, dodatki na zagospodarowanie i inne świadczenia, koszty przeprowadzki itp.) oszacowano na 12 700 EUR na pracownika.

Obliczenie liczby dodatkowych pracowników

Do celów obliczenia liczby dodatkowych pracowników w EIOPA nowe zadania podzielono na trzy główne obszary nowych prac powierzonych EIOPA: udzielanie zezwoleń, koordynacja nadzoru i prace z zakresu polityki. W tych obszarach uwzględniono określone poniżej szacunkowe obciążenie pracą.

Jeśli chodzi o udzielanie zezwoleń, szacuje się, że jeden urzędnik (dla jasności przyjęto, że odpowiada on jednemu EPC) może rozpatrzyć jeden wniosek o udzielenie zezwolenia w ciągu dwóch tygodni, co oznacza ok. 25 wniosków rocznie. Założono, że w pierwszym roku stosowania nowych przepisów (tzn. 2019 r.) zgłoszonych zostanie ok. 25 wniosków, a liczba ta wzrośnie do 75 w każdym kolejnym roku kalendarzowym.

Faktyczna koordynacja czynności nadzorczych będzie ograniczona w pierwszym roku, kiedy to liczba programów nadzorowanych przez właściwe organy krajowe wciąż będzie niewielka, lecz będzie coraz bardziej intensywna wraz ze wzrostem liczby programów uzyskujących zezwolenie każdego roku. Istnieje możliwość wygenerowania pewnych synergii w oparciu o istniejące uprawnienia EIOPA w zakresie konwergencji praktyk nadzorczych, chociaż nowe uprawnienia przyznane EIOPA w stosunku do OIPE są szersze.

Jeśli chodzi o prace z zakresu polityki, należy w pierwszej kolejności wziąć pod uwagę fakt, że w rozporządzeniu powierzono EIOPA kilka mandatów do opracowania standardów technicznych. Po drugie, należy założyć monitorowanie kluczowych wskaźników efektywności oraz sprawozdawczość w tym zakresie. W tym obszarze powinna istnieć możliwość wygenerowania pewnych synergii – w EIOPA pracują już osoby dysponujące fachową wiedzą w zakresie polityki, które mogłyby przejąć część nowych zadań, dopóki nie zostaną zaangażowani nowi specjaliści w tej szczególnej dziedzinie.

Wyspecjalizowana obsługa informatyczna i wsparcie konieczne są głównie do ustanowienia centralnego rejestru oraz infrastruktury towarzyszącej na potrzeby sprawozdawczości w zakresie kluczowych wskaźników efektywności, przy czym na potrzeby obliczenia liczby pracowników przyjęto, że zapewnią ją dotychczasowi pracownicy EIOPA.

W tabeli 2 przedstawiono szacunkową dodatkową liczbę pracowników EIOPA w podziale na poszczególne obszary zadań w zakresie OIPE.

Tabela 2 Łączna liczba EPC rocznie w podziale na obszary zadań w zakresie OIPE

Łączna liczba EPC w podziale na	2019	2020
--	------	------

obszary zadań w zakresie OIPE		
Zezwolenia	1	2
Koordinacja nadzoru	1	1
Prace z zakresu polityki	1	1
Ogółem	3	4

Przyszłe zasoby kadrowe wymagane w okresie po 2020 r. zostaną określone i przydzielone w kontekście kolejnych wieloletnich ram finansowych.

Obliczenie wydatków na infrastrukturę

Główna pozycja wydatków na dodatkową infrastrukturę związana jest z utworzeniem centralnego rejestru, realizacją związanych z tym wymogów sprawozdawczych oraz utworzeniem bazy danych do celów monitorowania kluczowych wskaźników efektywności. Założono, że te koszty informatyczne wyniosą łącznie jednorazowo 400 000 EUR plus dodatkowo 10 % rocznie na pokrycie kosztów utrzymania infrastruktury. Do celów obliczenia wspomnianej łącznej kwoty przyjęto następujące założenia:

- utworzenie i prowadzenie centralnego rejestru:
 - można by przewidzieć utworzenie centralnego rejestru na wzór jednego z istniejących już rejestrów, np. rejestru przepisów ostrożnościowych odnoszących się do IORP; rejestr ten zawierałby wpisy dotyczące kilkuset produktów emerytalnych obejmujące nazwę produktu, dane finansowe, KPI i ewentualne informacje jakościowe i byłby aktualizowany raz do roku; rozpoczęcie funkcjonowania rejestru w 2019 r., ostatecznie w 2020 r.;
 - prace przygotowawcze pod kątem podjęcia koordynacji bieżącego nadzoru: ustanowienie ram sprawozdawczych i ram w zakresie monitorowania, dane gromadzone w centralnym rejestrze powinny zostać włączone do centralnego repozytorium EIOPA oraz powinny być udostępniane za pośrednictwem firmowego narzędzia z zakresu informacji gospodarczej; konieczne będą prace integracyjne, jak również niezbędny będzie zakup nowych licencji dla nowych pracowników.

Łączne kwoty wydatków w latach 2019–2020

W tabeli 3 przedstawiono łączne szacowane kwoty z tytułu zadań związanych z OIPE, realizowanych przez EIOPA w latach 2019–2020, z uwzględnieniem powyższych założeń.

Tabela 3 Łączne wydatki EIOPA związane z OIPE w latach 2019–2020

Kwota (w tys.)

Rodzaj kosztów	Wyliczenie		
		2019	2020
<i>Wydatki na personel / wynagrodzenia i świadczenia dodatkowe</i>	138 tys. na pracownika x 0,972	402,4	536,5
<i>Wydatki związane z rekrutacją</i>	12,7 tys. (ryczałtowo) na pracownika	38,1	12,7
<i>Koszty podróży służbowych</i>	10 tys. na pracownika na rok	30	40
<i>Infrastruktura / IT</i>	400 tys. + 10 % utrzymanie	400	40
Razem (*):		870,5	629,2

(*) Łączna kwota, niewzględnijająca faktu, że budżet EIOPA finansowany jest przez państwa członkowskie i Komisję w proporcji 60/40.